

Dr. MARTIN H. KOBIALKA

SALVARE DIN UNIVERS?

Îngeri și demoni

Traducere:
Liana Nuță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KOBIALKA, MARTIN

Salvare din univers?/Martin Kobialka; trad.: Liana Nuță - Câmpina;

Zappy's, 2005

Bibliogr.

ISBN 973-87220-3-9

I. Nuță, Liana (trad.)

2

© Quo Vadis - Heidelberg

Kapellenstr. 23

76698 Zeutern, Germania

© Editura Zappy's

Pentru ediția în limba română

Cuprins

INTRODUCERE	9
-------------------	---

LOCUITORII UNIVERSULUI

Semnale radio din cosmos	13
Dimensiunile universului	14
Structura universului	16
Locuitorii planetelor	18

ORIGINEA OMULUI

Extratereștri în cosmologia modernă	22
Explozia ancestrală inteligentă	23
Charles Darwin și creștinismul	25
Apariția conștiinței de sine	27
Cercetările atomului înainte cu 3000 de ani	31
Cercetări ale creierului cu 1.000 de ani înainte de Hristos	36

INFORMAȚII DIN UNIVERS

Proveniența extraterestră a Bibliei	40
Taina apariției ei	42
Minunea menținerii ei	43
Arheologia, dovadă istorică	44
Profeție și istorie	46
Știința și Biblia	49
O experiență supranaturală	56

OBIECTELE ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE

Cercetări științifice	59
Criterii de bază	60
Rezultate ale cercetărilor	62
Explicații naturale	63
Spiritismul OZN	65
OZN-uri și așa-zise apariții ale morților	66

Reînvierea credinței antice în duhuri	67
Cercetări științifice ale spiritismului	68
Originea credinței în spirite	70
Spiritismul și politica	74
Spiritismul în bisericile creștine	76

REÎNCARNAREA CA FICȚIUNE

Învățătura cu privire la călătoria sufletelor	85
Învățătura cu privire la migrația sufletelor în Asia	85
Rezultatele acestei credințe în India	86
Indienii cercetează relațiile cu privire la o viață anterioară	89
Gândiri științifice și religioase	91
Explicații psihologice cu privire la reîncarnare	95
Prabhatananda în locul Samsarei	96

ESTE FRUMOS SĂ MORI?

Relatări ale celor reînviați	101
Cercetări în apropierea morții	102
Cea mai propovăduită realitate a istoriei pământului	106
Adevărata speranță a revederii	107

CENTRALA INTERGALACTICĂ

Ioan a văzut Centrala universului	115
Centrul universului	115
Lumea văzută și cea nevăzută	118
Centrul Atotputerniciei	120
Legea armoniei în univers	123

REVOLUȚIE ÎN UNIVERS

Taina răului	128
Încercări de comunicare	129
Invazie din univers	131
Omenirea și luarea unei decizii	134
Influențe din Centrala universului	135
Distrugerea armoniei pe acest pământ	136
Ultima luptă decisivă	137

RESTAURAREA ARMONIEI

Tribunalul Interstelar	139
Reabilitarea acuzaților	140
Dreptate și dragoste	142
Salvare personală și publică	144
Siguranța salvării	147

MESAGERII CEI BUNI DIN UNIVERS

Mesageri nevăzuți printre noi	149
Relatări biblice cu privire la mesageri din univers	151
Marele Prinț Mihail	154
Mesagerii în primul secol	155

PĂMÂNTUL ÎN LUPTA FINALĂ PENTRU ARMONIE

Extratereștrii și OZN-urile	163
Încețoșare prin ocultism	164
New Age și iluzie	166
Atacul asupra copiilor noștri	169
Miezul muzicii rock	172
Harismatici adevărați și falși	176
Noua ordine mondială	181
Ultima înșelătorie a pământului	181

O ÎNȘELĂTORIE RELIGIOASĂ LA NIVEL MONDIAL

Apariții supranaturale ale Mariei în toată lumea	183
Adevărul despre aparițiile Mariei	185
Măsura celor zece porunci	188
Cultul Mariei ca înlocuitor al lui Hristos	190
Profeții false și contradictorii	193
Aparițiile Mariei ca înșelări ale demonilor	194
Fantoma Mariei și ecumensimul	195
Viziuni din peșteră	201
Cea mai mare înșelăciune a istoriei pământului	203

PĂMÂNTUL CA CENTRALĂ A UNIVERSULUI	204
Hristos revine	204
Revederea cu cei morți	206
Sfârșitul răzvrătirii	207
Pământenii și extratereștrii	208
Armonie veșnică	210
Ultima invitație adresată acestei planete	214
Anexa A	
Îngerii în Biblie	218
Anexa B	
Urme ale legii armoniei	220
Anexa C	
Semnificația biblică a cifrei 7	223
Anexa D	
Douăzeci de vorbe ale lui Isus cu privire la o judecată înaintea judecății finale.	226
Anexa E	
Cele șaptezeci de însușiri ale extratereștrilor	231
Bibliografie	233

INTRODUCERE

Din documentele secrete ale instituției americane NSA (National Security Agency – Agenția de Securitate Națională), a ieșit la lumină un caz neobișnuit. Este vorba despre unul din miile de contacte vizuale cu OZN-uri din toată lumea. Această apariție misterioasă și incitantă a rămas multă vreme neelucidată. În cele ce urmează vă voi prezenta amănunte.

Într-o sâmbătă seară, în jurul orei 21:30, deasupra antenei circulare de la unitatea militară americană situată în Bad Aibling (Bayern – Germania), și-a făcut apariția un obiect zburător neidentificat. Fără să emită vreun sunet, plutea deasupra antenei la o altitudine de circa o sută de metri, făcând inspecția solului cu un fascicul puternic de lumină (reflector). Americanii au observat două lumini verzi pe acel obiect, forma exactă însă nu au putut să o determine.

Imediat au pus în alertă poliția bavareză care s-a prezentat în trei minute cu o mașină de patrulare. Cu ajutorul unui binoclu au studiat obiectul zburător, reflectorul acestuia și luminile verzi de pe suprafețele portante.

Obiectul a plutit nederanjat cinci minute în aer. Dintr-o dată s-a deplasat spre nord și apoi a revenit în același loc unde a mai plutit timp de un minut deasupra antenei. În același fel surprinzător în care și-a făcut apariția, tot așa de surprinzător a și dispărut. S-a estimat că viteza de deplasare era de circa 100 km/h.

Obiectul fusese văzut și de către alți observatori care au raportat poliției că au auzit un zgomot slab de motor.

În timp ce poliția militară americană și polițiștii germani supravegheau obiectul, s-a observat că alte două obiecte asemănătoare se apropiau de aceeași țintă, din alte direcții. La ambele luminau două lămpi de poziție, de culoare verde. Aceste obiecte s-au oprit pentru câteva secunde deasupra aceleiași locații și au accelerat apoi spre Tuntenhausen. Acolo se află o unitate militară de aviație a Bundeswehr (armata germană).

Cercetările ulterioare ale Agențiilor de Securitate din cadrul antiaerienei americane și germane și ale Pentagonului în Washington,

au dus la concluzia că nici unul din noile aparate de zbor nu au fost în misiune la acea dată. Chiar și după ce cazul a fost preluat de către procuratura din München, sursa acestor apariții a rămas necunoscută.

Oare pământul nostru a fost vizitat din nou de către “extraterestri”? Într-unul din capitolele următoare această enigmă va fi elucidată.

Ufologii (specialiști în apariții OZN) presupun că la începutul lumii, extraterestrii l-au creat pe om pe această planetă. Ei susțin că și Hristos a fost unul dintre ei, și că Maria s-ar fi folosit de OZN-uri în sutele de apariții din ultimul timp.

Cea mai cunoscută este cu siguranță apariția de la Fatima. În după-amiaza zilei de 13 octombrie 1917, în micul sat portughez Fatima, a apărut un OZN în fața a 50.000 de martori oculari. Conform spuselor martorilor oculari, norii s-au dat la o parte formând un culoar, pentru ca în clipa următoare să-și facă apariția un disc argintiu, deschizându-i calea. Discul s-ar fi rotit asemeni paletelor unei mori de vânt. După ce obiectul de formă circulară s-a apropiat de sol în picaj, a intrat în ascensiune verticală spre cer și a dispărut în direcția soarelui.

De fapt, acest eveniment ar constitui împlinirea profeției spuse cu câteva ore înainte de către cei trei copii de păstor, care susțin că au vorbit cu Fecioara Maria. Mama lui Isus le-a spus că se va arăta astfel încât “să aducă la credință pe fiecare”.

Oare aceste apariții impresionante, pe cer, fac parte din categoria acelor “arătări înspăimântătoare, și semne mari în cer”, prezise de către Hristos în Evanghelia după Luca 21:11? Ce legătură au numeroasele apariții ale Mariei în toată lumea cu OZN-urile? Această carte urmărește descifrarea răspunsurilor la această întrebare.

Ideea de “extraterestru” joacă astăzi un rol important. Ei mai sunt numiți: “planetarieni”, “astronauți”, “echipaje OZN”, “bărbați în negru”, “pitici păroși cu puteri supranaturale”, “omuleți verzi cu urechi ca de elefant”, “cosmonauți cu cască de protecție” și multe alte expresii le sunt asociate creaturilor misterioase și variate ca formă. Totuși, nici chiar două descrieri de acest fel nu sunt identice.

Ceva mai în serios ar putea fi luați reprezentanții unui așa-numit “Club Interstelar” sau ai “Organizației Interstelare Reunite”, “Organizația uniunii planetare” sau “Sfatul Reunit al Universului”. În

mijlocul acestor așa-numiți “cosmocrați” stăpânitori ai cosmosului, se vorbește despre, “sfatul celor șapte” care vor salva planeta noastră de la distrugerea care-i stă înaintea.

Sunt toate acestea fantezie, realitate sau înșelătorie? “New Age”- ul (noua eră) plasează în locul lui Dumnezeu și al lui Hristos o imagine nouă, ezoterică, a divinității, care poate fi întâlnită și în literatura SF. Potrivit acestora, acum trăim în era post-creștină care s-ar transforma direct în “era magică” a ezotericii sau a ocultismului.

În legătură cu toate acestea este interesant faptul că, acum câteva mii de ani, se știa despre existența așa-numiților “extraterestri”, fapt menționat cu detalii în Biblie. Într-adevăr, Biblia devine astăzi o carte foarte modernă. Din păcate, prea puțini îi cunosc conținutul. De aceea, într-unul din următoarele capitole ne vom referi și la aceste surse primare de informație despre “extraterestri”. Întrebarea, dacă la problemele noastre globale vom primi soluții din afară, a pus, între timp, în mișcare multe femei și bărbați cu responsabilități. Unii privesc la așa numiții “extraterestri” ca la ultima speranță pentru pământul nostru. Ce fel de informații din spațiul cosmic pot fi interpretate ca fiind aducătoare de speranță, și care sunt soluțiile pentru problemele noastre globale care pot fi luate din Biblie?

LOCUITORII UNIVERSULUI

Semnale radio din cosmos

În anul 1967, Joyce Bell, radioastronom, a constatat semnale neobișnuite, care veneau dintr-un anumit loc, din spațiu. La anumite intervale regulate de timp puteau fi percepute modificări de intensitate asemănătoare unor pulsații. Era misterios, cum și de la cine veneau aceste semnale. S-a presupus că sunt mesaje de pe alte planete. Această descoperire nu a fost mediatizată deoarece explicațiile acestui fenomen lipseau.

Către sfârșitul aceluiași an, s-au descoperit mai multe locații asemănătoare în univers. Toate emiteau semnale radio, deși erau la intervale diferite de timp. Aceste descoperiri au fost adunate și în cele din urmă publicate... Prin urmare, pe întreg globul s-a declanșat o urmărire a acestui gen de locații cerești și în mai puțin de doi ani s-au descoperit alte douăzeci. Să fie oare vorba de mesaje trimise din spațiu de către ființe inteligente?

Cercetările au continuat în singurul observator astronomic pentru determinarea surselor acestor semnale și, în final, s-a descoperit că din acele locuri, unde au rămas fragmente în urma exploziei unei supernove, se emiteau radiații la un interval foarte scurt de 0,033 secunde și au fost numite pulsari, deoarece acestea emiteau pulsuri regulate asemănătoare pulsului uman. După ce, într-un final, au fost îndreptate și telescoape optice mari spre aceste stele invizibile până acum, s-au obținut și imagini fotografice. Nu aveau însă legătură cu nici un mesaj trimis de către locuitorii vreunei planete. Semnalele erau prea uniforme, prea regulate și fără pauze.

Pentru a aprofunda cercetările semnalelor radio, astronomul Anthony Hewich împreună cu echipa sa din Cambridge, Anglia, au construit un radiotelescop lung de cinci kilometri cu opt antene receptoare din care patru puteau fi deplasate pe șine. Aceste aparate, pe care le-am văzut personal, puteau recepționa semnale extrem de scurte, de până la 1/30 sec. În ceea ce privește sursa acestor semnale, Hewich și echipa sa nu au făcut altceva decât să confirme ceea ce se știa deja: acestea veneau de la pulsari și nu de la ființe inteligente din spațiu.

Acum câțiva ani s-a auzit despre un proiect numit OZMA. Cercetătorii au interceptat semnalele radio a două stele asemănătoare soarelui: Tau Ceti și Epsilon Eridani, care se află la o distanță de 11 ani lumină de pământ. În cadrul proiectului care a urmat acestuia, OZMA II, perimetrul de recepție a putut fi extins pe 650 de sori asemănători, pe o distanță de 75 ani lumină. Cu ajutorul telescopului Arecibo s-au putut percepe în anul 1978, 200 de astfel de stele. S-au adunat treizeci de ani de căutări cu ajutorul radiotelescopului și a sateliților. Toate au ajuns la același rezultat: nici un indiciu legat de vreo inteligență extraterestră.

În timp ce se pune problema dacă extratereștrii vor să ia legătura prin semnale radio cu noi, trebuia luată în calcul și dificultatea dată de distanțele enorme. Stelele din Calea Lactee sunt la distanțe de sute și mii de ani lumină de pământul nostru. Semnale trimise de pe pământ cu viteza luminii ar avea de parcurs mii de ani până la destinație și alte mii de ani pentru primirea unui răspuns. O legătură cu o altă galaxie aflată la două mii de milioane de ani lumină este o utopie, având în vedere nivelul tehnologic de astăzi.

Să fie oare această realitate suficient de concludentă, oare spațiul cosmic este nelocuit iar noi, locuitorii planetei Pământ suntem singurele ființe vii din univers?

Dimensiunile universului

Pentru determinarea vitezei corpurilor cerești s-au folosit calcule astronomice destul de complicate. Pământul se rotește cu o viteză de 300 m/sec în jurul axei sale, o dată la 24 ore și în 365 de zile în jurul soarelui. În compania Soarelui, Pământul se deplasează prin Calea Lactee cu 300 km/sec față de ansamblul de stele Hercules, care la rândul ei se deplasează cu 300 km/sec în jurul centrului Căii Lactee. Este posibil ca și Calea Lactee, la rândul ei, să se rotească în cadrul concertului de miliarde de galaxii, în univers.

Să ne imaginăm Soarele, care este mult mai mare decât Pământul, de mărimea unui bostan. Față de acesta, Pământul ar fi cât gămălia unui ac și s-ar roti la o distanță de circa 500 de metri în jurul acestui bostan.

Soarele își urmează traiectoria împreună cu alți 400 de sori în jurul Căii Lactee. Să ne imaginăm acum Soarele de mărimea unui bec. Următorul soare, respectiv bec, ar fi la o distanță de 500 kilometri, următorul la alți 500 kilometri și așa mai departe. Dacă am dori să reprezentăm acest model cu becuri ne-ar trebui un spațiu mai mare decât ne poate oferi planeta noastră.

Calea Lactee nu este singura de acest fel în sistemul stelar. Până acum sunt cunoscute miliarde de asemenea galaxii în univers. De multe ori, la o examinare mai atentă, cu ajutorul telescopului sau a radiotelescopului, s-a descoperit că ceea ce s-a crezut a fi inițial o stea era de fapt un grup de miliarde de sori, prin urmare, o altă cale lactee.

“Cel mai mare radiotelescop din lume cu un diametru de 18.000 de kilometri a fost probat pentru prima dată în lunile iulie și august 1986. Pentru măsurători astronomice s-au combinat pentru prima dată mai multe radiotelescoape terestre cu antena unui satelit geostaționar. Pentru observarea a trei quasari foarte îndepărtați – distanța lor a fost apreciată a fi la peste cincisprezece miliarde de ani lumină – laboratoarele Jet Propulsion ale NASA din Pasadena, California (USA), au îndreptat simultan spre același obiect ceresc o antenă de 64 metri din Australia cu una de aceeași mărime din Usuda (Japonia), și o antenă de 5 metri a satelitului de date TDRS. S-a ajuns astfel la o capacitate de rezolvare care nu s-ar fi obținut decât cu o antenă parabolică de 18.000 kilometri.”¹

Cu puterea noastră de percepție, nu putem să apreciem dimensiunile în care se măsoară spațiul cosmic. Cu atât mai puțin ne putem închipui unde ar fi limita spațiului sau dacă universul este infinit.

Marele astrofizician englez James Jeans, președintele Societății Regale de Astronomie din Londra, în cartea sa *Universul și enigmele sale* care a apărut în multe ediții și a fost tradusă în patrusprezece limbi, a scris următoarele despre mărimea și armonia universului:

“Ne putem reprezenta cel mai bine universul ca și cum ar consta din gândire pură, ca pe gândirea unei ființe pe care noi, din cauza lipsei unui termen mai cuprinzător, trebuie s-o numim gândire matematică... Dacă universul este un univers al gândurilor, atunci crearea sa trebuie să fi fost un act de gândire. Determinarea constantelor, ca cea a razei

¹A. Giscard d 'Estaing, Das Neue Wissen, 1900, S.301.

universului și a numărului de electroni pe care acesta îi conține, include gândirea al cărui conținut de proporții uriașe este de măsurat. Teoria științifică modernă ne obligă pe noi, care suntem numai o parte a creației sale, să ne gândim la Creator ca la ceva care acționează în afara spațiului și timpului. Astăzi suntem aproape de acord că fluviul cunoașterii curge spre o realitate nemecanică; universul arată mai degrabă ca o mare gândire decât ca o mare mașinărie.” (pag 134-145)

În Biblie, se spune că stelele sunt de nenumărat pentru noi oamenii, dar Dumnezeu *“socotește numărul stelelor, și le dă nume la toate”* (Psalmi 147:4). Dumnezeu vorbește prin profetul Isaia: *“Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.”* (Isaia 40:26)

Structura universului

S-a întâmplat la data de 4 noiembrie 1922. În Valea Regilor, la vest de Luxor, de-a lungul Nilului, un grup de muncitori era ocupat cu excavările, sub conducerea arheologului Howard Carter. Ei căutau mormântul nedescoperit încă al faraonului Tutankhamon. Zece ani de muncă chinuitoare și neobosită i-au luat lui Carter pentru a atinge acest tel.

În acea dimineață, muncitorii săi au dat deodată peste o treaptă săpată în stâncă. Datorită unei concentrări febrile, până a doua zi s-au eliberat cincisprezece trepte, care conduceau în jos, spre ușa încă nedeschisă a mormântului. Sigiliul care pecetluia mormântul a fost găsit nedeteriorat – se descoperise cu adevărat mormântul faraonului Tutankhamon. Deschiderea acestuia a scos la iveală o comoară neimaginată de mare în zilele noastre pentru un mormânt. Obiectele găsite au fost protejate cu toată grija și se află astăzi expuse în Muzeul Egiptean din Cairo.

Racla aurită a sarcofagului este împodobită cu un simbol al zeului soare Ra, un disc solar cu două aripi de șoim. Soarele era venerat în Egipt și Dumnezeu, de asemenea și în Babilon și în alte culturi antice din Orient. El, cel mai înalt dumnezeu, domnește peste stele, și peste ceilalți dumnezei.

Este uimitor, că deja cu trei mii de ani în urmă, pe când astronomii babilonieni și cei greci descriau cerul de stele asemenea unei emisfere deasupra pământului, israeliții aveau deja cunoștințe exacte cu privire la structura universului. Ei au scris următoarele: *“Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă.”* (1Împărați 8:27)

Cu aproximativ cinci sute de ani înainte de această perioadă, Moise devenea prinț moștenitor la curtea regelui Egiptului, fiind educat în toată știința Egiptului. Aici stelele erau puse în același rând cu dumnezeii, dar odată cu întoarcerea sa spre Dumnezeu, Moise a recunoscut, că toate erau doar niște stele create de atotputernicul Dumnezeu. El a aflat de mărimea universului și despre Creatorul său scriind următoarele: *“Iată, ale Domnului, Dumnezeului tău, sânt cerurile și cerurile cerurilor, pământul și tot ce cuprinde el.”* (Deuteronomul 10:14) Adesea întâlnim în Biblie expresia: *“Cerul și cerurile cerurilor”* (2Cronici 2:5;6:18; Neemia 9:6; Ieremia 23:24)

Însuși Dumnezeu a lăsat pe profeții care au scris aceste cuvinte să privească în “atelierul” său. Nu există doar un Cer, cum se credea în antichitate, ci multe ceruri, care la rândul lor au cerurile lor. Aceasta este imaginea despre univers, după cum o putem confirma astăzi cu ajutorul astronomiei moderne.

Bărbații și femeile cărora Dumnezeu le-a vorbit atunci, au aflat că fiecare stea și fiecare cer cu stele are o relație directă cu Dumnezeu, cu Creatorul și Susținătorul universului. Ele toate aparțin lui Dumnezeu, sunt proprietatea Lui, El le cunoaște, le cheamă pe nume, le-a chemat la existență și le susține în univers cu puterea Sa.

Dincolo de aceasta, profeții au primit următoarea solie din univers: *“Sunt Eu numai un Dumnezeu de aproape, zice Domnul, și nu sunt Eu și un Dumnezeu de departe? Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-l văd Eu? zice Domnul. Nu umplu Eu cerurile și pământul? zice Domnul.”* (Ieremia 23:23,24)

Cu toate că Dumnezeu este prezent în orice loc din univers, întregul univers nu Îl poate cuprinde, El este mai mare decât universul.

Noi aflăm și mai mult despre univers și legătura sa față de Creator: El nu este omniprezent doar în macrocosmos, în univers ci

“nu este departe de nici unul dintre noi creaturile Sale. În El trăim, ne mișcăm și avem existența noastră.” (Fapte 17:28 după textul original grecesc)

Întregul univers nu poate să-L cuprindă pe Dumnezeu, deoarece El este mai mare decât universul. Întregul cosmos se “odihnește” în El. El Însuși este granița cosmosului împreună cu galaxiile Sale atât de îndepărtate. *“El care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui.”* (Evrei 1:3). El este din afara universului, purtând și susținând întregul univers cu puterea Sa. Noi oamenii numim acest lucru transcendență. El stă deasupra universului, pentru noi de neatins și de neînchipuit. În același timp este aproape pentru fiecare dintre noi. El este pretutindeni în această lume, El este imanența Sa. Astfel, El este transcendent peste univers și în același timp immanent în univers. El este prezent, aproape de fiecare om, în toată plinătatea și personalitatea Sa, nevăzut, dar totuși real.

Locuitorii planetelor

“Sunt chemată! Primesc solii de la locuitorii planetei Marte”, strigă doamna din bucătăria casei sale, din Austria. În fața ei stătea colegul meu, pe care îl invitase în urma unei prelegeri, pentru a discuta. Discuția a fost întreruptă brusc prin această chemare spontană. Femeia căzu în transă, apucă un creion și începu să scrie pe o foaie de hârtie, așa-zisa solie de pe Marte. Ea era un medium spiritist care scria. Colegul meu a putut s-o lămurească în scurt timp că nu era vorba de o solie de pe altă planetă, ci că această solie are o cu totul altă proveniență, asupra căreia voi zăbovi în capitolele următoare ale acestei cărți.

Cu toate acestea se ridică întrebarea: planeta Marte este locuită? În anul 1976 au fost trimise pe “planeta roșie”, după cum mai este numită planeta Marte, două rachete spațiale: Viking 1 și 2. După ce au aterizat, au putut fi efectuate multe experimente la fața locului. Astfel, sondele au luat probe de sol în laboratoarele lor. În aceste experimente a fost adăugată și apă pentru a revitaliza eventualele microorganisme. Dar toate experimentele efectuate în acest sens au avut un rezultat negativ: nu există nici o urmă de viață pe Marte! Unul dintre oamenii de știință afirmă următoarele: “Nu am găsit nici o formă de viață, ci doar un pământ

străin pentru noi.”² De asemenea și cercetările efectuate asupra suprafeței solului planetei Marte, în anul 1997, cu ajutorul sondei spațiale Sojourner au avut un rezultat negativ. Un vehicul robot, Marsmobilul, a părăsit naveta și s-a plimbat pe solul planetei Marte, telecomandat de pe pământ. Datele obținute cu această ocazie nu au adus nici o dovadă cu privire la existența vieții pe Marte.

Asemănător a decurs și căutarea vieții pe imensa planeta Jupiter. Prima sondă spațială a pământului a zburat aproape de planeta Jupiter în anul 1973. O imensă radioactivitate, și un câmp magnetic foarte puternic împiedică apariția vieții pe această planetă. Cea de-a doua rachetă ce a fost ghidată în apropierea planetei Jupiter, a fost Pioneer 10 în anul 1976. Un an mai târziu au urmat sondele Mariner 11 și 12. De asemenea și cele două sonde spațiale Voyager 1 și 2 au cercetat planeta Jupiter și lunile sale. Nu a fost găsită nici o urmă de viață.

Proiectul spațial Voyager 2 cuprinde planeta Saturn cu cele 23 de luni ale sale, și se întinde pe o perioadă de mai mulți ani. După cercetarea planetei Saturn, sonda și-a modificat cursul spre planeta Uranus, pentru a transmite de acolo imagini spre pământ. Saturn este o planetă glaciară, deoarece, datorită distanței îndepărtate, nu poate fi încălzită de Soare pentru a face posibilă viața.

Sonda americană Mariner 10 măsoară temperatura pe mica planetă Mercur, care este foarte aproape de Soare. În timpul zilei a măsurat o temperatură de plus 400° C, iar în timpul nopții minus 200° C. Datorită acestui fapt, s-a ajuns la concluzia că viața nu se poate dezvolta pe această planetă.

Planeta Venus, având o mărime aproximativ egală cu cea a pământului, a fost cercetată de șapte sonde spațiale ale fostei Uniuni Sovietice. În anul 1975 au ajuns două sonde Venera pe suprafața planetei Venus. “Norii”, observați pe planeta Venus, sunt formați în mare parte din acid sulfuric, iar atmosfera din dioxid de carbon. Temperatura atinge chiar 460° C, iar presiunea atmosferică este de aproape o sută de ori mai mare decât cea a pământului nostru. Așadar, nici pe această planetă nu este posibilă viața.

²R.Stemmann, Fliegende Untertassen-Rätsel im All, Mannheim 1979, pag.105

Planetele Neptun, Uranus și Pluto sunt prea reci pentru a putea avea viață. Astfel, în afara planetei noastre, nu există în sistemul nostru solar altă planetă care să fie locuită. Afirmațiile cu privire la navele spațiale de pe planeta Venus sau de pe alte planete învecinate, sau despre așa-zisele solii provenite de la “planetarieni”, sunt departe de realitate.

În sistemul nostru solar, în afara soarelui nostru, există miliarde de sori de dimensiuni mai mari sau mai mici, în jurul cărora se pot învârti una sau mai multe planete. Dacă fiecare din acești sori ar avea doar o planetă locuită, am putea trage concluzia că, în galaxia noastră, există miliarde de planete care sunt locuite asemenea planetei noastre. Două puncte de vedere trebuie luate în considerare în această deliberare:

a) Fiecare soare în parte și fiecare planetă a fost chemată la existență de către Dumnezeu Creator. *“El le cunoaște pe toate pe nume”* se spune în solia adresată oamenilor, în Biblie. Astfel Dumnezeu este omniprezent în toți acești sori și planete și în fiecare făptură. Aceste făpturi sunt într-o directă relație cu El. Deci, dacă au contacte cu pământul, atunci acestea se petrec totdeauna în armonie cu Creatorul, cu legile Sale și sub însărcinarea Sa.

b) Până în acest moment, datorită posibilităților reduse ale instrumentelor astronomice și ale navetelor spațiale, nu am reușit să adunăm date cu privire la locuitorii altor lumi. Cu siguranță, unii se întreabă, dacă Dumnezeu a creat degeaba aceste miliarde de sori? Sau au fost creați pentru a furniza planetelor locuite lumină și căldură, asemenea soarelui nostru?

Uimitor, dar există un răspuns la întrebarea: există alte planete locuite? O solie din univers, de la Însuși Dumnezeu, sună astfel: *“Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: ‘Eu sunt Domnul, și nu este altul! Eu n-am vorbit în ascuns...’”* (Isaia 45:18-19p.p.).

În acest pasaj se vorbește despre *ceruri*, deci la plural. În textul ebraic este folosit de două ori verbul ‘barah’. Acesta exprimă o creare din nimic. În primul caz se atribuie cerului, iar în cel de-al doilea locuitorilor. Deci nu numai pământul este un loc locuit pentru creaturile create de Dumnezeu, ci și multe alte “ceruri”: *“De aceea bucurați-vă,*

ceruri, și voi cari locuiți în ceruri!” (Apocalipsa 12:12). Acești locuitori ai cerului sunt numiți în Noul Testament, locuitori cerești (gr. *epouranios*).

Dumnezeu este descris ca fiind *“Tatăl cel ceresc”* în Matei 18:35. În epistola către Efeseni se poate citi foarte clar că, Dumnezeu este *“Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ”* (Efeseni 3:15.16). Acest pasaj vorbește în traducerea exactă despre paternitatea lui Dumnezeu în ceruri.

În același capitol, la versetul 10, sunt amintiți locuitorii cerurilor care sunt supuși domniilor și stăpânirilor cerești. Prin aceasta sunt exprimate o ordine și o structură socială.

Și Isus Hristos s-a referit la această ordine cerească: *“Nimeni nu se ridică la cer, decât cel care a venit din cer, adică Fiul Omului.”* Isus Hristos a venit în fapt din ceruri. El este un “Extraterestru”! El a fost pe această planetă și S-a întors în cer, în univers: *“De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de supt pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.”* (Filipeni 2:9-11)

Biblia vorbește de multe ori despre copiii lui Dumnezeu din ceruri, dintre care mulți au legătură cu planeta pământ, având posibilități care întrec gândirea noastră limitată ca spațiu. Acești mesageri sunt numiți în limba greacă a Noului Testament, *angeli*. În Vechiul Testament sunt numiți *malahiți*. Înainte de a afla mai multe detalii despre ei, ar trebui să aflăm mai multe despre originea omului pe această planetă.

ORIGINEA OMULUI

Extratereștrii în cosmologia modernă

Încet, dar mereu mai clar, Artur Horn se îndrepta spre o criză în ceea ce privea gândirea sa despre originea omului. Teoria lui Darwin a fost pentru el, timp de câteva decenii, o realitate și fundamentul pentru activitatea sa ca profesor de antropologie la universitatea din Colorado. Mai târziu, o serie de îndoieli, bazate științific, au început să clatine monumentul învățăturilor sale. Dar, nu cumva Darwin însuși era nesigur de anumite aspecte în lucrarea sa? Într-o scrisoare adresată lui Gray, el scria:

“Când mă gândesc la ochiul omenesc, încep să fac febră”. Era imposibil de crezut că a luat ființă în urma întâmplării și a selecției. În urma ultimelor cercetări, sensibilitatea ochiului s-a dovedit a fi atât de mare încât s-a ajuns la limita maximă a posibilului teoretic: cea mai slabă stimulare a retinei cu câteva cuantumuri de lumină este suficientă pentru a provoca deja o senzație de lumină. Acest fapt reprezintă vârful eficienței, deoarece nu poate da o cantitate mai mică de lumină.

Ochiul este una din cele mai mari minuni pe care le-a creat natura. Cunoscutul savant, profesorul Bleuler și-a dat silința să calculeze, după regulile probabilității, și să încerce să afle cum a apărut acest organ la ființele de pe o treaptă evolutivă mai înaltă. El a calculat exact, cât de mare ar fi probabilitatea conform căreia, la un moment dat, în urma combinării aleatorii a diferitelor componente ale unui ochi de animal vertebrat, poate să rezulte un organ de vedere. “Matematica miracolului” a dat un rezultat căruia nu dorim să-i scriem cifrele: Bleuler și-a dat seama că probabilitatea este de 1 la o cifră cu patruzeci de zerouri! La întâmplare nu avea cum să apară un ochi; prin selecție nici atât. Nu putem să “explicăm” apariția lui, aceasta rămâne un miracol.”

Așa cum Darwin făcea febră la fel și prof. Horn. El a găsit, totuși, o scăpare din dilema sa, cu ajutorul unui elev și prieten de-al lui Darwin, Alfred Russel Wallace, împreună cu care, Darwin a publicat în 1858 “Apariția speciilor”. “Darwin a dezvoltat un materialism acerb care străbate până în ziua de astăzi în gândirea neodarwinistă, care la rândul ei străbate învățătura ortodoxă a biologiei academice. Întreaga evoluție

trebuie să fi apărut în urma întâmplării și a unor legi necunoscute ale naturii; nu are nici un sens și nici un scop. În opoziție, Wallace a ajuns la concluzia că, la evoluție, a contribuit ceva mai mult decât selecția naturală, și că aceasta a fost condusă de o inteligență creatoare pe care el a identificat-o cu îngerii.” El a explicat faptul că “o inteligență superioară a condus dezvoltarea omului într-o direcție precisă și cu un scop precis, asemeni omului care ghidează dezvoltarea multor forme de animale și plante.”

Explozia ancestrală inteligență

“Suntem obișnuiți”, scria Gero Dworzak, “să folosim obiecte și mijloace de muncă în viața de zi cu zi fără să ne întrebăm, de ce și de unde vin... Dacă nu este de la sine înțeles că lumea noastră are anumite forme, dimensiuni, culori și greutăți, legi ale naturii și constante, atunci ar trebui să ne întrebăm de ce este așa. Trebuie să existe un motiv pentru care universul are această stare. Ar putea fi nenumărate alte posibilități! Ce se află dincolo de aceste lucruri aparent normale? Pământul călătorește cu o viteză de 29,8 km/s... Diametrul orbitei anuale este de 299,2 milioane de kilometri. De ce această cifră “strâmbă”? Dacă ar fi fost datoria mea să stabilesc diametrul orbitelor planetare poate că aș fi folosit cifre rotunde, spre exemplu 250 milioane km. Urmările ar fi fost de-a dreptul catastrofale. Anul nostru nu ar mai fi avut 365,26 de zile ci s-ar fi epuizat în 278,9 zile... Tot timpul ar fi trebuit să suferim din cauza căldurii extreme. Probabil că n-ar fi existat ghețari sau poli înghețați. Terenuri întinse ar fi fost inundate. Dacă ar fi fost o ajustare în sens opus, presupunem că orbita ar fi avut diametrul de 400 milioane kilometri, urmările ar fi fost groaznice. Pe toate continentele ar fi fost gheață permanentă cu temperaturi negative extreme. Chiar dacă sună ciudat, se pare că singurul diametru acceptabil al orbitei, pentru menținerea vieții pe Pământ, ar fi de 299,2 milioane kilometri. Minunat, nu-i așa?

Această idee este aplicabilă la orice mărime astronomică. Mă mai gândesc la înclinarea axei pământești, la dimensiunea Pământului, la greutatea lui sau mă gândesc la Lună, la masa ei mai mică, la distanța

față de Pământ sau la durata rotației în jurul propriei axe. În intervalul de valori pentru un singur parametru, spre exemplu viteza, există mai multe valori individuale, posibile, care nu ar intra în coliziune cu o altă lege fizică. Cu toate acestea, una singură are într-adevăr efect. Doar această valoare este optimă pentru viața terestră... Întâmplarea, asociată atât de des, nu poate să fi nimerit atâtea aranjamente deosebite. Dacă nu ea, atunci cine?”³

Ca ipoteză de lucru, se ia în considerare pentru originea lumii așa-numita “Ciocnire primară”, fără a avea dovezi. Această explozie ar fi trebuit să dețină o superintelență pentru a putea crea o ordine de precizie matematică în univers. Prin urmare G. Dworzak ajunge la concluzia următoare la pagina 18: “Creștinii numesc această superintelență, care a creat universul, Dumnezeu sau Creator. Ei cred că El este constructorul șef al universului. Wallace nu putea să fie de acord cu acest lucru. Ca nouă ipoteză de lucru pentru originea lumii, a luat în calcul influența extratereștrilor. În timp ce Wallace încerca să găsească rezolvarea problemelor luând îngerii în calcul, Darwin, la rândul său, a găsit o altă cale pe care profesorul Horn nu a putut sau nu a vrut să ajungă. El a ajuns la concluzia că “omul a fost creat de extratereștrii prin fecundare artificială”.

Astfel el s-a aliniat ideilor lui Erich von Dänicken care e de părere că Dumnezeu a venit din stele și “zei-astronauți” s-au implicat persistent în evoluția pământului. Cu ajutorul “aparaturilor de înaltă tehnologie” astronauții i-ar fi ajutat pe oameni să progreseze. De asemenea și W.J. Langbein ținea în aceeași direcție cu cartea sa *La început era Apocalipsa* în care el spune că extratereștrii au venit din spațiu, au creat omul inteligent și s-au întors înapoi în spațiu.

Z. Sitchin crede că prin cartea sa el a reușit să spargă “codul cosmic” și că a reușit să descopere “știința zeilor”. Făuritorii stelelor au venit pe acest Pământ, au creat omul și au condus evoluția pe această planetă hotărând cu privire la existența și natura umană.

Și S. Erdmann credea că se află *pe urmele zeilor*, că aceștia au venit de pe alte stele și s-au implicat genetic în evoluția de pe Pământ. Și L.

³Gero Dworzak, Liebe auf den zweiten Blick, Lüneburg 1996, pag. 13

Fischinger specula în cartea sa *Zei stelelor* că aceștia au venit din spațiu și au creat omul.

Astfel, profesorul Horn nu a fost singurul care, cu teza despre noua cosmogonie, noua învățătură despre originea lumii, a preluat ideile lui Wallace, fără să caute soluția pe care Charles Darwin însuși o recunoscuse.

Charles Darwin și creștinismul

Darwin a fost cuprins de “febră”, când se gândea că ochiul uman nu a luat ființă datorită hazardului sau selecției. De aceea a recunoscut deschis că forma originală a elementelor organice “a primit viață prima dată de la Creator”. La această concluzie, care cântărește foarte mult, a ajuns pe baza cuvintelor din Biblia sa în limba engleză, relatate în Genesa 2:7: *“Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.”* Totuși, cu ocazia primei sale călătorii în jurul lumii, pe vaporul “Beagle”, cu ocazia discuției despre credința sa în Biblie, a avut parte de o experiență negativă, care, cu siguranță, a influențat concepțiile sale ulterioare. În autobiografia sa a scris următoarele: “Am fost luat în derâdere de mai mulți ofițeri, deoarece am citat Biblia, ca sursă indiscutabilă, cu privire la puncte de morală.”

În această călătorie, Darwin a cunoscut pe locuitorii Țării de Foc din America de Sud, fiind consternat de primitivitatea și sălbăcia lor. În jurnalul său de călătorie, i-a descris ca pe niște făpturi care sunt mai apropiate de animale decât de oameni, semănând cu niște diavoli în carne și oase. Limba lor aproape că nu merită numele de articulat. Misionarii creștini au fost total fără succes, unii dintre ei fiind chiar uciși de sălbatici. Canibalismul părea imposibil de stârpit. După ce Darwin i-a văzut pe locuitorii Țării de Foc, peste câțiva ani, a fost profund uimit cu privire la transformarea lor incredibilă. Creștinismul a făcut din ei niște oameni noi. Darwin descria experiența sa, scriind despre oamenii care criticau creștinismul:

“Defăimătorii uită, sau nu doresc să-și aducă aminte, că desfrâul, crimele, uciderea pruncilor s-au redus prin introducerea creștinismului.

Este cea mai mare nemulțumire că cei care au scris jurnale de călătorie despre astfel de oameni uită acest lucru. Dacă ar naufragia pe o insulă necunoscută, ar înălța o rugăciune fierbinte către cer, ca învățăturile misionarilor să fi ajuns deja până la locuitorii acelei insule.” Mai departe el a sprijinit misiunile creștine în fiecare an cu sume mari de bani. El a văzut cu ochii lui ceea ce Goethe exprimă astfel:

“Fie ca științele naturii să se dezvolte tot mai tare, iar spiritul uman să crească, după cum dorește, deasupra nobletei și obiceiurilor creștinismului, dar nu vor reuși a fi asemenea licăririlor și strălucirii din Evanghelii.”

“Acest Hristos pentru noi” așa scria Prof. Pfennigsdorf, “care este un Mântuitor al celor învățați și neînvățați, a cărui înfățișare, în fața ochilor noștri, câștigă mereu mai multă putere și viață, cu cât mai mult o privești: El este cea mai bună, unica dovadă a lui Dumnezeu. Doar prin El avem experiența puterii mântuitoare a Dumnezeului Evangheliei – noi o facem în virtutea contemplării religioase acordate nouă, care se află la fel de sus deasupra intelectului, precum moralitatea deasupra senzualității. Această experiență este însă unicul fundament sigur al credinței noastre. Ceea ce s-a aflat, se știe sigur și exact. Creștinismul este – pentru a folosi cuvintele lui Pestalozzi – cel mai desăvârșit fapt stabilit prin experiență care a ajuns vreodată pe pământ! Dacă axiomele sau principiile științei sunt recunoscute prin intuiție, așa și existența lui Dumnezeu, acest principiu de bază, cel dintâi dintre toate principiile, trebuie să poată fi recunoscut prin experiență și nu prin deducție logică.”

Darwin a fost foarte onest când a scris: “Întrebarea, dacă există un creator și domnitor al universului, este cea la care s-a răspuns afirmativ de către cele mai mari genii care au trăit vreodată”. În biografia sa, editată de fiul său, se regăsește observația lui Darwin, în care el însuși se referă la imposibilitatea de a considera universul nemărginit și minunat drept un rezultat al întâmplării oarbe, și care îl obligă la acceptarea existenței lui Dumnezeu. El spune acolo cuvânt cu cuvânt:

“Eu merit să fiu numit un teist” – un om care crede în Dumnezeu. “În situații extreme de cumpănă nu am fost niciodată un ateist în adevăratul sens, încât să fi negat existența unui Dumnezeu.”

“Printre adepții lui Darwin se numără mai ales biologul Romanes, căruia maestrul muribund i-a înmănat manuscrisele sale. ‘Numai un

om lipsit complet de orice simțământ spiritual poate să nu considere creștinismul drept cea mai măreață reprezentare a frumosului, a sublimului, cuprinsă vreodată pe pământul nostru și tot ceea ce se adresează naturii noastre spirituale'. Așa relatea cel mai credincios elev al lui Darwin.”

Cu toate acestea Darwin nu a fost un creștin convins. În autobiografia sa, el numește și motivul acestui fapt; este vorba despre îngrozitoarea dar nebiblica învățătură despre chinurile veșnice ale iadului: “Abia pot înțelege cum cineva, oricine ar fi el, ar putea dori ca această învățătură creștină să fie adevărată; căci dacă este așa, atunci textul simplu (menționat în Evanghelie), arată că cei necredincioși, și ar trebui să enumăr printre ei pe tatăl meu, fratele meu, și aproape pe toți cei mai buni prieteni ai mei, ar trebui să ispășească pedeapsa veșnică. O învățătură oribilă!”

Darwin se afla într-o eroare oribilă, de care sunt vinovați călugării evului mediu, când au inventat învățătura cu privire la chinurile veșnice ale iadului, pentru a conduce pe oameni la Dumnezeu cu forța și de frică. Hristos a învățat exact opusul. Dumnezeu a iubit atât de mult omul, pe fiecare om, încât a dat ca jertfă pe unicul Său Fiu, Isus Hristos, încât nimeni să nu fie pierdut. O dovadă mai mare a dragostei Sale nu există. Această dragoste a lui Hristos, a fost aceea care a făcut din sălbăticiii din Țara de Foc, oameni noi și prietenoși, după cum însuși Darwin a observat. În peste 130 de texte din Biblie se arată clar, că nu există un chin veșnic al iadului.

Concepția elevului său, Wallace, că omul ar fi luat ființă pe acest pământ prin îngeri, deci prin extraterestri, Darwin a privit-o ca fiind prea primitivă și absurdă. El credea în Dumnezeu.

Apariția conștiinței de sine

Într-o acțiune navală din timpul războiului, comandantul apărării de pe un vas de luptă a fost lovit în cap de o schijă provenită de la o grenadă, în timp ce voia să dea comanda de “foc”. Datorită rănii și-a pierdut cunoștința, și a stat trei săptămâni în comă. Când și-a recăpătat cunoștința, primul cuvânt pe care l-a spus a fost “foc”. Funcțiile creierului

au fost întrerupte prin pierderea cunoștinței și au fost reluate exact din acel punct de unde au fost întrerupte. Cunoștința este într-adevăr legată de funcționarea celulelor creierului. Fără celulele cerebrale nu avem cunoștință, nici inconștiență sau subconștient. Acest fapt pe care noi l-am preluat în tradiție drept credință populară, a fost trecut cu vederea de religiile antice. Sunt trei niveluri, pe care se construiește conștiența: cel atomic, cel genetic și cel structural.

Cu ocazia zilei sale de naștere, când a împlinit 14 ani, Peter a primit cadou o bicicletă nouă. Plin de bucurie a plecat să se plimbe cu ea, dar nu a fost atent pe șosea. O mașină a trecut în grabă, șoferul a observat bicicleta a călcat frâna dar a fost prea târziu. Peter a fost lovit de mașină și aruncat în afara șoselei. A fost lovit la cap și a rămas în stare de inconștiență. A fost dus de urgență cu salvarea la spital unde medicii au observat o fractură craniană, cu vătămări ale creierului. Peter a stat două săptămâni în comă. Părinți săi au vegheat zi și noapte la patul său, plângând. Când și-a revenit, nu și-a mai putut aduce aminte de nimic. Nu și-a mai recunoscut nici măcar părinții. Își pierduse memoria datorită leziunilor cerebrale. Este o tragedie și din păcate nu este un caz unic.

Mama Anei se află în spital. Alzheimer. Memoria este foarte grav afectată, încât nu-și mai recunoaște propria fiică.

Așa stând lucrurile, există mii, poate chiar milioane de cazuri în întreaga lume. Capacitatea noastră de a reproduce (de a reda), pentru care dispunem conștient de memorie, suferă datorită leziunilor cerebrale, otrăvirilor, aterosclerozei, psihopatiilor, alcoolului și drogurilor. Înmagazinarea informațiilor în creierul nostru indică două sisteme deosebit de complexe, care se găsesc la nivelul nucleului celulelor cerebrale, al neuronilor. Este vorba despre ADN – acizi dezoxiribonucleici și ARN – acizi ribonucleici. Acizii dezoxiribonucleici constituie baza aparatului nostru de gândire, acizii ribonucleici sunt baza pentru gândirea, pentru memoria noastră. Ce cantitate mare de informații poate înmagazina creierul nostru în ADN, ne arată următoarea comparație:

“Biblioteca congresului din Washington, care are un număr de 14,8 milioane de cărți și broșuri, este una din cele mai mari biblioteci din lume. Dacă am vrea să așezăm aceste cărți pe un raft am avea nevoie de

526 de kilometri. Această lungime corespunde distanței dintre Köln și Berlin. Cu toate acestea pe acest raft s-ar găsi doar o fracțiune din informațiile care sintetizează împreună înțelepciunea umană. Aceste “cunoștințe însumate” echivalează acum cu 10^{18} biți.

Pentru a ne face o altă imagine cu privire la capacitatea de stocare a ADN, e bine să știm ce cantitate de ADN este necesară pentru a memora această cantitate imensă de informație. Printr-un calcul simplu ajungem la $0,53\text{mm}^3$, aceasta fiind o sutime din gămălia unui ac.”

Cu alte cuvinte creierul nostru poate memora de milioane de ori mai multe informații, decât toate cărțile lumii adunate laolaltă. Zilnic creierul nostru prelucrează un volum imens de date de 3×10^{24} biți (un bit este unitatea de măsură pentru date electronice și corespunde aproximativ unei litere). Numai în învelișul cerebral se găsesc aproximativ zece miliarde de celule cerebrale, neuroni, care împreună sunt legate prin mii de fire fine, care sunt triplu izolate, transmițând semnale electrice. Numai aici, în învelișul cerebral, se află aproximativ zece miliarde de comutatori cerebrali, cu alte cuvinte, zece mii de miliarde, așa-numitele sinapse din cadrul acestei rețele de cabluri.

La transmiterea informațiilor de la o celulă a creierului la alta, există diferite sisteme codificate. Există parole (coduri chimice), cu ajutorul cărora neuronii stabilesc legătura corectă unul cu celălalt; substanțe de transmitere (a codurilor chimice), cu ajutorul cărora un neuron transmite semnale celuilalt; mesaje (coduri electrice), cu ajutorul cărora neuronii alcătuiesc informația; alegerea (efecte de bază ale sinapselor), cu ajutorul cărora neuronii se influențează reciproc; preferințe (schimbări postulare ale sinapselor), cu ajutorul cărora diferiți neuroni sunt puternic legați între ei. Există în scoarța cerebrală aproximativ treizeci de miliarde de fire paralele. Fiecare fibră musculară activează prin intermediul celulelor punctatoare aproximativ o mie de fibre paralele. Fiecare celulă de remitere este influențată de două sute de mii de fibre paralele. Fiecare celulă redactoare acționează asupra a două sute de mii de celule punctatoare. Astfel, are loc permanent un număr mare de excitații și inhibări.”

Aceste date oferă o imagine a faptului cât de complicat lucrează creierul nostru pentru a memora impresiile și gândurile noastre. Ele

sunt una cu conștiința noastră. Fără aceste structuri și mecanisme fine, nu putem gândi și nici exista. “Cogito ergo sum” – gândesc, deci exist, a spus cândva Descartes.

Un cercetător al creierului ajunge logic la următoarea concluzie: “el atribuie activității spirituale puterea practică, dar contestă totuși faptul că pot exista separat de procesul creierului, cu alte cuvinte nu există suflet nemuritor sau percepții extrasenzoriale.”

Se știe că, pentru stocarea datelor într-un computer este neapărat nevoie de hardware. Presupunerea că o memorie poate funcționa și fără sistem de stocare este pură fantezie, o speculație fără un suport în realitate. Acestea sunt concepții din evul mediu, cu privire la o memorare imaterială într-un spirit liber construit de om și Dumnezeu. Această gândire este de mult învechită, datorită cercetărilor științei moderne. De asemenea este important că Biblia spune de mii de ani aceleași lucruri pe care știința modernă le susține.

Într-adevăr, Biblia nu este o carte prăfuită, ci oferă o înțelegere a științei moderne, după cum ne arată capitolele următoare. Eul nostru este format dintr-un aparat de gândire foarte complicat al acidului dezoxiribonucleic. Atunci conștiința noastră poate pune în funcțiune sistemul de memorare al acizilor ribonucleici din creier, și o bază sau o formă a memoriei. Așadar, memoria este o structură a creierului, o funcție biochimică și neurofiziologică fără de care nu există memorie. Și fără gândire, fără memorie nu există cunoștință și nici personalitate.

O dovadă în acest sens ne oferă din plin medicina, după cum am observat mai înainte. Nu există nici cea mai mică dovadă care să vină în sprijinul existenței unei personalități imateriale, al unei conștiințe fără creier. Exact aceasta este imaginea omului, pe care Dumnezeu ne-o descoperă în Biblie. Cercetările creierului arată că ribozomii stochează în celulele creierului, în chip de memorie, percepțiile noastre senzoriale și gândurile noastre prin materialul intercelular, lanțuri proteice, deci molecule specifice de albumină. Dacă aceste legături biochimice sunt distruse din cauza influențelor dăunătoare, atunci memoria este pierdută ireversibil. Cunoștința noastră încearcă zadarnic să-și aducă aminte. Concluzionând, trebuie să recunoaștem: cunoștința nu poate dăinui fără

ADN și ARN. Aceasta este supusă structurii stabile a ADN și nu are nici o influență asupra activității sale.

Altfel este în cazul ARN. În acest caz, conștiința noastră poate utiliza liberă aceste structuri, și poate crea capacități de memorie de sine stătătoare. Cum a luat naștere conștientul în creier, nu este încă cercetat. Este ca viața în sine, o taină. Dacă se presupune ca ipoteză că așa-zișii extraterestri sunt creatorii omului și autorii conștientului uman, dovezile în acest sens lipsesc. În afară de aceasta, descoperirile fizicii atomice arată clar contrariul.

Datorită credinței sale în Dumnezeu ca Creator, Charles Darwin a ajuns pe urmele tainei apariției omului. Mii de naturaliști l-au urmat și au întors spatele fanteziilor unei teorii evoluționiste accidentale și lipsite de sens, recunoscând pe Dumnezeu drept Creator. Afirmatia nedemonstrată, că fapăturile extraterestre ar fi autorii apariției omului, sunt respinse de descoperirile științei atomului.

Cercetările atomului înainte cu 3000 de ani

Celulele cerebrale sunt, asemenea tuturor celulelor, formate din atomi. O mare parte a creierului este format din apă, deci din doi atomi de hidrogen și un atom de oxigen. Această lume a atomilor, a microcosmosului, este neimaginat de mică. Dacă s-ar dori să se numere atomii dintr-un singur gram de hidrogen, atunci nu ar ajunge o viață de om, chiar dacă s-ar număra zi și noapte, fără pauză. Dacă s-ar lua în ajutor un calculator, care în fiecare secundă ar număra o mie de atomi, atunci acesta ar trebui să numere fără întrerupere timp de două mii de ani pentru a număra toți atomii dintr-un singur gram de hidrogen. Într-un alt exemplu ne este arătată o picătură de apă. Ea are tot atâția atomi câte picături are toată Marea Nordului. Într-un model teoretic, fiecare atom este un sistem solar care este înconjurat de electroni, asemenea soarelui de către planete. Între acestea este spațiu liber. Dacă s-ar putea pune nucleul atomic și electronii unul lângă altul, atunci, omul ar fi așa de mic, cât o minusculă gămălie de ac. Fără să intrăm în amănunte legate de natura nucleului atomic, a cuantelor și quarkurilor, a protonilor și neutronilor, putem recunoaște că, omul este format dintr-un bulgăre de

energie: “În general ne imaginăm materia ca pe ceva palpabil. Trebuie să ne eliberăm de acest lucru. Fizicienii cunosc astăzi două tipuri de materie: particula și câmpul. Micile particule, spre exemplu electronul, protonul, neutronul și altele, influențează mediul lor înconjurător nu prin presiune sau împingere, ci dinamic, în felul magnetismului. Ele sunt înconjurate de un câmp, iar cu ajutorul câmpurilor acționează una asupra celeilalte. Există diferite tipuri de câmpuri: forța de gravitație, raza de lumină, electricitatea și magnetismul. Dacă un câmp ia o formă de timp și spațiu, atunci se numește undă. Razele de lumină sunt de exemplu unde electromagnetice, asemenea undelor radio. Undele nu se bazează pe oscilația unei materii și mai fine, ele neavând nevoie de un suport material.”

Din acest lucru rezultă două întrebări. De unde provine energia atomică? Această energie nu-și are originea în nucleul însuși, nu în materie, deoarece materia însăși este energie concentrată. Originea ei este ascunsă cercetărilor noastre, nu se află în cele fizice, ci în cele metafizice, nu în lumea noastră, a imanenței, ci în lumea de deasupra a transcendenței, nu în cele văzute ci în cele nevăzute, nu în lumea noastră tridimensională de spațiu și timp, ci într-o dimensiune superioară, pe care nu o mai putem înțelege, nu în timp, ci în veșnicie, nu în lume, ci în Dumnezeu, Creatorul și Inginerul lumii atomice.

Întemeietorul fizicii atomice, Albert Einstein a spus: “Eu cred într-un Dumnezeu personal.”

A doua întrebare se referă la cauzalitatea din interiorul atomului, care nu există aici. Aici apare o spontaneitate proprie (o mișcare de la sine produsă) care este într-o mișcare continuă a microparticulelor aflate împreună; ea împiedică o întrerupere sigură a cursului nu numai practic ci și principial. Un lanț fără fisuri de cauze și efecte, după cum au fost acceptate de fizica clasică, nu este dat deci în cadrul particulelor și al undelor.”

Concepția că omul a fost la început creat de planetarieni sau extraterestri într-un program de evoluție, care continuă automat ca urmare a cauzei și efectului, este respinsă de fizica atomică.

La apariția fiecărui om nou este disponibilă o forță proprie creatoare de viață. Este Însuși Creatorul, care cheamă la existență eul omului, pe

baza legii ereditare. Este aproape impresionant că acest nivel atomic a fost enunțat de regele David deja pe vremea piramidelor, deci cu aproximativ trei mii de ani în urmă, când a scris sub inspirație divină, fără a înțelege sensul exact al cuvintelor, ceea ce a fost posibil doar cu ajutorul fizicii atomice moderne. El scrie: *“Doamne tu mă cercetezi și mă cunoști...tu m-ai creat în pântecele mamei mele.”*

El folosește aici numele lui Dumnezeu, Domn sau Jahwe, care tradus înseamnă Cel veșnic, Cel fără început și fără sfârșit, Cel omniprezent, Cel care acționează din transcendență, din supranatural, în acest timp și spațiu al imanenței. El Însuși creează omul în pântecele mamei sale, care în ebraică înseamnă: “într-un loc tainic, împletit sau țesut în inaccesibil”.

Iar mai departe scrie: “pentru că am fost format în cele mai de jos părți ale pământului.” Acest lucru nu este o contradicție, deoarece în pântecele mamei, și aici în cele mai mici particule ale pământului, în atomi, Dumnezeu acționează asupra omului. El este cel care creează eul - conștiința omului, pe baza atomilor țesuți laolaltă de El. Cunoștința este o împletire a acțiunilor imateriale, sau după cum se enunță în alte locuri, duhul sau suflarea lui Dumnezeu și a atomilor împlețiți și țesuți. Acest lucru se întâmplă în microcosmosul prea mic pentru noi și prin aceasta prea inaccesibil și tainic.

Legătura dintre eul - conștiință și “pământ”, deci cu cele mai mici particule ale pământului, cu atomii, a fost descoperită oamenilor de către Creator deja cu șase mii de ani în urmă: “căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce.” (Genesa 3:19). Tu sau eu, deci eul - conștiința este pământ, făcut din praf, ebraică *aphar* (Genesa 2:7) cele mai mici particule ale pământului după cum este relatat în Psalmi 139:15. Aceștia sunt atomii. Deci conștiința apare în urma Cuvântului Creatorului, care știe cum ne-a creat, formându-ne din atomi. Nu apare de la sine, ci EL este acela care creează conștiința.

“Eul” meu este împletit în cele mai adânci particule ale pământului, care se află în pântecele mamei. Cuvântul “țesut” folosit aici, ne aduce la cel de-al doilea nivel al dezvoltării conștiinței, adică la codurile genetice. Atomii formează grupe de molecule ca și componente pentru celule, o lume în ea însăși. Înconjurată de o membrană minunată sau

epidermă, conținutul celulei sau citoplasma este o multitudine de mici organe care sunt direcționate către nucleul celulei. În nucleu există un număr de cromozomi, la om sunt 46. Fiecare cromozom este atât de mic încât măsoară doar a 10.000 parte dintr-un centimetru. În interiorul unui cromozom se află o legătură de fibre, care se rulează asemenea unei spirale cu spire dese. Un singur fir are un diametru de o pătrime de milionime de milimetru și poate fi văzut doar cu un microscop electronic. Aceste fire sau spirale fine sunt numite *helix* și se găsesc numai ca perechi *dublu helix*. Ele sunt construite din grupe de molecule, care la rândul lor sunt grupe de atomi.

Permanent trei grupe de astfel de molecule sunt îmbinate împreună, și constau dintr-o moleculă de acid fosforic, o moleculă de zahăr numită dezoxiriboză, și o moleculă de bază. La această structură, patru molecule de bază joacă un rol important, anume Adenină – A, Citosină – C, Guanină – G, Timină – T. Totdeauna trei dintre aceste patru baze se unesc cu alte două grupe de molecule într-o grupă de trei, numită și triplet.

Aceste grupe de molecule, unite, au primit denumirea de “ADN” o prescurtare pentru acid dezoxiribonucleic (în latină nucleu = nucleu). Fiecare dintre acești tripleți, are o formă ca o literă, și de fapt ei formează un limbaj din multe cuvinte, adică codul genetic. Noi cunoaștem o scriere codată din alfabetul morse, unde doar cu trei semne poate fi tradus orice din limba noastră, acesta formând limbajul transmisiilor radio. Dacă s-ar dori transpunerea informațiilor ADN în limbajul nostru, dintr-un astfel de fir s-ar putea forma 1.000.000.000 de cuvinte, pentru care ar trebui 2.000 de cărți cu 500 de pagini fiecare.

Dacă s-ar dori ca toate aceste fire, din toate celulele corpului uman, să fie aliniate, această linie ar ajunge până la soare, deci 149.480.000 km. Pentru această distanță, un avion cu reacție ar avea nevoie de șaptesprezece ani la o viteză de 1.000 kilometri pe oră. Pe această distanță, fiecare metru conține informația a 2.000 de cărți cu 500 de pagini fiecare. La fiecare divizare celulară, informațiile ADN sunt transmise celulei următoare printr-un tipar complicat, uriaș și foarte rapid, astfel numărul de informații se dublează.

Moleculele ADN ale cromozomului din nucleul celular au forma unei spirale *helix*. Este totuși o spirală dublă, care odată cu divizarea

celulară se derulează din nou, fiind desfășurată. Astfel molecula trebuie să se rotească în jurul lungimii axei sale. La fiecare secundă trebuie să aibă loc 150 de rotații complete ale dublului helix. Acum această spirală dublă este derulată, iar în același timp cea de-a doua spirală lipsă va fi din nou formată, încât în nucleul celulei, cromozomul să se păstreze.

La această divizare celulară, trebuie ca în celula nou formată din cealaltă parte a dublului helix, adică helixul simplu, prin formarea unui nou helix, să devină un helix dublu, deci un nou cromozom.

La cromozomul unei bacterii, spre exemplu, de lungimea unui milimetru, cromozomul trebuie să se învârtă de 300.000 de ori în jurul propriei axe, înainte de a fi dublat complet. Acest lucru înseamnă pentru molecula de ADN o viteză de rotație echivalentă ca grad de mărime cu cea a centrifugelor din laboratoare (circa 10.000 rotații pe minut).

Informațiile stocate în ADN, în codul genetic, trebuie, cu ocazia procesului de dublare, să fie transmise complet celulei noi. În scrierea noastră literală, acestui cod îi corespunde conținutul a 2.000 de cărți a câte 500 de pagini fiecare, care sunt tipărite cu viteza de 10.000 de rotații pe minut. Cine a proiectat și pus la punct acest limbaj, cine este acest inginer genial și programator al acestor informații?

Gândul că totul s-a putut dezvolta de la sine este prea absurd. “Eu privesc învățătura evoluționistă a lui Darwin, Haeckel și Huxley ca fără speranță și învechită” explică Albert Einstein, care crede într-un Dumnezeu personal, ca fiind Marele Inginer și Creator. De ce a creat Dumnezeu cu limbajul Său divin omul într-un mod atât de minunat și unic? “*Căci el zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.*” Psalmi 33:9

Mistica și filozofia orientală, care susține: corpul este doar Maya, este amăgire și este depășită. Desconsiderarea orientală a trupului este o blasfemie împotriva căreia Noul Testament accentuează: “*trupul nostru este templul Duhului Sfânt*” (1Corinteni 3:16. 6:19). Omul își obține cunoștința aici prin acest templu. În afara acestui templu, adică în structura noastră fizico-neurologică, nu există cunoștință, și nici comunicare cu Dumnezeu, cu lumea sau cu sine însuși, după cum vom vedea mai târziu.

Corpul nu este un templu al sufletului sau al spiritului omului, ci templul Duhului veșnic al lui Dumnezeu, templul lui Dumnezeu.

Descoperirile cercetărilor genetice au fost dezvăluite încă de acum trei mii de ani de către Dumnezeu. Citim în Psalmi 139:13-16 ținând cont de textul original ebraic: *“Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pânțelele mamei mele: Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.”*...țesut cu fire colorate (cromozomii sunt numiți “configurație colorată”) care acționează în cele mai adânci particule ale pământului. (Atomii formează molecule, iar moleculele formează ADN). *“Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau”*. Mai clar de atâtă nu poate fi descoperit *helixul*.

Ceea ce este tradus în versetul 15 prin “trupul meu”, în ebraică se numește OSEM, care înseamnă mai întâi “impresionant de mare”. Din cât de multe particule suntem construiți am văzut mai sus.

Aceste cunoștințe nu au fost înțelese de David la acea vreme, dar Dumnezeu ni le-a scris atunci, pentru a ne arăta acum, prin descoperirile științei zilelor noastre, că peste orice știință se află Creatorul și totodată Susținătorul întregii lumi. Toți atomii și toate forțele, în întregul univers, sunt susținute în fiecare minut la existență, doar prin El. Ele nu pot exista fără puterea Sa de susținere. Prin inspirație divină, regele David, a scris aceste lucruri pentru noi, ca un răspuns la întrebările care au apărut prin cercetările actuale ale științei.

Cercetarea creierului cu 1.000 de ani înainte de Hristos

În codul genetic este stocat întregul plan de construcție a corpului omenesc, chiar și pentru cele douăzeci de miliarde de celule ale creierului. Celula seminală bărbătească are numai 0,06 milimetri, iar ovulul 0,02 milimetri. Neuronii sau celulele cerebrale sunt legate prin fibre fine, uneori de sute de ori sau de mii de ori. Aceste fire sunt numite

axoni sau dendrite, care transportă impulsuri electrice de la și la celule.

Dacă se așează în linie toate aceste “fire electrice” atunci rezultă o lungime de 480.000 kilometri, deci o distanță de la pământ la lună și încă de două ori și jumătate în jurul pământului. Această rețea fină din creier, este asemenea unui cablaj electric, fiind reglată cu ajutorul multor întrerupătoare, așa-numitele sinapse. Este un sistem de comutare fizico-chimic foarte complicat. Dacă s-ar tipări sub forma unui plan, atunci am avea nevoie de 2 milioane de coli de format A3.

Cât de multe informații poate stoca creierul, ca un calculator, face clar următoarea comparație? În cadrul teoriei informației cea mai mică unitate de măsură este un BIT, care corespunde oarecum cifrei 1, sau în alfabetul morse unui semn lung sau scurt. Creierul uman are o capacitate de stocare de 10 la puterea 20 (deci un unu cu douăzeci de zerouri) BIȚI. Dacă am dori să construim un computer cu o astfel de capacitate, atunci el ar fi de mărimea Empire State Bulding, din New York.

Densitatea informațiilor din cadrul ADN din creier, este 10 la puterea 21 BIȚI pe centimetru cub, iar cel mai performant computer construit de om are o densitate a informațiilor de 10 la puterea 6 BIȚI. Comparația este dintre suprafața unui ou, și suprafața întregii planete. Se pune aceeași întrebare ca mai sus: cine este inginerul, care a proiectat și a înfăptuit aceste lucruri, cine este programatorul, care a dotat acest sistem computerizat cu programele corespunzătoare?

Cu trei mii de ani în urmă, David a scris în Psalmul 139:16.17:

“Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor!” Creatorul este prezentat aici ca marele Proiectant și Inginer, Cel care a planificat conștiința mea, eul meu mai dinainte. Eul a fost programat atunci spre “a se face sul”.

Omul este un “gând al lui Dumnezeu”, El este Gânditorul, iar eu sunt gândul Său. Acest lucru arată originea conștiinței mele care se află în Dumnezeu. Arată de asemenea natura conștiinței care nu există independent pentru sine, ci este concepută și susținută de către Gânditor în această clipă. Deci nu există vreo existență independentă de om în

forma unui suflet sau a unui spirit ci omul este în structura sa unitară condiționat de acționarea spirituală a lui Dumnezeu.

Iov a știut, că Dumnezeu l-a chemat la existență: *“Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit, ele m-au întocmit în întregime... Și Tu să mă nimicești! Adu-ți aminte că Tu m-ai lucrat ca lutul; și vrei din nou să mă prefaci în țărână?”* (Iov 10:8.9) *“Duhul lui Dumnezeu m-a făcut, și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață. Dacă poți, răspunde-mi, apără-ți pricina, fii gata! Înaintea lui Dumnezeu eu sunt semenul tău, și eu ca și tine am fost făcut din noroi”* (Iov 33:4.6). *“Dar, de fapt, în om, duhul, suflarea Celui Atotputernic, dă priceperea”* (Iov 32:8). *“Dacă nu s-ar gândi decât la El, dacă Și-ar lua înapoi duhul și suflarea, tot ce este carne ar pieri deodată, și omul s-ar întoarce în țărână”* (Iov 43:14.15). *“până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat”* (Eclesiastul 12:7). *“În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce”* (Genesa 3:19). *“Suflarea omului este o lumină a Domnului, care pătrunde până în fundul măruntaielor”* (Proverbe 20:27). *“El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți!”* (Daniel 2:21). *“Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, și cât de adânci sunt gândurile Tale!”* *“Îți ascunzi Tu Fața, ele tremură; le iei Tu suflarea: ele mor, și se întorc în țărâna lor. Îți trimeți Tu suflarea: ele sunt zidite, și înnoiești astfel fața pământului”* (Psalmi 92:6; 104:29.30).

Ce planuri are oare Creatorul cu mine? El este Gânditorul, care mă susține la existență ca gând al Său în fiecare clipă. În Efeseni 1:4 avem răspunsul: *“El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii”*, ca să trăim în dragoste față de El. Planul Său cu noi este de fapt dragostea Sa față de noi. Suntem aici pentru a fi iubiți de El, și pentru a-L iubi mereu.

Dacă pe baza voinței libere dăruite nouă de Dumnezeu ne decidem pentru El, atunci această relație dintre Creator și creatura Sa nu va fi dizolvată prin moarte, ci doar întreruptă printr-o clipă de somn, deoarece suntem protejați și siguri în dragostea Sa pentru veșnicie. *“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru*

ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică” (Ioan3:16). Cu siguranță este cea mai bună mângâiere care nu poate fi înlocuită nici prin animism sau dualism, nici prin materialism sau spiritualism.

Dumnezeu mă iubește personal și ca personalitate, iar eu pot răspunde acestei dragoste față de El, ca Dumnezeului meu personal și Tată. Această dragoste nu este întreruptă nici de moarte, deoarece, în ceea ce mă privește, moartea este asemenea unei clipe de somn. Este doar un moment de ațipeală în brațele Tatălui iubitor. În următoarea clipă – cât timp am ațipit nu știm – ne trezim din nou în brațele Sale pentru o viață în dragoste alături de El pentru veșnicie. Apoi nu mai trăim numai prin credință, ci privind față către față. Această dragoste dăinuie în veșnicie.

INFORMAȚII DIN UNIVERS

Proveniența extraterestră a Bibliei

Cu ocazia unei runde de discuții s-a ajuns deodată și la tema “Biblia”. Unul dintre bărbați afirmă fără prea multă prețuire: “Biblia este o carte total învechită încât astăzi nu mai crede nimeni în ea!” “Exact” aprobă un altul “iar afirmația: Aici vorbește Dumnezeu! este o frază de poveste!” Unul completează cu ceva, altul cu altceva, pentru a arăta că Biblia nu este demnă de crezare. Numai o singură persoană din grup nu spuse nimic.

Într-un târziu ceilalți și-au dat seama de acest lucru. Unul dintre ei care îl cunoștea, îi spuse: “Acum povestește-ne tu John de ce încă mai crezi în Biblie?” “Domnilor”, începu acesta – era John Wesley care se afla într-o călătorie și întâlnise acest grup. “Eu sunt de părere că Biblia a putut să ia naștere doar în trei moduri. Sau a fost scrisă de oameni răi, sau de oameni buni, sau a fost dictată de Dumnezeu Însuși. Să presupunem mai întâi că a fost scrisă de oameni răi.”

Nu, cu acest lucru ceilalți nu au putut fi de acord. Biblia nu este o carte reală! “Atunci se potrivește probabil cea de-a doua posibilitate, ca Biblia să fi fost scrisă de oameni buni” continuă John discuția.

“Desigur, scrisă numai de oameni”, strigară prietenii săi care mai de care: “Asemenea oamenilor buni care scriu povești bune!”

“Atunci” acceptă John partenerilor de discuție, “la cărțile cu povești, chiar pe prima pagină stă scris: Carte de povești! Și oricine știe că în ea nu este vorba despre lucruri adevărate, ci despre fanteziile și visurile bunilor autori de basme care ne povestesc despre producții născocite de ei. Dar Biblia este numită ‘Cartea Adevărului’, cartea faptelor! În ea sunt relatate, adevăruri istorice. Aceasta este o mare diferență!” Acum a venit rândul celorlalți să tacă. Toți au devenit gânditori. John continuă:

“Oamenii buni nu ar fi putut scrie această carte a adevărului, deoarece ei ar fi mințit și ar fi înșelat dacă ar fi scris: ‘Așa vorbește Domnul, Dumnezeu’, – iar El nu ar fi vorbit. Ca mincinoși, ei ar înceta să mai fie oameni buni. Astfel, domnii mei, rămâne deschisă doar a treia variantă, și anume că Biblia a fost insuflată de Însuși Dumnezeu. Oamenii buni au scris ceea ce Dumnezeu le-a vorbit.”

Nici unul dintre acei bărbați nu au putut să găsească vreo obiecție împotriva concluziei logice referitoare la proveniența extraterestră și neomenească a Bibliei. Biblia însăși descrie chiar din prima propoziție originea ei extraterestră:

“La început Dumnezeu a creat...” (Genesa 1:1). Deoarece la acest început nu existau oameni care să locuiască planeta, nici un om nu poate spune ceva cu privire la apariția lumii și a lui însuși. Relatările autentice cu privire la început, provin din afara universului. El, Creatorul, ne transmite cunoștința cu privire la apariția planetei noastre: ‘Dumnezeu a creat!’ Dumnezeu se prezintă ca o personalitate, asemenea unui arhitect care a proiectat o casă și a construit-o după planurile sale. Exact acest lucru înseamnă cuvântul ebraic “El a creat”. Este o creare din ceva, ce nu existase încă. Imaginea, planul, care în primul rând este doar un gând, este adus în sfârșit la îndeplinire. Lumea ia ființă și formă:

“Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.” (Psalmi 33:9) “La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1). “El care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1:3).

Așadar, universul are o origine imaterială, o origine duhovnicească. Această origine se află într-o altă dimensiune superioară celor trei dimensiuni pe care noi le percepem. Depășește gândirea noastră de spațiu și timp, este transcendentă! Propoziția, “așa vorbește Domnul, Dumnezeu!” se găsește de peste o mie de ori în documentele arhaice, hagiografice sau în Sfânta Scriptură. Mereu găsim afirmația: “Dumnezeu a vorbit”. Mesajul Său a fost scris întotdeauna de către oameni buni aleși de El. Deoarece aceste însemnări sunt așa de departe de lumea zilelor noastre, mulți ar dori poate să știe dacă există oare și alte indicii clare sau dovezi despre aceea că Biblia a luat naștere de fapt din mesaje trimise de Creatorul Însuși. Desigur, pentru aceasta există o mulțime de dovezi. Prima dată dăm de indicii care țin seama de istoria apariției lor.

Taina apariției ei

Oamenii buni de pe această planetă, care au scris mesajele primite de la Dumnezeu, au avut diferite meserii, un nivel de instruire foarte

diferit, au trăit în perioade diferite și în locuri diferite. Au fost pescari, păstori și țărani, ca Ioan, Iacov, Petru și Amos, învățați, ca Ezra și Pavel, împărați, ca David și Solomon, oameni de stat, ca Moise și Daniel, preoți, ca Ezechiel și Ieremia, femei ca Miriam, Debora, Maria și Elisabeta, un doctor, Luca, un jurist Iosua, un vameș pe nume Matei, și mulți alți bărbați și femei de diferite proveniențe.

Pe cât de diferite erau meseriile lor așa erau și locurile de unde proveneau, țările și culturile, unde acești oameni ai lui Dumnezeu au scris mesajele primite de la Dumnezeu. Ei au trăit în Palestina, Persia, Babilon, Roma, Egipt, Grecia, Turcia, și pe insule din Marea Mediterană.

Perioadele în care au fost scrise au fost de asemenea diferite. O mie șase sute de ani sunt între prima și ultima relatare a acestor oameni. În urmă cu șase mii de ani au apărut primele tăblițe scrise care sunt considerate ca fiind baza Bibliei. Cele mai recente cărți ale Bibliei nu au încă o vechime de două mii de ani. Au fost diferite și condițiile culturale, filozofia, modul de gândire, obiceiurile, situația istorică și imaginea lumii care au influențat acești oameni din diferite epoci.

Nu în cele din urmă, vârsta scriitorilor și a scriitoarelor a fost diferită. Între ei se aflau tineri, veritabili bătrâni dar și bărbați și femei la jumătatea activității și vieții lor.

Privind în ansamblu multitudinea de diferențe dintre ei, la prima vedere pare a fi o taină de nedeslușit, unitatea armonioasă care se regăsește de-a lungul Bibliei. Nu numai unitatea este cea care fascinează, ci multitudinea acestor relatări care nu se contrazic. Din contră, cititorul, fără idei preconcepute, poate observa că ele se completează! Dar cum se poate oare explica această taină? Sfintele Scripturi constituie un întreg, în ciuda nenumăratelor diferențe din punct de vedere al autorilor, a perioadei, a formei și a limbii. Există o unitate atât de perfectă ca și cum ar fi scrise de un singur autor.

Această unitate a Sfintelor Scripturi are la bază unitatea Duhului ei veșnic, a principiului ei veșnic, a conținutului și a scopului său veșnic. Dezlegarea acestei taine, a acestei unicități a Bibliei constă în faptul că, în spatele fiecărui scriitor, se află un singur autor al Bibliei, un autor pentru tot ce s-a scris. Dumnezeu Însuși s-a arătat scriitorilor, pentru a le da însărcinarea de a scrie mesajul adresat de

El oamenilor. Astfel, Biblia are o origine extraterestră, este Cuvântul lui Dumnezeu!

Minunea menținerii ei

“Doamnelor, domnilor”, așa își începu cuvântarea filozoful francez Voltaire cu ocazia unei petreceri ținute la reședința sa din Paris, unde, după spusele sale, avea să facă o profeție: “Spun acest lucru dinainte, Biblia va fi peste cizeci de ani o carte care nu va mai exista decât în muzeu. Oamenii o vor privi și se vor minuna, cum în trecut oamenii au putut crede într-o astfel de absurditate.”

Aparent, evoluția societății din vremea sa părea că îi dă dreptate. La puțin ani după moartea scriitorului a început Revoluția Franceză, iar cu acea ocazie religia a fost desființată iar Biblia arsă în public. În Lyon Biblia a fost denigrată și târâtă de un măgar pe străzi într-o procesiune festivă.

Dar revoluția a trecut. Pretutindeni, în Europa și America, au luat ființă societăți biblice care au tipărit și distribuit Biblia în milioane de exemplare. În anul 1804 a fost înființată Societatea Biblică Britanică, care la data aceea tipărea Biblia în 72 de limbi. Astăzi Biblia se tipărește deja în 875 de limbi cu un tiraj de peste două sute de milioane.

Tipografia care tipărea Biblii a căutat o casă la Paris unde să depoziteze Bibliile în limba franceză, pentru toată Franța și coloniile sale. S-a descoperit că intraseră în posesia casei filozofului Voltaire, care decedase. Acest lucru s-a întâmplat la exact cincizeci de ani de la profeția făcută de acesta cu privire la Biblie.

De-a lungul a mai mult de zece secole, cititorii Bibliei au fost persecutați, închiși și crucificați de către Inchiziție și “poliția bisericească”. Cincizeci de milioane de oameni au trebuit să plătească cu viața credința lor în Biblie. Valoroasă trebuie să fi fost această Carte pentru ei, încât au preferat să-și pună viața în pericol decât să renunțe să mai citească din ea!

Și în Rusia și în celelalte state comuniste Biblia a fost interzisă și s-a luptat împotriva ei. Mii de oameni au murit de-a lungul anilor ca martiri, datorită persecuțiilor bolșevismului. Dar și aceste domnii

groaznice au trecut. Acestea au fost urmate de o mare foamete după Biblie în toată Rusia.

Cu ocazia unei serii de prelegeri pe care le-am ținut într-un oraș din Rusia am împărțit două mii de Biblii ascultătorilor, iar ochii celor care le-au primit s-au umplut de lacrimi. Mulți dintre ei au sărutat Bibliile din mâinile lor.

“Biblia! Într-adevăr o carte neobișnuită! Urâtă și persecutată, ca nici o altă carte, dar totuși indestructibilă, nesocotită și admirată, batjocorită și prețuită, osândită la moarte și totuși vie. Împărați și regi puternici precum și preoți nu au irosit ocazia de a o face să dispară, înțelepții și învățații au interpretat-o greșit, iar știința a nesocotit-o, iar în ciuda tuturor acestor lucruri, ea se răspândește cu o repeziciune uimitoare în sute de limbi și milioane de exemplare în întreaga lume, fiind predicată și citită de la un pol la celălalt al planetei. Datorită puterii sale și a credinței în ea, negrii se lasă arși de vii, iar armeni și chinezi mor ca martiri pentru ea. O, învățaților și criticilor, voi toți, scrieți măcar o dată o astfel de carte și vom crede în voi!”⁴ Este într-adevăr o minune că Biblia s-a menținut aproape două mii de ani în ciuda tuturor încercărilor de a o desființa. Această minune se poate explica, doar prin faptul că Biblia nu este o carte omenească, ci una din afara planetei noastre, având origine divină, iar Creatorul își menține în mod minunat cuvintele Sale în ciuda tuturor împotririlor.

Arheologia, dovadă istorică

Într-o zi frumoasă de primăvară, în anul 1947, un băiețel beduin pe nume Muhammad Dib s-a urcat pe niște stânci, la Qumran, la nord de Marea Moartă, ca să caute o oaie pierdută. Dintr-o dată dădu peste o crăpătură în stâncă, ce lăsa impresia că în spatele ei se află o peșteră. A aruncat o piatră înăuntru și a ascultat zgomotul căderii pietrei. Apoi a auzit un zgomot ca și cum s-ar fi spart ceva care a fost lovit de piatră. Băiatul spera să fi găsit o comoară ascunsă și a fugit repede acasă pentru a da de veste tatălui său. În mare grabă tatăl împreună cu doi dintre fii

⁴ F. Bettex, Die Bibel Gottes Wort, pag. 54

lui mai mari au alergat în direcția peșterii unde presupuneau că se ascunde comoara. Ei au mărit deschiderea, au coborât prin spărtură și au descoperit o mulțime de ulcioare de lut aflate în capătul peșterii. Dezamăgiți că acele ulcioare nu conțineau nici o comoară ci numai niște suluri din piele pe care erau niște scrieri necunoscute și indescifrabile, s-au dus și le-au vândut în Betleem pentru câțiva bănuți unui vânzător de antichități.

Colecționarii au cumpărat unele dintre ele, iar o legătură din cele patru suluri a ajuns în mâinile episcopului ortodox din Ierusalim pe nume Samuel. El a arătat noua achiziție unor experți din cadru “Școlii Americane de Studii Orientale”. Arheologii au recunoscut imediat că era vorba despre manuscrise biblice, de o vechime considerabilă.

După o analiză mai atentă s-a descoperit a fi vorba despre un sul lung de șapte metri care cuprindea întreaga carte a profetului Isaia, în limba ebraică. Vestea despre această descoperire a provocat senzație în întreaga lume. Până la acea dată experții cunoșteau doar copii ale cărților Bibliei care aveau o vechime de aproximativ de 1200 de ani. Acum existau scrieri, care datau de pe vremea lui Isus și chiar din primul secol înainte de nașterea Sa.

În urma acestor descoperiri s-a început căutarea altor peșteri printre stâncile de la Qumran, acolo unde esenienii, în urmă cu două mii de ani, au avut o mănăstire. Aceștia, cu ocazia invaziei armatei romane împotriva evreilor, au trebuit să-și ascundă manuscrisele prețioase ale Bibliei, sub forma unor suluri de piele, în niște ulcioare de lut, în peșteri. Intrările au fost mascate să nu mai fie recunoscute. Acolo s-au aflat aceste manuscrise timp de două mii de ani, până când echipele de căutători au descoperit unsprezece din aceste peșteri în care s-au găsit peste cinci sute de manuscrise. Rezultatul acestor căutări a avut ca rod descoperirea întregului Vechi Testament, sub forma unor suluri. Comparându-se cu scrierile ebraice cunoscute până la acea vreme, s-a descoperit faptul că textul biblic nu s-a modificat deloc de-a lungul secolelor. Prin metoda Carbon 14 a ceasului atomic, au fost cercetate și manuscrisele care erau depozitate în acele suluri de piele: ele indicau data exactă. Manuscrisele au fost întocmite începând cu două sute de ani înainte de Hristos, până în anul 68 după Hristos.

Și Biblia are totuși dreptate, și-a intitulat Werner Keller cartea sa cu privire la excavările efectuate în țările biblice. Ea se numără încă printre cele mai răspândite cărți de acest gen, fiind tradusă în multe limbi. Titlul ales pentru ediția din limba engleză este: *The Bible as History – Biblia ca istorie*.

Majoritatea așezămintelor unde s-au făcut săpături, din Italia, Grecia, Creta, Egipt, Palestina, Turcia și Mesopotamia am putut să le vizitez personal. De fiecare dată am fost copleșit cu privire la datele istorice exacte redade de Biblie, iar aceste ruine stau ca mărturie de piatră ale acestor lucruri.

“Toate cărțile, atât cele ale Noului cât și cele ale Vechiului Testament sunt eliberate de valul materialist al îndoielii și nesiguranței” a scris profesorul Charles Marston în lucrarea sa, *Martori de piatră – Biblia este adevărată*, arheologia oferă dovezile științifice pentru autenticitatea istorică a Bibliei.

Ca un document extraterestru, Biblia este confirmată și de o altă dovadă, una care poate fi verificată obiectiv de fiecare.

Profeție și istorie

“Credeti că este posibil, să călătorim la Bagdad și apoi de acolo la Babilon?” l-am întrebat pe un politician kurd, într-un spital din Kurdistan, pe care îl conduceam în cadrul unui program umanitar.

“În nici un caz” răspunse el, “este prea periculos”. Veți fi luat probabil ostatic în Bagdad și nu veți pleca niciodată liber de acolo”.

El îmi arată cicatricile schingiuirilor pe care a trebuit să le îndure în închisorile irakiene. Povestirile cu privire la chinurile suportate erau atât de groaznice, încât, pe moment, mi-a trecut cheful de a mai căuta așezămintele arheologice din acea zonă periculoasă. Deoarece ne aflam doar la câteva sute de kilometri de vechiul oraș antic Babilon, nu am abandonat cu adevărat gândul de a face o călătorie în acea direcție.

Zadarnic mă pregătisem mai demult să fac o călătorie la Bagdad și apoi la Babilon, care se află numai la 80 de kilometri mai la sud. Acum ținta se afla așa de aproape, dar situația politică amenința să fie un obstacol de netrecut.

Într-o zi au aterizat două elicoptere americane lângă spitalul nostru. Ofițerul american de legătură dintre armata americană și cea irakiană ne-a vizitat. S-a bucurat să poată vorbi cu noi germana și venea din când în când, cu elicopterul său la spital, pentru a se informa cu privire la munca noastră.

Astfel a aflat dorința inimii mele, de a vedea orașul în care a trăit profetul Daniel și a scris profețiile cu privire la istoria lumii și a Europei.

“Mergeți liniștit la Babilon”, mă încurajă ofițerul, “iar dacă veți avea probleme vă voi ajuta”. Bazându-ne pe promisiunea sa ne-am încumetat să facem călătoria, ajungând cu bine la Babilon, iar potrivit promisiunii sale am ajuns cu bine înapoi.

A fost impresionant, să văd cu ochii mei, cum profeția cu privire la Babilon, făcută de profetul Isaia acum 2700 de ani și care se găsește în cartea sa la capitolul 13, s-a împlinit cu exactitate:

“Și astfel Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a Haldeilor, va fi ca Sodoma și Gomora, pe cari le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo, și păstorii nu-și vor mai țărcai turmele acolo, ci fiarele pustiei își vor face culcușul acolo, bufnițele îi vor umplea casele, struții vor locui acolo, și stafiile se vor juca acolo. Șacalii vor urla în casele lui împărătești pustii, și câinii sălbatici în casele lui de petrecere. Vremea lui este aproape să vină, și zilele nu i se vor lungi.” (Isaia 13:19-22).

În imensele zone cercetate de arheologi nu locuiește de fapt astăzi nici un om. Un oraș care astăzi este pustiu și gol, la acea vreme avea aproximativ două milioane de locuitori care locuiau în case cu două și trei nivele. Aici se afla imensul palat a lui Nebucadnețar, a cărui poartă, Iștar, împreună cu cea mai renumita stradă de procesiuni, erau cunoscute în lumea antică de atunci. Turnul Etemenanki se îndrepta spre cer, grădinile suspendate ale Semiramizei erau considerate una din cele șapte minuni ale lumii, zidurile duble care înconjurau cetatea aveau o lungime de șase kilometri. Malurile Eufratului erau construite iar râul se scurgea prin mijlocul orașului împărțindu-l în două, cel vechi și cel nou, fiind traversat de cel mai mare pod în formă de arc. Am luat în această călătorie și pe câțiva colaboratori de la spital cu care ne-am plimbat câteva ore

prin căldura toridă, pășind pe șoselele excavate, pe lângă case și palate, ale căror ziduri exterioare, și strada procesiunilor, au fost reconstruite din ordinul fostului președinte Saddam Hussein.

În întreg ținutul nu locuiește astăzi nimeni, nici măcar un cort de nomazi nu am putut vedea. Nici chiar la marginea lui, unde se află un nou și plăcut restaurant, dar proprietarii nu locuiesc acolo. Chiar și muzeul și bazarul erau goale când am sosit noi acolo.

Doar către amiază cumpărătorii și funcționarii s-au îndreptat spre acele locuri, părăsindu-le la lăsarea serii. În sfârșit, am observat pe un deal, în mijlocul ruinelor, un palat al președintelui. El a hotărât să locuiască acolo cel puțin temporar. Prin această hotărâre împlinirea profeției că nimeni nu va mai locui acolo s-ar fi spulberat. Dar palatul a rămas pentru o lungă perioadă de timp o ruină, astfel, încât până astăzi rămâne valabilă profeția că Babilonul nu va mai fi locuit. Profeția a relatat un alt detaliu important: *“Seceta peste apele lui, ca să sece! Căci este o țară de idoli, și au înnebunit cu idoli lor” (Ieremia 50:38)*. Am căutat zadarnic râul Eufrat, care se aseamăna ca mărime cu Elba sau Rinul. Astăzi râul nu mai este de găsit în acele locuri deoarece și-a schimbat cursul cu șase kilometri spre vest. Orașul a devenit într-adevăr un pământ arid, un deșert uscat.

Căutăm apoi turnul Babel care s-a ridicat de-a lungul profeției biblice. În sfârșit ne aflăm în fața ruinelor celei mai vechi construcții din istorie. Cu o fundație de 930 de metri pătrați și cu o înălțime care a fost cândva de 93 de metri, turnul a fost templul zeului Marduk. La un moment dat, dintr-un stufăriș au zburat niște păsări speriate. M-a trecut un fior rece pe spate, deoarece, pasajele biblice cu privire la animalele sălbatice și păsările care vor fi singurele vietăți ale Babilonului distrus, se împlineau cuvânt cu cuvânt în fața ochilor noștri.

Cu 2.700 de ani mai înainte, aceste cuvinte au fost relatate de scriitorii Bibliei. O astfel de profeție exactă nu poate oferi nici un om. Numai Dumnezeu cunoaște cu adevărat viitorul:

“...Vrea cineva să Mă întrebe asupra viitorului, să-Mi poruncească pentru copiii mei și pentru lucrarea mâinilor mele?” “Cine a proorocit aceste lucruri de la început, și le-a vestit demult? Oare nu Eu, Domnul? Nu este alt Dumnezeu decât Mine, Eu sunt singurul Dumnezeu drept și

mântuitor, alt Dumnezeu afară de Mine nu este,” “Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: ‘Hotărârile Mele vor rămânea în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.’” (Isaia 45:11.21; 46:10)

În Babilon, profetul Daniel a primit o serie de profeții cu privire la împărățiile Babilonului, Persiei, Greciei, Romei și în final cu privire la statele Europei. Au fost preziși 2.600 de ani de istorie. Totul s-a împlinit cu exactitate. Astăzi trăim ultima împlinire a profeției istoriei. Citim cuvântul profetic cu privire la viitorul popoarelor Europei și putem observa împlinirea exactă de-a lungul a 1.500 de ani de istorie europeană. Chiar și situația actuală din Europa a fost enunțată, ca un rezumat al evenimentelor care vor avea loc. (Daniel capitolele 2 și 7)

De aproape două sute de ani cunoscătorii profeției biblice urmăresc împlinirea profeției cu privire la Statele Unite ale Americii și drumul lor spre o conducere universală (Apocalipsa 13). Aici este prezis guvernul mondial care va să vină, și viitorul nostru global, pentru a avea posibilitatea să ne pregătim pentru aceste evenimente.

Există sute de profeții în Biblie care s-au împlinit cu exactitate. Numai în viața, nașterea, lucrarea, moartea și învierea lui Isus Hristos sau împlinit 333 de profeții.

Națiuni, popoare, state și împărății au apărut și dispărut după cum fusese profetizat. Destinul orașelor și al marilor personalități s-a împlinit exact cum a spus profeția. Întreaga istorie nu este nimic altceva decât profeție împlinită, iar profeția nu este nimic altceva decât istorie prezisă. Prin acestea se poate recunoaște clar că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu singur este Domn al viitorului. Astfel scrierile biblice nu sunt o lucrare a pământenilor, ci au o origine din afara lumii noastre.

Știința și Biblia

Timp de douăzeci de ani, profesorul R.N.Gluck, din cadrul Hebrew Union College din Cincinnati, SUA, a călătorit de-a lungul și de-a latul Palestinei căutând urmele vechilor mine de cupru, după cum sunt numite ele în Biblie. Din punct de vedere științific se susținea faptul că în “țara sfântă” nu sunt zone metalifere.

“Înainte cu trei mii de ani” a spus profesorul Gluck, “trebuie să fi existat aici aramă (cupru)!” Regele Solomon a pus să se toarne aramă în zona Iordanului “*într-un pământ humos*”, se spune în 1 Împărați 7:45-46. “Sunt ferm convinși că mai există mine de cupru în această țară”. În cele din urmă, a aflat de la arabi, că în sudul Mării Moarte, niște ruine au fost numite de înaintașii lor “ruinele de cupru”. Imediat s-a îndreptat spre acele locuri și s-a apucat de săpături. La suprafață au apărut ziduri distruse și cuptoare cu zgură neagră, de cupru. Aici trebuie să fi fost cândva o mare topitorie de cupru.

A mai găsit alte șapte astfel de instalații care se aflau ceva mai la sud. Se afla în preajma renumitelor mine ale regelui Solomon!

Patru ani mai târziu, aproape de Akaba, la Marea Roșie, a descoperit o topitorie foarte mare. El a descoperit centrul siderurgiei antice din Israel, vechi de trei mii de ani.

“În cercetările mele”, scrie profesorul Gluck “am urmat cuvânt cu cuvânt descrierile Bibliei: Ezeon-Geber, care se află lângă Eliath, la malul mării de stuf, în țara edomiților. Așa este relatat în 1 Împărați 9:26.” Geologi și tehnicieni au descoperit că acolo se găsesc zăcăminte de minereu care au furnizat deja peste 100.000 tone de cupru, dar mai pot livra încă dublu decât atâta.

În sfârșit s-au găsit și zăcăminte de fier despre care s-a relatat cu trei mii cinci sute de ani mai înainte, în Deuteronomul 8:7-9. Cincisprezece milioane de tone de minereu de fier se mai găsesc astăzi în grămezi uriașe la Beer Șeba. La irigarea țării a contribuit și Biblia, care relatează unde se găseau izvoare și sistemele de drenare.

Chiar și în agricultură, Biblia a ajutat cu nume de pomi care au crescut de mii de ani în aceea zonă, menționând fructe de câmp și de grădină care au fost cultivate la vremea aceea. Pe această cale pustia Negev a putut fi făcută din nou roditoare.

Cu ocazia reîmpăduririi s-au plantat peste 20 de milioane de pomi (tamarisk) singurii pomi care sunt amintiți în Biblie că pot rezista în acest ținut uscat.

Mai demult se credea că Biblia conține o imagine învechită a lumii care este de mult depășită de științele moderne. Între timp s-a descoperit că Biblia amintește cu mii de ani mai înainte lucruri care doar astăzi au

fost descoperite de științele naturii. Acest lucru ne conduce la o origine supranaturală a Bibliei, deoarece oamenii timpurilor biblice nu aveau nici metodele nici resursele științifice pentru a ajunge la aceste cunoștințe moderne.

Citim în Biblie (Ieremia 33:22), scris cu 2.600 de ani în urmă, că stelele nu se pot număra. Această afirmație era în contradicție cu părerile științelor naturale de la acea vreme. Cel mai mare astronom din vechime, Claudius Ptolomeu din Alexandria, învăța la acea vreme că ar exista 1056 de stele. Tycho de Brahe, cel mai renumit astronom al Evului Mediu, a dat ca rezultat al cercetărilor sale existența a 777 de stele pe cer. Urmașul său, Johannes Kepler din Praga, a descoperit cu telescopul său 1005 stele pe cer. Astăzi astronomia, cu ajutorul telescoapelor și a radiotelescoapelor având sute de metri în diametru, a descoperit miliarde de căi lactee sau galaxii, care la rândul lor constau din miliarde de stele, astfel încât nimeni nu este în stare să le numere. Astăzi vechile afirmații ale Bibliei, că stelele nu se pot număra, sunt confirmate.

O altă cunoaștere a astronomiei din zilele noastre este vacuumul spațiului cosmic. Între stele, cele fixe sau sori, există o mare distanță. Să ne închipuim ca model o furtună de zăpadă cu fulgi care se învârtesc. Acum priviți acești fulgi ca imagine pentru sorii noștri, care sunt la distanță mare unul față de celălalt. Un fulg cade în Berlin, al doilea în München următorul în Köln iar ceilalți la distanțe asemănătoare. Aceasta ar fi imaginea căii noastre lactee cu miliardele sale de fulgi de zăpadă, respectivi sori. Între ele este spațiu liber. Pământul plutește în acest vid, susținut de legea gravitației care nu știm ce este. Biblia însă vorbește despre acest lucru cu mai bine de trei mii de ani înainte: *“El întinde miazănoaptea asupra golului, și spânzură pământul pe nimic”* (Iov 26:7). Altfel spus: *“Dumnezeu întinde nordul pământului peste spațiul gol, și lasă pământul să plutească pe nimic.”*

Timp de mii de ani s-a crezut că pământul nostru este ca un disc. Chiar și cititori ai Bibliei au interpretat și introdus această imagine în Biblie, fără a da importanță faptului că înainte cu 2.700 ani pământul nostru a fost descris în Isaia 40:22 ca având forma unei bile. Cercetarea etimologică a cuvântului *khug*, în acest loc, arată că are rădăcina în

verbul *chakag*. Acesta înseamnă “a se roti, a se învârti”. O cercetare concordantă a acestui cuvânt arată că fost folosit în Vechiul Testament de patru ori, și de fiecare dată reprezenta o anumită formă sau figură geometrică. În comparație cu Iov 26:10 și Genesa 1:1-8 aici se vorbește de o umflătură, astfel încât pământul nu are două dimensiuni ca un disc, ci trei dimensiuni, asemenea unei bile.

Vechimea pământului este deseori datată la milioane de ani, în timp ce în Biblie îi sunt atribuiți doar șase mii. Baza științifică de calcul pentru vechimea pământului în cosmos, este viteza luminii, care este deja cunoscută, 300.000km/sec. Din 1675, când astronomul danez Roemer a măsurat viteza luminii, au mai fost făcute alte 50 de alte măsurători, care arată că viteza luminii nu a fost totdeauna constantă, ci a dovedit o diminuare. O analiză a fost făcută de către matematicianul Trevor Norman, pe computerul DEC10 al Universității Flinder, din sudul Australiei. Rezultatul arată o curbă de descreșcătoare a vitezei luminii, care în anul 1960 forma o linie constantă ce începea în anul 4082 î.Hr. Detaliile sunt descrise de Barry Setterfield în cartea sa *Velocity of Light*.

În domeniul fizicii cuantice s-a doborât în mai multe laboratoare din lume viteza luminii, ajungându-se la o viteză dublă sau cvadruplă (4,7) a luminii, în transmiterea de date. Valori și mai mari sunt așteptate în viitor în diferite laboratoare. Se crede că viteza luminii, în trecutul istoriei pământului, a fost atât de mare încât evenimentele istorice s-au petrecut mult mai repede, iar vechimea pământului este numai o mică parte din milioanele de ani atribuite până acum. Potrivit acestor lucruri, datele Bibliei cu privire la vechimea pământului de 6.000 de ani sunt descoperiri sigure ale științelor naturii.

Mai nou, fizica învață că suma energiilor pe acest pământ este constantă. Toate formele de energie – potențială, statică, electrică, chimică, cinetică și termică – suportă transformări, dar ca energie totală, rămâne constantă. La începutul Bibliei citim în Genesa 2:1.2 că pământul a fost terminat, deci rămâne constant, nu preia sau dă energie, deci rămâne același.

Pe lângă menținerea energiei, în Biblie este descris principiul celei de-a doua legi a termodinamicii. Ea spune că toate sursele de energie

scad sau se învechesc; un obiect fierbinte, de exemplu, se răcește singur (legea entropiei). Cu mai bine de trei mii de ani înainte acest fapt a fost descris în Psalmi 102:25-27.

Fizica atomică ne învață că întreaga lume este formată din atomi. Fiecare atom la rândul lui este alcătuit din nucleu și electroni care îl înconjoară. Nucleul este energie acumulată. Așadar nu există materie solidă, ci numai forme de energie pe care noi o numim numai materie. Pe baza legii cauzalității, cu privire la cauză și efect, fiecare energie are o sursă, o origine. Această origine nu se poate afla în material, deoarece la drept vorbind nu există materie, ci în supramaterial, nu în fizică ci în metafizică, adică nu în spațial ci în supraspațial. Altfel spus, originea nu se află în imanență, adică în interiorul lumii noastre de spațiu și timp, ci în transcendență, cum numim noi acea lume care depășește gândirea și înțelegerea noastră și cu toate acestea este adevărată, formând cauza și baza lumii noastre reale. Exact acest lucru ne învață Biblia deja de mii de ani (vezi Evrei 1:2.3 și Coloseni 1:17). Lumea noastră este alcătuită din cele nevăzute (Evrei 11:3). Atomii, gravitația, magnetismul, electricitatea, diferitele mișcări de unde și forme de energie sunt invizibile. Și acest lucru este relatat în Biblie: Lumea constă din “nevăzut” din ceva “imperceptibil la nivel senzorial”.

Odată cu apariția omului în pântecel mamei lui știința observă astăzi trei niveluri de acțiune. Nivelul atomic, în care ambele celule embrionare sunt formate din atomi, cele mai mici particule ale planetei. Această descoperire este relatată în Biblie, cu mai bine de trei mii de ani în urmă, în Psalmii 139:13-17., unde se vorbește că omul este alcătuit în pântecel mamei lui din cele mai mici particule ale pământului.

Al doilea este nivelul genetic, cu codul genetic în spirale ale cromozomilor, în celula embrionară numită *helix*. Același text biblic menționează aceste spirale: omul a fost țesut cu fire colorate împletite sau înfășurate împreună la zămislirea în pântecel mamei sale.

Al treilea nivel este cel structural sau programat, care este relatat în Psalmi 139:16. Creierul omului seamănă cu un computer uriaș care este de mii de ori mai performant decât calculatorul electronic construit de om. Programul, așa-numitul *software*, și creierul, așa-numitul *hardware*,

trebuie să fi fost programat și chemat la existență de un Inginer și Programator .

Același verset din Psalmi formulează acest gând ca “sul de carte” în care sunt înscrise “gândurile lui Dumnezeu” și de asemenea timpurile îndeplinirii planului Său cu fiecare om în parte.

Creierul nostru este compus din multe mii de milioane de celule, la fel ca celelalte părți ale corpului. În acest sens se reliefează unele concluzii: Fiecare celulă este în legătură cu centrala, adică cu creierul. Energia electrică este trimisă de la creier către toate celulele. Această energie este produsă pe cale biochimică prin schimbul de ioni ca urmare a unei cibernetici, care nu este o comandă intermoleculară, deci imaterială, ci o acționare spirituală. Imediat ce această acționare spirituală se întrerupe, nu mai există energie în corp și astfel omul este mort. Originea acestei acționări spirituale nu se află în creier, care nu are o autocomandă, ci trebuie să aibă loc din exterior, într-un mod neelucidat. Exact acești factori se află de mii de ani în Biblie. În proverbele lui Solomon stă scris: “*Suflarea omului este o lumină a Domnului, care pătrunde până în străfundul măruntaielor*” (Proverbe 20:27). Aici celulele sunt numite camere, cuvântul grecesc “cheder” însemnând cameră întunecată, încăperile întunecate din interiorul templului. Aceasta este o prezentare potrivită a celulelor corpului. Trupul este numit “Templul lui Dumnezeu”, care nu are lumină prin el însuși, ci este luminat direct de către Dumnezeu. Concordanța cu descoperirile neurofiziologice este uimitoare. “Lumina Domnului” merge prin toate cămarile trupului. Dintr-un punct central, această energie pleacă spre toate celulele. O “lumină” este o sursă de lumină emisă de energia electromagnetică care trece prin toate celulele. Secretul acționării imateriale producerii și transportului de energie este rezolvat în Biblie. Este “mintea omului” care nu este independentă ci este “lumina Domnului”.

De o importanță majoră în acest context este cuvântul ebraic *chaphasch* care înseamnă “cercetare, căutare, înțelepciunea cercetării, o căutare, a se lăsa căutat, a fi căutat”. Prin aceasta este descrisă activitatea acestei “lumini a Domnului” și este arătată asemănarea cu transmiterea curenților electrici, când o celulă nervoasă “arde”. Această

energie merge în axoni, reprezentând linii de transport ale energiei electrice până la conectare, la sinapse, unde “caută” loc de trecere și “este căutată” de către receptorii de pe cealaltă parte a jumătății sinaptice, în dendrite.

Din moment ce există cinci sute de mii de miliarde de astfel de conectori în creier, acest lucru arată că această structură este adevărată, desăvârșită, dumnezeiască, o “lumină a Domnului”. Imediat ce Dumnezeu Își retrace la Sine duhul Său, după cum este relatat în Iov 43:14.15, Fapte 12:7, Psalmi 104:29.30 și Luca 23:46, sunt întrerupte circuitele creierului, celulele se descompun, iar omul este mort, devenind din nou pământ (Genesa 3:19). Atomii și moleculele din care este compus corpul își decuplează legăturile, iar omul nu mai este nimic altceva decât pământ.

Duhul lui Dumnezeu continuă să existe, nu poate să dispară sau să treacă. De luat în considerare este faptul că Duhul Domnului și nu duhul omului este cel care rămâne. Originea imaterială, deci duhovnicească a omului, cu alte cuvinte Însuși “Dumnezeu” ca Creator și Susținător al omului își retrace ‘duhul’, ‘suflarea’, sau ‘lumina’ la Sine. Prin acest fapt originea omului nu încetează să mai existe ci este și rămâne în Dumnezeu, care va chema pe om din nou la existență la ziua judecății de apoi, în așa-numita “paligenesia”, a noii creațiuni printr-o reînviere reală și personală.

Cunoștințele din domeniul geologiei, botanicii, zoologiei, biologiei, etc., care se găsesc în Biblie, pot umple cărți întregi! Aceste relatări ar trebui să fie suficiente pentru a întări încrederea în această carte extraterestră, pe baza căreia știința s-a dezvoltat. Acolo unde se dorește a se găsi ceva neștiințific, îndrăznesc să spun că știința nu a ajuns la nivelul Bibliei. În locul unei critici nefondate, această carte merită încrederea noastră nelimitată.

Primele pagini ale Biblie, cele cinci cărți ale lui Moise au fost scrise cu trei mii cinci sute de ani în urmă. Este posibil ca tăblițele scrise care de fapt au apărut cu mai bine de 5.000 de ani în urmă, deci cu mult timp înainte de potop să fi servit ca model. Într-o perioadă de timp de 1.100 de ani, profeții lui Dumnezeu au scris în ebraică cele 39 de cărți ale Vechiului Testament, care au fost gata cu 400 de ani înaintea Domnului

Hristos. La acestea s-au adăugat cele 27 de cărți ale Noului Testament scrise în limba greacă între anii 50 și 100 după Hristos. Astfel Biblia, grecește *He Biblos'* - numită Cartea, este o culegere de 66 de cărți la care au participat patruzeci de scriitori. Eu au scris informațiile care le-au primit de la Dumnezeu, deci din supranaturalul extraterestru, adică din univers.

O experiență supranaturală

În gara centrală din Frankfurt pe Main s-au întâlnit deodată doi prieteni din tinerețe care nu se mai văzuseră de douăzeci de ani. “Manfred, tu ești?” “Ce bucurie!” strigă cel care arăta în putere și proaspăt. “Trenul meu pleacă peste o oră așa că am putea servi împreună micul dejun și să povestim”.

Celălalt, care era îmbrăcat elegant, dar obosit și deprimat intră cu el în cofetărie și începu să povestească din viața lui: “Am ajuns, datorită unei moșteniri, și datorită dorinței unchiului meu, un mare om de afaceri, aici în Frankfurt, și duc o viață mizerabilă de holtei bogat. Dimineața, merg căscând la birou, câteodată închei contracte bune iar câteodată nu – îmi este tot una. Apoi mănânc într-unul din cele mai bune restaurante, îngrozitor de rău gătesc aici – sau poate e doar părerea mea – pe scurt, mâncarea nu-mi place. Prietenii mei sunt niște tipi stupizi. Am încercat totul: femei, alcool, cinema și teatru, concerte, cazino, călătorii, sport, dar sunt dezgustat de toate. Merită să mai trăiești? În ciuda mașinilor mele scumpe și a banilor mulți, mi se pare că sunt cel mai mizerabil! Cât de mult trebuie să mai suport această viață fără rost?

“La mine a fost altfel” povestește prietenul din tinerețe. “Îți mai aduci aminte atunci la universitate? Pe vremea aceea gândeam amândoi foarte asemănător, eram niște idealști și doream să facem tot ce este mai bun din viața noastră. Când drumurile noastre s-au despărțit am observat că pasiunile mele nu le puteam stăpâni prin propriile puteri. Aș fi devenit ca cei mai mulți dintre noi, un ușuratic. Apoi am găsit un Prieten cu totul deosebit, care mă tratează ca pe fratele Lui. El mi-a arătat legătura dintre decență și fericire – spunându-mi că nu pot fi fericit până când conștiința mea nu va fi liniștită – apoi m-a ajutat de la o

ocazie la alta să devin mai corect și mai bun. De atunci acest Prieten este întreaga mea bucurie. Sunt căsătorit și fericit – dar schimbul zilnic de gânduri cu acest Prieten îmi dă și mai multă fericire. Este pur și simplu minunat, armonios, clar, credincios și atât de împreună simțitor și iubitor, încât nu găsesc cuvinte, pentru a-L descrie corect. Tot ce am devenit eu îi datorez Lui”.

“Da dragul meu Manfred, nu fiecare are norocul de a găsi un astfel de prieten minunat!” replică Alfred, iar în glasul lui se simți invidie și supărare.

“Prietenul meu va dori cu siguranță să devină și prietenul tău. Ar trebui să-L cunoști” strigă Manfred zelos.

“Cum ai ajuns la această concluzie? Ce vrea să însemne aceasta? Cine este acest prieten remarcabil?”

În acel moment s-a anunțat la difuzoare trenul întârziat al lui Manfred. În grabă, au plătit și s-au îndreptat spre peron. Manfred urcă și se apleacă pe fereastra deschisă către prietenul său spunându-i în șoptă, ca cei din jur să nu poată auzi:

“Prietenul meu, care vrea să facă totul pentru tine, se numește Isus Hristos. El este în toate zilele cu noi până la sfârșitul lumii”.

Mișcat, Alfred tresări și lăsă ochii în jos. În următorul moment, trenul se puse în mișcare. Manfred a făcut o experiență spirituală ca mulți alții, care nu poate fi înțeleasă de mintea noastră, ci este peste gândirea noastră. Este experiența cu Isus Hristos, Domn peste întregul univers.

În acest context, profesorul E. Pfennigsdorf scrie: “Accesul la această experiență este deschis fiecăruia dintre noi, căruia îi este clar că singur nu se poate salva. Creștinismul nu este un ansamblu de învățături care sunt accesibile doar celor învățați, sau o relicvă a trecutului care nu poate sta în fața științei. Creștinismul este o Personalitate impresionantă, este Isus Hristos, care a pătruns în istorie, eliberat de bariera infinitului, prin puterea Lui reflectată în viața Sa dumnezeiască pe care o mărturisește prin Însăși viața Sa ca Dumnezeu, Mântuitor de păcate. El are puterea, prin viața Sa consacrată omului, să-i numească copii ai lui Dumnezeu. Această conștientizare a felului și a mărimii Sale inexplicabile, această experiență a puterii Sale judecătore și mântuitoare

în același timp, este ultima, dar și cea mai incontestabilă dovadă pentru veridicitatea creștinismului.”⁵ – o dovadă a originii extraterestre a Bibliei, prin care putem să-L cunoaștem pe Hristos. Aceeași experiență minunată și personală o poate face fiecare dintre noi care se adâncește în studiul Bibliei. O astfel de dovadă a experienței personale cu privire la originea extraterestră a Bibliei este incontestabilă. Anatomistul și fiziologul R. Wagner confirmă următoarele:

“Aceasta este desigur cea mai minunată caracteristică a Bibliei – că ea îl conduce pe cel care se adâncește în ea cu adevărată seriozitate și insistent devotament și își examinează evenimentele interioare și exterioare prin prisma ei, la convingerea despre originea ei divină, într-un fel de neclintit”.⁶

⁵ E. Pfennigsdorf, *Christus im Deutschen Geistesleben*, Stuttgart, pagina .21.

⁶ R. Wagner, *Der Kampf um die Seele*, pagina 124.

OBIECTELE ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE

Cercetări științifice

De-a lungul ultimelor decenii s-au raportat peste o sută de mii de observări ale așa-numitor OZN-uri. Proporțional cu acestea au luat ființă o serie de societăți și laboratoare de cercetare, în întreaga lume, pentru a examina aceste apariții. Unele dintre ele sunt numite după cum urmează:

MUFON (Mutual UFO Network) este o societate în SUA care se ocupă cu studierea aparițiilor OZN, și încercă să catalogheze obiectiv nu numai observarea, ci și opiniile critice.

MUFON-CES (Secția europeană centrală), este aceeași societate cu departamentele sale europene, cu sediul la Wiesbaden. Acestei societăți îi aparțin cincizeci de oameni de știință renumiți din toate disciplinele: medici, astronomi, fizicieni, chimiști, biologi, psihologi și informaticieni.

ATIC (Air Technical Intelligence Center), sunt serviciile tehnice secrete ale aviației americane, o instituție a guvernului. Majoritatea rezultatelor cercetărilor lor nu sunt făcute publice.

Împotriva lor se efectuează acțiuni de protest din partea altei societăți: CAUS (Citizens Against UFO-Secrecy), este o grupă de cetățeni americani care cer ca cercetările guvernului american cu privire la OZN să nu fie ținute secret ci să fie publicate.

APRO (Aerial Phenomena Research Organisation) este o societate americană care, prin toate metodele, cercetează aparițiile OZN independent de poziția guvernului.

CSIOP (Committee for the Scientific Investigation of Claims of the Paranormal), este o grupă de cercetare în SUA care se ocupă în mod special cu tot ce este supranatural sau extraterestru. Tot ce este catalogat a fi supranatural este verificat din punct de vedere al autenticității și supus aprecierilor critice.

SSE (Society for Scientific Exploration) este o societate pentru cercetări științifice în SUA, care are ca misiune să clarifice misterele OZN prin metode științifice.

CUFOS (Center for Ufo Studies) este o societate care adună toate studiile despre aparițiile și aprecierile cu privire la observațiile OZN în America.

CENAP (Zentrales Erfassungsnetz für Anormale Phänomens), cu sediul la Mannheim, este o societate germană independentă, care cercetează critic și înregistrează toate fenomenele neobișnuite.

GEP (Gesellschaft zur Erforschung des UFO-Phänomens) are sediul în Ludenscheid și încearcă să elucideze secretele obiectelor zburătoare neidentificate.

GEPAN (Groupe d'Études des Phénomènes Aérospatiaux Non Identifiés) este o societate de cercetare a fenomenelor astrale necunoscute și acționează intens în Franța. Ea este depășită de o altă societate mai mare.

LDLN (Lumieres dans le nuit) este cea mai mare societate de cercetare din Franța care activează în domeniul OZN.

NLO (Neopasnanije Letajuschtschie Objekti) este denumirea pentru societatea rusească de cercetare a OZN cu sediul în Moscova. Aici își are sediul și o altă societate numită:

NTORES este un centru de cercetare OZN din Moscova. SOJUS este cel mai cunoscut centru de cercetare a spațiului cosmic care aparține guvernului rus. Acestea sunt considerate cele mai mari societăți de cercetare în domeniul OZN.

Pe lângă acestea există o multitudine de societăți mai mici, și alte mii de grupe de studiu în întreaga lume care se ocupă de fenomenul OZN.⁷

Criterii de bază

“O vizită efectuată de astronauții altor planete pe pământul nostru, în acest moment, nu este susținută științific în nici un fel”, scrie Erich von Däniken. El aprobă prin aceasta că, toate cărțile sale sunt bazate pe fantezie și pe ipoteze nedovedite.⁸

Calea Lactee este formată din miliarde de sori, care sunt foarte departe unul de celălalt, după cum am arătat mai înainte. Lumina acestor

⁷ Illobrand von Ludwiger, Der Stand der UFO-Forschung, Frankfurt 1992

⁸ E. von Khuon, Waren die Götter Astronauten?, Econ 1970, pagina .27.

sori este așa de mare încât par a fi unul lângă altul formând optic o cale lactee în întunericul nopții.

Imensele distanțe dintre sori sunt calculate în viteza luminii. Lumina parcurge într-o secundă distanța de 300.000 de kilometri, și are nevoie de opt minute și jumătate pentru a parcurge distanța de aproape 150 de milioane de kilometri de la soare la pământ. Un avion cu reacție cu o viteză de 1.000 km/h are nevoie de șaptesprezece ani pentru a parcurge această distanță.

Soarele care este cel mai apropiat de sistemul nostru solar este Alfa Centauri, acesta fiind la 4,3 ani lumină. Un an lumină este la o distanță inimaginabilă. Este $365 \times 24 \times 60 \times 60 \times 300.000 \text{ km}$! Pentru a scrie acest număr este nevoie de un nouă cu douăsprezece zerouri.

O navetă spațială care, cu ajutorul unei rachete, ar dori să învingă forța de atracție a pământului și forța de atracție a soarelui părăsind sistemul nostru solar, ar putea face acest lucru doar cu o viteză de 17 kilometri pe secundă. O astfel de navetă are nevoie până la următorul soare Alfa Centauri de nu mai puțin de 76.000 ani, doar pentru dus. Dacă acest soare are numai o singură planetă locuită care îl înconjoară, și de unde va trebui să ne întoarcem înapoi pe pământ, vom avea nevoie de încă 76.000 ani. Între timp, pe pământ ar fi trecut 5.000 de generații, care s-au născut și au murit. Aceste ordine de mărime ar trebui să ne ducă la gândul unei călătorii spațiale făcute de așa numiții planetarieni.

Până astăzi este clar că în sistemul nostru solar în afară de Pământ nu există altă planetă locuită. Navete spațiale din alte sisteme solare ar avea nevoie, după calculele noastre pământești, de multe mii de ani, pentru a ajunge la noi.

Oare nu se vor dezvolta în viitor și navete spațiale cu o viteză mult mai mare? Să presupunem că o navetă spațială ar atinge o cincime din viteza luminii. Profesorul Braunbeck, de la Universitatea din Tübingen, a calculat în felul următor. O astfel de rachetă ar avea nevoie de 25 de milioane de ori energia pământului, spre exemplu de 25 de milioane de ori mai mult decât energia pe care o emană planeta Saturn. Astfel de cantități imense de combustibil nu ne stau la dispoziție.⁹

⁹ von Khuon, idem 24.

La acestea se mai adaugă o altă reflectare. Pentru a ajunge la viteza de 1.000 km/secundă (viteza luminii este de 300.000 de ori mai mare) ar fi nevoie de zece mii de ori mai multă energie ca până acum, pentru a obține viteza de părăsire a pământului. Acestea sunt cifre utopice. Chiar dacă s-ar ajunge la aceste cifre utopice, am avea nevoie de trei mii de ani pentru a efectua o călătorie spre Alfa Centauri.

Viteza OZN-urilor cercetate a fost comparată cu viteza noastră. Este puțin probabil că sunt atât de rapide încât într-o viață de om să ajungă la sistemul nostru solar.

Rezultate ale cercetărilor

Disciplina care se ocupă cu OZN-urile, ufologia, enumeră trei categorii de fenomene:

OZN-urile sunt structuri tari, care arată o acțiune fizică schimbătoare asupra mediului înconjurător, ca de exemplu un far, care reflectă lumina, de la obiecte zburătoare neidentificate, pe pământ (vezi prefața acestei cărți). Explicații naturale ale apariției luminilor. Lumini paranormale. Aici, în principal avem de-a face cu tărâmul OZN și cu spiritismul. În total sunt opt încercări de a explica aparițiile OZN.

OZN sunt obiecte zburătoare reale și materiale, a căror origine și proveniență nu poate fi descoperită. Se presupune că este vorba de navele din univers, probabil de pe alte planete. Sunt mulți care cred, fără îndoială, în acest lucru. Un lucru mai dificil este trecut cu vederea: aceste corpuri zburătoare se mișcă contrar legilor noastre fizice. Spre exemplu la o viteză maximă se mișcă în unghi drept într-o altă direcție. Normal pentru a schimba această direcție este nevoie de o curbă mai amplă.

OZN sunt obiecte fizice parțiale, care sunt doar pe jumătate explicate prin structuri pământești specifice. Cealaltă jumătate ar trebui să provină dintr-o altă dimensiune din univers.

OZN au o natură imaterială pur spectrală. Din punct de vedere natural, prezența unei astfel de naturi spectrale nu este dovedită.

OZN nu sunt obiecte zburătoare materiale sau pe jumătate materiale ci sunt făpturi din cosmos, care ne sunt încă necunoscute, arătând doar

ca niște obiecte zburătoare pământesti. Ei sunt personalități din univers, așa numiții extraterestri, care își fac apariția.

OZN sunt pure apariții ale naturii, care nu au de-a face cu alte planete sau cu spațiul. O astfel de explicație este acceptată mai jos.

OZN sunt arme secrete militare. Această explicație poate fi adevărată pentru o anumită parte a observațiilor, dar nu se potrivește cu alte fenomene.

OZN sunt falsificări voite ale unor puteri financiare inteligente. Acest lucru poate fi dovedit în nenumărate cazuri dar nu în toate.

OZN sunt fenomene oculte, care pot fi explicate doar prin practicarea spiritismului. Într-adevăr această nouă orientare ezoterică OZN-eo spiritistă joacă un rol decisiv în explicarea acestor apariții și care nu este de trecut cu vederea.

“Este un fapt real, că mulți adepți ai gândirii OZN se angajează într-o învățătură de vindecare, simțindu-se că aparțin unui soi de societate religioasă. Argumentele științifice cântăresc prea puțin în acest caz. Este vorba de o întrebare de credință. Făpturile de pe alte stele sunt cu siguranță născute din teamă și speranță.”¹⁰

Explicații naturale

Din multitudinea aparițiilor OZN cercetate care au fost demascate ca fiind apariții naturale foarte normale, vor fi prezentate aici doar câteva exemple, care au fost relatate de cercetătorii diferitelor societăți:

Cu ajutorul unui binoclu bun cineva putea recunoaște clar mișcările unui obiect zburător care strălucea pe cer. Observatorul l-a luat fără îndoială drept un OZN. În urma unui control s-a descoperit că acest om își îndreptase binoclul spre planeta Venus. Planeta observată părea să se miște, deoarece ținea binoclul doar cu o mână, și fără să-și dea seama o mișca. Astfel, mișcările nu proveneau de la obiectul luminos, ci proveneau de la mâna sa care se mișca fără să-și dea seama.

Și sateliții care se mișcau clar pe cer au fost deseori considerați drept OZN. Baloane cu aer cald au fost percepute de la distanță ca fiind obiecte rotunde, ca OZN. Mulți s-au lăsat păcăliți de astfel de lucruri.

¹⁰ von Khuon, idem 26

Astfel de baloane sunt folosite în interese militare sau de către stații de stare a vremii. Parașute cu muniție luminoasă, folosite în scop militar sunt socotite de observatori neștiutori, ca OZN-uri.

Foarte multe fotografii ale așa-ziselor OZN-uri arată aceste obiecte pe cer, care ar fi putut fi fotografiate doar din pură întâmplare. La verificarea negativelor s-au descoperit defecte ale filmului, nefiind în concordanță cu redarea percepută de ochi. Astfel, pozele arătau niște obiecte care de fapt în realitate nici nu există.

Fotografii și filme falsificate puse la punct cu iscusință nu arată OZN-uri ci numai ce trebuie să deducă cel care privește, deoarece el a fost înșelat intenționat.

Într-un anume caz s-a filmat dintr-o mașină în mișcare. Filmarea arată clar obiecte luminoase în mișcare care apar unele după altele și dispar în același fel, iar după părerea celui care a filmat poate fi vorba numai de OZN-uri. Producerea acestui material a fost din nou reconstituită. Cu această ocazie s-a aflat că, în timpul filmării ocularul nu a fost acoperit complet și, datorită acestui fapt, lumina putea pătrunde în aparat. Mașina a trecut pe lângă lămpile care iluminau strada, iar o lampă după cealaltă a fost înregistrată pe film, prin ocular. Ca rezultat la prezentarea filmului s-au putut recunoaște corpuri luminoase în mișcare.

Falsificatorii au arătat de multe ori foarte clar înregistrări OZN pentru a înșela pe cei mai slabi și pe privitorii mai puțin critici, și pentru a-și rotunji veniturile. Acești înșelători au câștigat mulți bani cu ajutorul acestor falsuri.

Arme militare secrete, având forma unor obiecte zburătoare aflate la mare depărtare, au fost considerate de neavizați ca fiind OZN-uri. În acest context este cunoscut așa-numitul “ochi zburător” cu numele de *shadow* (umbră), pe care americanii l-au implantat în războiul din Golf pentru a observa liniile inamice. “Umbra” zbura deasupra armatei irakiene așa de jos încât soldații speriați au ridicat mâinile pentru a se preda, deoarece nu știau că aceste obiecte sunt comandate de la distanță.

Aviația americană a staționat aceste aparate zburătoare în diferite locuri din America. Cu ocazia zborurilor de probă au fost deseori

considerate a fi OZN-uri. Astfel se clarifică și experiența OZN din Bad Aibling prezentată în introducerea acestei cărți. Era vorba de aceleași “umbre” care trebuiau să fie ținute secrete. De aceea toate concluziile au fost consimțite, chiar și cele ale procurorilor din München.

Munca de clarificare a societăților de cercetare mai sus amintite a scos la iveală fulgerele în formă rotundă, mingi de foc, lumini înșelătoare din zone mlăștinoase. Toate acestea au fost greșit catalogate a fi OZN-uri.

O mulțime de relatări cu privire la observarea unor obiecte zburătoare neidentificate au fost obținute pe calea hipnozei. Ascultătorii naivi au încredere în aceste lucruri. Astfel s-a produs un întreg mit al ufologiei. Lucruri care se petrec doar în lumea gândurilor, sunt proiectate în exterior, cu toate că nu corespund nici unei realități.

În acest caz, sugestionarea maselor joacă un asemenea rol îndată ce o grupă de “credincioși” se adună, formând o masă omogenă sau un subconștient comun. Ei sunt ferm convinși că au văzut ceva, care mai târziu, nu poate fi verificat în realitate și nu poate sta în picioare.

Sugestionările paranormale ale maselor sunt numite de psihiatri și cercetători o hipnoză în masă, cu diferența că aici un rol important îl joacă lucrurile supranaturale care țin de domeniul ocultismului. Ele nu pot fi explicate nici din punct de vedere psihologic nici din punct de vedere fizic. Aici ne aflăm pe tărâmul spiritismului, și al noii sale ramuri, spiritismul-OZN.

Spiritismul-OZN

O ramură modernă a spiritismului, este spiritismul-OZN. Spiritismul clasic și spiritismul-OZN provin din supranatural. Ambele au aceeași origine, aceeași conducere, aceleași țeluri și aceleași metode, folosind aceleași înșelăciuni și minciuni.

În anul 1758, Schwedenborg a descris o *Călătorie astrală* către planete. Acolo el ar fi vorbit cu locuitorii acelor planete.

În anul 1908, doamna Smeard, un medium spiritist, a povestit că cei morți se află pe planeta Marte.

În anul 1924 s-ar fi luat contacte cu marțienii prin intermediul hipnozei. În același fel s-ar fi luat contact și cu alte planete.

În anul 1929, un medium elvețian pretindea că a primit numele de Helen Smith, că are contact cu marțienii a căror limbă a învățat-o, iar la rândul lui și-a învățat prietenii limba marțiană.

Între anii 1950-1960 o serie de ufologi au relatat că ar fi primit mesaje de la locuitorii planetelor Marte, Venus, Saturn, Jupiter, Clarion (o planetă fictivă, geamănă cu Pământul) și de la Lună. Datorită progresului cercetărilor astronomice, ceva mai târziu a fost demascată această rețea de minciuni. Aceste planete nu pot fi locuite. Căldura, frigul și lipsa unei atmosfere fac din aceste planete cu totul altceva, decât câmpii paradisiace.

Din anul 1970 până la începutul anilor '80 spiritiștii OZN ca Uri Geller, Betty King și Mr. Adamski, au atras atenția lumii întregi asupra artei lor frapante.

Biserici OZN spiritiste au luat ființă. Cărți în milioane de exemplare, nenumărate apariții televizate, au devenit o sursă impresionantă de venit pentru profitorii materialişti.

Între anii 1965 și 1988 a apărut o lăcomie după senzație, o febră a OZN-urilor numită UMMO, care a cuprins mintea multor spanioli și francezi, ajungând până în cercurile guvernamentale. Această înșelătorie în masă s-a putut menține timp de aproape două decenii.

Între anii 1962–1982 a fost deplânsă dispariția a nouă persoane care au murit datorită radiațiilor OZN.

Din anul 1950 până astăzi, potrivit martorilor oculari, au fost răpiți sute de oameni de către OZN-uri. Specialiștii au demascat între timp aceste relatări ale martorilor drept psihoză în masă și psihopatie. De recunoscut este faptul că spiritismul modern al OZN este țesut din aceeași rețea de minciuni ca și spiritismul în general.¹¹

OZN-uri și așa-zise apariții ale morților

Cu ocazia unei sesiuni având ca temă viața după moarte, la care au participat teologi evanghelici, catolici și reprezentanți ai spiritismului, niște părinți au povestit despre trăirile și percepțiile lor extrasenzoriale.

¹¹ Weldon/Levitt, Ufos und Okkultismus, Asslar 1980.

Își pierduseră fiul într-un accident auto. Cu ocazia unei ședințe spiritiste au trăit o așa-zisă materializare a fiului decedat. Aveau impresia că a fost el însuși și l-au strâns în brațe plini de bucurie. A fost o mângâiere minunată pentru ei, și de atunci au luat parte frecvent la aceste ședințe.

O experiență asemănătoare: o mamă își făcea griji pentru fiul ei, care lupta în ultimul război mondial, pe front, ca soldat, și s-a rugat pentru protecția sa. Cu toate acestea, într-o zi a primit o înștiințare prin care se spunea că era dat dispărut. Apoi, a întâlnit o prietenă care a invitat-o într-un cerc spiritist, unde, potrivit afirmațiilor ei, apar morții și cu siguranță îl poate întâlni și pe fiul ei. Ea a refuzat deoarece știa de la biserică că era interzis să întrebi morții.

Două săptămâni mai târziu prietena ei a venit la ea foarte nervoasă și i-a povestit că în acel cerc ar fi apărut și fiul său mort și a întrebat de ea. Această mamă nu a mai stat pe gânduri și a participat la următoarea ședință. Într-adevăr a experimentat întâlnirea cu fiul ei pe care l-a strâns la piept mângâiată. “Săptămâna viitoare, la aceeași oră, voi veni din nou”, spuse acea apariție.

Cu două zile mai devreme de următoarea întâlnire, stătea în bucătărie făcându-și treaba când cineva bătu la ușă. Afară stătea fiul ei. Ea a fost surprinsă: “Ai sosit deja astăzi? Ar fi trebuit să vii abia poimâine.” “Mamă, mamă, sunt eu însumi, am fost dat dispărut pe front, am fost pe tărâmul inamic, dar am putut să ajung din nou la camarazii mei. Acum am un concediu special, pentru a te vedea.”

“Chiar nu ești mort?”

“Dar, mamă, uită-te la mine, sunt fiul tău!”

Prietena a relatat mediumului din cercul spiritist despre întoarcerea acasă a fiului declarat mort. El dădu din umeri spunând: “Atunci se pare că a apărut alt duh.”

Într-adevăr acesta este pericolul reprezentanților spiritismului, faptul că nu sunt siguri dacă în spatele acestor materializări se află cei morți sau alte ființe care își băt看u joc de ei.

Așa scria Dr. A.B. Childs, unul dintre reprezentanții începutului spiritismului modern în *Banner of Light* din 26.10.1864: “Duhurile de jos... doresc să ne înșele spre plăcerea lor... dar duhurile înțelepte... ne

înșeală intenționat spre binele nostru”. “Există o metodă de vindecare pentru duhurile înșelătoare? Suna titlul ziarului spiritist “The Medium” din 02.05.1874.

T.Smith s-a plâns în cartea sa *Voci din abis* de “înșelăciunile adevărate din toate timpurile istoriei spiritismului.” Capitoale întregi a scris Stainton Moses în cartea sa *Învățăturile spiritelor*, cât de greu ar fi să demaști “duhurile personificate care dezinformează”.

Reînvierea credinței antice în duhuri

Era 31 martie 1848. Într-un sat izolat pe nume Hydesville, din New York, trăia o familie metodistă, John Fox și soția sa Margareta împreună cu fiicele lor. În mijlocul nopții au auzit deodată un ciocănit, al cărui sunet a străbătut prin toată casa trezindu-i pe toți din somn. Cele două fiice, Margareta de cincisprezece și Katie de doisprezece ani, se amuzau pe seama acestor ciocănituri. Când s-au auzit din nou, au bătut din palme și Katie a strigat:

“Domnule Pfedefus, fă ce fac eu! Apoi ea bătu de trei ori din palme. Drept răspuns s-a ciocănit de trei ori. Apoi au încercat mai departe.

Pentru fiecare bătaie din palme urmă un ciocănit. În curând au alcătuit un alfabet al ciocăniturilor și au primit mesaje de la acest duh nevăzut. Acesta a fost momentul apariției spiritismului modern.

Ambele fete au devenit primele mediumuri. Ca și un foc s-a răspândit această noutate. În curând a luat ființă o mișcare în Statele Unite și apoi în întreaga lume. După zece ani se puteau număra treizeci de mii de mediumuri și peste trei milioane de adepti în SUA.

Au luat ființă pretutindeni în lume societăți spiritiste, chiar biserici creștine spiritiste. L.E.Froom numește în cartea sa “Spiritualism Today” (Washington 1963) trei epoci în istoria acestei mișcări:

- Apariția sa în anul 1848 și răspândirea în SUA.
- Transformarea sa într-o biserică creștină începând cu anul 1893, și în sfârșit:
- Intrarea sa în lumea științei și cercetarea lui prin înființarea parapsihologiei.

Cercetarea științifică a spiritismului

În anul 1882 a luat ființă în Anglia “Societatea pentru cercetări psihice”. Acestea i-au urmat organizații asemănătoare în SUA, Franța, Germania, Olanda, Austria, Italia, Rusia, America de Sud, Africa de Sud și India.

Profesorul J.B.Rhine a deschis la Universitatea Duke din Durham, Carolina de Nord în anul 1932 un laborator de cercetării psihice. El începuse de fapt prin anii '20 aceste experimente, pentru a constata dacă morții chiar pot să apară. Din anul 1934 a făcut teste cu mediumul britanic E.Garrett, iar mai târziu cu alți douăzeci de mediumi. El a aplicat metode care erau scutite de greșeli. După treizeci și cinci de ani de cercetări intense a ajuns la concluzia: “Nu am găsit nici cea mai mică dovadă”.¹²

H.Garland a ajuns la aceeași concluzie după patruzeci de ani de cercetare: “Întrebarea cu privire la identitatea inteligențelor manifestate rămâne fără răspuns.”¹³

Corliss Lamont a ajuns în același fel la aceeași concluzie, că nu există dovezi în sprijinul “supraviețuirii morților” și conchid: “Spiritisti sunt departe de a aduce o dovadă în acest sens, iar supraviețuirea personală este unica și singura explicație cu privire la materialul experimental adunat de ei.” El îl citează apoi pe psihologul William James: “Ipoteza spiritelor arată clar o goliciune, o nimicnicie și o confuzie a spiritului, încât te doare capul numai la gândul că aceasta ar fi starea celor decedați”

George Whitehead scrie în cartea “An Inquiry into Spiritualism” la pagina 43 despre “impresii înșelătoare” și “concluzii pline de greșeli” din percepții senzoriale. “În cadrul acestor fenomene psihice este cu siguranță vorba de înșelări ale minții.”

Profesorul Hyslop, secretarul “Societății americane de cercetare psihică” scrie în cartea sa “Contact cu lumea de dincolo”: “Contradicțiile sunt atât de numeroase, încât nu se poate spera nici în încercarea de a explica, măcar superficial, aceste fenomene”¹⁴

¹² L.E.Froom, *Fellow Travelers of Spiritualism*, Washington, pagina. 11.

¹³ H.Garland, *Forty Years of Psychic Research*, S. 387. citat de Froom, s.o.

¹⁴ Froom, *idem* 14.

Dr. William Potter vorbește despre “contradicții fără sfârșit și fără sens”. Profesorul catolic Gebhard Frei scrie în cartea sa *Problemele parapsihologiei* la pagina 101: “Parapsihologia nu poate face nici o afirmație cu privire la problema morții. Ceea ce s-a scris despre acest lucru în literatura uriașă a ultimilor o sută de ani, sunt răspunsuri ale credinței, nu ale cunoașterii... Despre moarte și despre existența de după moarte, nu este de așteptat nici un răspuns din partea parapsihologiei.”¹⁵

Profesorul Wilhelm Wundt, un pionier în domeniul psihologiei experimentale, consideră afirmațiile existenței unor dovezi în sprijinul existenței spiritelor celor morți drept “imbecilitate”. El argumentează: “Marile spirite ale omenirii, care la chemarea nenumăratelor mediumuri apar serviabili, prin trecerea lor în lumea de dincolo, au devenit debili mintal. Ceea ce propovăduiesc ei nu poartă pecetea lor ci pe cea a mediumurilor”.

Profesorul Bender, de la Institutul de parapsihologie al Universității din Freiburg, vorbește chiar de “înșelătorie” cu toate că “existența specială a materialelor psihice disociate reies a fi reîncarnarea celor morți” (K. Koch, idem, pag. 219). El afirmă că în întreaga lume optsprezece parapsihologi principali se ocupă experimental de aceste fenomene.¹⁶

Este demn de luat în seamă că toate institutele care lucrează cu exactitate științifică cu metodele sigure de înșelare au același rezultat: nu sunt spiritele celor morți, acele spirite care apar în cercurile spiritiste! Cu toate acestea, rămâne un rest care nu poate fi explicat în cadrul acestor fenomene. Nu cei decedați sunt cei care se manifestă cu aceste ocazii ci ființe inteligente despre care nu se poate spune nimic. Psihologul Dr. Tischner recunoaște deschis: “Să recunoaștem întreaga noastră necunoaștință” (K.Koch idem pagina 217). Colega sa Dr.Moser mărturisește: “Dincolo de toate înșelătoriile rămâne un rest care este real” (K.Koch idem pagina 217). De asemenea și profesorul Bender vorbește despre “taine”.

¹⁶ K.Koch, Seelsorge und Okkultismus, Wüstenrot 1953, pagina. 219

¹⁵ G. Frei, Probleme der Parapsychologie, pagina. 101

Originea credinței în spirite

Una dintre cele mai înalte autorități în spiritism este “Asociația națională spiritistă a bisericilor din Statele Unite ale Americii”, care editează o broșură, un “manual spiritist”, în care, în ediția a noua din 1955, este dată o explicație cu privire la diferite activități, și despre așa-numitele apariții ale morților: “În fiecare există o scânteie a lui Dumnezeu.”

Să observăm încă o dată dilema mediumurilor, care nu știu care duhuri îi iau drept nebuni și îi înșală. Să fie oare aceasta “scânteia lui Dumnezeu”?

În publicația spiritistă “Banner of Light” din 4.11.1865 este relatată o afirmație a unui medium renumit:

Întrebare: “Aveți cunoștință despre un astfel de spirit sau despre o persoană pe care noi o numim diavol?”

Răspuns: “Desigur. Și totuși acest diavol este dumnezeul nostru, tatăl nostru.” Dr. Childs spune în cartea sa *Hristos și oamenii* că așa-numitul diavol este duhul lui Dumnezeu în natură. Dumnezeu al acestei lumi este Lucifer, după cum este preamărit în multe texte ale muzicii rock. Cine este acest Lucifer? Pentru a clarifica această întrebare să aruncăm o privire în univers și apoi să privim și în trecut.

Pământul se rotește în jurul soarelui. Soarele împreună cu alți aproximativ 400 de soți, se învârtesc în jurul centrului Căii Lactee. Pentru aceasta el are nevoie de milioane de ani. Să ne facem o imagine cu privire la imensitatea Căii Lactee. Să ne imaginăm soarele ca pe un bec electric, aici, în spațiul nostru. Următorul soare, deci următorul bec este la mii de kilometri depărtare, următorul din nou la câteva mii de kilometri depărtare în cealaltă direcție, și așa mai departe. O astfel de grupă de 400 de “becuri” se învârt în jurul Căii Lactee, din care noi vedem în orizontul de noapte atâtea stele una lângă alta încât arată ca o stradă din lapte. Cu toate acestea, fiecare punct de lumină de pe cer este un soare imens, deseori mai mare de o mie de ori decât soarele nostru, care oferă loc deja unui milion două sute cincizeci de mii de planete asemenea pământului nostru. Fiecare dintre soții Căii Lactee este așa de departe de celălalt precum un bec la o distanță de 1.000 de kilometri de celălalt

bec. În total, Calea Lactee constă din miliarde de astfel de sori. Capacitatea noastră de imaginație se oprește într-adevăr aici.

Totuși să mergem un pas mai departe, și să ne întrebăm câte astfel de căi lactee, numite și galaxii, există în univers? Până acum, cu telescoapele și radiotelescoapele noastre, am determinat poziția multor milioane de astfel de galaxii în univers. La Universitatea Harvard din Cambrige, Massachusetts, astronomii au descoperit, pe partea de nord a cerului, un sistem de căi lactee pe care l-au numit “marele zid”. El cuprinde aproximativ două mii de galaxii. Dimensiunile acestui conglomerat de stele este de 500 ori 200 de milioane de ani lumină.

Sistemul nostru de căi lactee are un diametru de o sută de mii de ani lumină. Să ne întoarcem la calea noastră lactee. Dacă fiecare dintre aceste miliarde de sori ar fi înconjurat de o singură planetă locuită, asemenea soarelui nostru de Pământ, atunci putem socoti că există miliarde de planete locuite. Iar dacă fiecare galaxie are la fel de multe planete locuite, deci două milioane înmulțit cu miliarde, atunci nu mai putem să ne imaginăm acest număr.

Acum trei mii de ani profeții lui Israel știau, prin descoperire divină despre multitudinea sferelor cerești: “Cerul și cerurile cerurilor nu te pot cuprinde Doamne” (Împărați 8:27; Deuteronom 10:14; 2 Cronici 2:5. 6, 18)

Când s-au numărat la ptolemeici, în observatoarele lor astronomice, stelele vizibile, ca și la noi acum două sute de ani, ei vorbeau deja atunci despre cârdul de stele “care nu poate fi numărat”. În urmă cu 4000 de ani Dumnezeu a vorbit lui Avraam: “Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: “*Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.*” Și i-a zis: “*Așa va fi sămânța ta.*” ...*Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată*” (Genesa 15:5; 13:16).

Înainte de crearea pământului existau deja locuitori ai universului: “*Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere... atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?*” (Iov 38:4.7). Și Noul Testament vorbește mereu despre ceruri la plural și constată că acestea sunt locuite: “*De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi cari locuiți în ceruri!*” (Apocalipsa 12:12).

Noi, oamenii de pe planeta Pământ, suntem priviți de întregul cosmos ca pe o scenă. “...*fîindcă am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.*” (1 Corinteni 4:9). Prin aceasta, ei învață mai mult cu privire la înțelepciunea lui Dumnezeu (Efeseni 3:10).

Cel mai frumos și inteligent înger de la tronul lui Dumnezeu a fost Lucifer, care înseamnă și purtător de lumină. El a devenit mândru de calitățile sale, iar împreună cu mândria a apărut și dorința de a pretinde închinare și putere. Fără vreun motiv s-a împotrivit lui Dumnezeu dorind să fie “*asemena Celui Prea Înalt*”.

Depărtarea sa de Dumnezeu este prezentată prin imaginea împăratului Babilonului, în Isaia capitolul 14, și prin imaginea împăratului Tirului în Ezechiel capitolul 28. Toate încercările lui Dumnezeu de a-l mulțumi pe Lucifer au fost zadarnice (Iov capitolele 1 și 2). Lucifer a devenit Satana, distrugătorul. El a tras de partea sa un mare număr din “*stelele cerului*” care au crezut șoaptele sale, că Dumnezeu îl tratează nedrept, fără a verifica aceste acuzații.

Astfel a avut loc o rebeliune în univers, care a fost decisă printr-o confruntare cu cei care au rămas fideli lui Dumnezeu, prin Hristos. Satana și adepții săi, al căror număr este foarte mare, au fost aruncați pe acest pământ (Apocalipsa 12:4.7-12; Luca 10:18; 2 Petru 2:4). Aici ei trebuie să rămână până la sfârșitul lumii la judecata de apoi.

Pe planeta noastră, ei încearcă să-i facă pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu și dragostei Sale. Hristos îl numește pe Satana prințul acestei lumi, iar Pavel chiar dumnezeul acestei lumi, tatăl minciunii și al morții. (Ioan 8:44; 12:31;14:30; 2 Corinteni 4:4)

Hristos a venit pe acest pământ, “*pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavol*” (Evrei 2:14.15; 1Ioan 3:8). Aceste ființe căzute, conduse de Satana, sunt cu adevărat și tainic “*stăpânitorii întunerecului acestui veac... duhurile răutății cari sunt în locurile cerești*” (Efeseni 6:12).

Cu aceasta este rezolvată “enigma” cum o numea Prof. Bender, “*inexplicabila rămașiță care a trecut peste toate amăgirile*” (Dr. Moser) a devenit clară în manifestările spiritismului. La mediumuri este vorba de posedare, cum este prezentată deseori în Noul Testament.

Profesorul Osterreich de la Universitatea Tübingen, în cartea sa *Posedarea*, apărută în Langensalza, în anul 1921, reușește pe baza unui material bogat să arate că astăzi se pot găsi aceleași feluri de posedări prin demoni ca pe vremea lui Isus. În ședințele spiritiste se dau de asemenea drept “trimiși ai lui Lucifer”. Cu privire la acestea, stau multe relatări la dispoziție.

Psihiatrul Dr. Lechler relatează din ora sa de consultație: “Posedarea nu este o relatare biblică învechită sau o născocire teologică, ci o realitate înfrigorantă.” Lechler accentuează că aceste fenomene ale relatărilor nou testamentale, caracteristicile posedării, corespund cu prezentul.¹⁷

Ca semn al influenței demonice, el numește: imunitatea față de tot ce este dumnezeiesc, nesiguranță religioasă, incapacitatea de a recunoaștere adevărată a greșelilor, incapacitatea de a citi Biblia și a se ruga, lipsa păcii îndelungate, neliniște interioară, stări de teamă, izbucniri de mânie, patima certurilor, înjurături, melancolie, dorința de sinucidere. La acestea se mai adaugă diferite patimi: patima alcoolului, patima obscenităților, patima minciunii a furtului, a fumatului și a drogurilor.”

Acestea nu sunt voci singulare, un număr mare de psihiatri, de psihologi și de teologi au ajuns la același rezultat. Este un fapt dovedit, că demonii “*domnesc în întunericul acestei lumi*” (Efeseni 6:12). În limba latină, întuneric înseamnă ocult.

Fiecare om de pe această planetă trebuie să se decidă în viața sa dacă vrea să se așeze de partea lui Hristos, sau de partea Satanei. Cine nu vrea sau nu poate să ia o decizie, rămâne automat sub domnia “prînțului acestei lumi”. Hristos promite: “*Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.*” (Ioan 8:36;12:31.32)

Spiritismul și politica

Este de înțeles că politicienii au nevoie de sfat și ajutor în deciziile responsabile și grele. Nu puțini sunt cei ce se îndreaptă spre ocultism. Regina Victoria a Angliei a avut permanent consilier un medium spiritist pe nume John Brown, iar pe lângă acesta și renumitul medium Robert James Lees, care a fost primit de regină de opt ori.

¹⁷ Dr. Lechler, Psychopathie, München 1949, pagina. 227.

De asemenea și celor doi politicieni Gladstone și Disraeli le-a putut fi alături cu sfaturi din lumea de dincolo.

Și cardinalii Manning, Newman, Gibbons și episcopii Temple și Benson îi sunt îndatorați.

Împăratul german Wilhelm a avut consultant spiritist pe doamna Schön. Țarul Rusiei se afla în totalitate sub influența spiritistului Rasputin și a altor mediumuri.

Nu este de mirare că toate aceste sfaturi au contribuit la declanșarea primului război mondial. În anul 1917, Sir Arthur James Balfour, ministrul de externe britanic, a semnat, pe fondul sfaturilor din lumea ocultă, așa-numita “declarație Balfour”. Prin aceasta evreilor le-a fost promisă, de către guvernul britanic, un stat național în Palestina, dar în același timp și popoarele arabe au fost puse sub protecția coroanei regale. Problema palestiniană a devenit un conflict de nerezolvat care a costat mult sânge și care dăinuie și astăzi.

Între cele două războaie mondiale, doctorul Sir Arthur Conan Doyle, care a susținut ca medium “evangelia supraviețuirii după moarte,” a fost unul dintre consilierii președintelui Roosevelt în SUA, al Regelui Edward al VI-lea al Angliei și al ministrului Lloyd George.

Winston Churchill a participat în tinerețe la ședințe spiritiste și a luat contact cu un spirit. Când a fost corespondent de război al ziarului *Morning Post* în războiul burilor din Africa, s-a rătăcit o dată în jungla africană, și a fost salvat de acest spirit, într-un fel inexplicabil. Din acel moment Churchill nu a luat nici o decizie importantă fără a întreba în prealabil “spiritul casei”. Presa britanică a relatat deschis despre acest lucru.

Este știut că politicienii britanici Herbert Morrison și Sir Stafford Cripps au primit îndrumări prin mediumurile spiritiste în luarea deciziilor.

Nici primul ministru canadian Mackenzie King nu a tăinuit faptul că avea o relație cu “lumea de dincolo”.

La începuturile cariei sale politice, Adolf Hitler a ajuns în cadrul unui cerc spiritist în München, unde fusese profetizată, prin spirite, ridicarea națională a Germaniei. Unealta prin care se va produce acest lucru a fost văzută în persoana lui Adolf Hitler. Din acel moment el a

fost sub continua influență a unui spirit puternic, pe care l-a numit “foarte des aducător de binecuvântări”, fiind tot timpul în legătură cu el. La puțin timp înainte de moartea lui spiritul l-a părăsit și Hitler s-a sinucis.

După ce Anglia, Franța, Germania, Canada și SUA au avut consilieri din lumea de dincolo, pentru decizii politice importante, nici Rusia nu dorea să se lase mai prejos. Iosif Stalin a atras în cercul său un medium spiritist pe nume Wolf Messing. A fost înființat la Moscova un institut de parapsihologie și s-a studiat “conducerea războiului ocult”. Astfel, cel de-al doilea război mondial a devenit un infern îngrozitor care trădează adevărata natură a acelor “consilieri” secreți. Hristos prezisese în ultima carte a Noului Testament această eficiență demonică. *“Acestea sunt duhuri de draci, cari fac semne nemaipomenite, și cari se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”* Apocalipsa 16:14.

Ca următor pas este prezis un guvern mondial și o religie mondială, formând o dictatură totală, în care “dumnezeul acestei lumi” va instaura domnia sa absolută peste această lume. Situația noastră atunci ar fi fără speranță, dar Hristos prezicea în următorul verset din Apocalipsa 16:15 pentru mângâierea noastră: “Iată, Eu vin...!”. Revenirea Sa va pune capăt domniei demonice pe acest pământ și va fi începutul împărăției Sale, speranță pe care ne-o oferă Însuși Cel care este *“calea, adevărul și viața”* Ioan 14:6.

Spiritismul în bisericile creștine

Spiritistul Sir Arthur Conan Doyle, consilierul lui Roosevelt și al lui Eduard al VI-lea, și colegul său, Sir Oliver Lodge, susțineau că spiritele aduc “o nouă descoperire din lumea de dincolo” cu scopul de a “transforma în totalitate creștinismul tradițional,” cu alte cuvinte, “spiritismul va crea temelia pentru o fuzionare ecumenică a creștinismului sub o unitate spirituală universală a religiilor. Astfel vor putea protestanții și catolicii să devină din nou una prin și pe fond spiritist, o religie mondială a supraviețuirii dovedite științific.” (L.E.Froom, *Spiritualism Today*, pag. 14).

Sir Doyle prezintă spiritismul ca pe “învățătura centrală” a creștinismului. El susține că efectul apariției care a avut loc cu ocazia Cincizecimii, pe vremea apostolilor, pălește față de minunile pe care le va înfăptui spiritismul modern, prin puterea și minunile sale. El nu este singurul care susține această afirmație, literatura spiritistă este plină de astfel de afirmații.

Diferiți pași conduc spre împlinirea acestui țel. După ciocăniturile din Hydesville, din anul 1848, au fost imediat înființate biserici creștine spiritiste, care semănau cu celelalte biserici, doar că acestea aveau în centrul activității cultul spiritelor. Hristos este denumit marele mijlocitor, marele medium. Cincizecimea ar fi fost cea mai mare manifestare spiritistă din istorie. Aceste biserici s-au unit, formând “National Spiritualist Association of Churches of the USA”

Pasul următor a fost înființarea bisericii Penticostale la începutul secolului trecut. Într-un val de trezire religioasă au apărut la Cincizecime darul limbilor, darul vindecării, darul profeției, cum se menționase. Prezicerea mediumului Doyle începea să se împlinească.

Noile biserici penticostale s-au răspândit în întreaga lume. “În iunie 1907 au avut loc evenimentele de la Kassel,” scrie pastorul Rudolf Baumer, în scrisoarea de informare a celor 150 de mișcări confesionale, “Nici o altă evanghelie” din februarie 1992, pagina 21, și continuă: “Cu ocazia prezentărilor evanghelistice au avut loc scene tumultuoase. Cei adunați au ajuns într-o stare de extaz profund. În această stare femeile și bărbații se tăvăleau pe pământ, scoteau țipete și strigăte de aleluia și vorbeau în limbi. Vorbitorii în limbi rosteau lucruri care se aflau la granița plauzibilului. Adunările rusaliilor deveniseră scandal public. Se ajunsese la ieșirea pe străzi a populației din Kassel. După câteva săptămâni întrunirile a trebuit să fie întrerupte la insistențele poliției.

Acestea și alte evenimente asemănătoare au avut loc potrivit unor documente. “La 15 septembrie 1909 au sosit în Berlin 56 de reprezentanți ai diferitelor biserici și societăți creștine, care au format așa-zisa Alianță Evanghelică. Ei au discutat, s-au rugat și au studiat timp de nouăsprezece ore despre efectele mișcării penticostale. Ei au văzut o legătură directă cu spiritismul și cu fenomenele sale. Ei au atras atenția asupra

avertizărilor serioase ale Bibliei: *“Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeuul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta”* (Deuteronom 18:10.12).

Practicile oculte și homosexualitatea au fost privite ca o urâciune în Israel, fiind condamnate cu moartea (Leviticul 20:6.13). Regele Saul s-a dus, împotriva poruncii lui Dumnezeu, la o vrăjitoare din Endor (1Samuel 28). Pentru acest lucru, a fost lepădat de Dumnezeu și a murit (1Cronici 10:13). În Isaia 8:19.20 suntem sfătuiți să întrebăm pe Dumnezeu și nu pe morți, deoarece ei sunt cu adevărat morți. *“Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face supt soare. Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!”* (Eclesiastul 9:5.6.10)

Hristos a avertizat cu privire la profeții falși, care fac semne mari și minuni (Matei.7:15-23; 24:23-25). În special cuvântul din 2 Corinteni 11:13-15 ne-a fost călăuză: *“Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, cari se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefacă într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.”*

În istorie găsim relatări despre bărbați și femei de renume care s-au lăsat înșelați de false apariții ale morților. Aici vom enumera doar câteva exemple. Întemeietorului Montanismului i s-a arătat un spirit, care se dădea drept “Domnul, Dumnezeu Tatăl”. La începutul secolului trecut în cadrul bisericii prezbiteriene, pastorul Irving, conducătorul unei mișcări de trezire din Anglia s-a lăsat înșelat de un spirit, pe care l-a lăsat să-i vorbească fără a-l verifica, și care susținea următoarele: “În

mine vedeți pe Hristos în trup; prin mine și în mine Dumnezeu a salvat orice trup de la moarte”. Pastorul Irving a îmbrățișat darul vorbirii în limbi producând scindarea acelei mișcări.

Stainton Moses, un paroh, a devenit un medium renumit, la fel și predicatorul baptist Dr. Monk. “Spiritul care a scris prin Smith cartea mormonilor afirmă: ‘Eu sunt Isus, Tatăl și Fiul’ iar mormonii l-au crezut” (E.Lohmann, Mișcarea penticostală și spiritismul, Frankfurt, pag. 43). Întemeietorii teozofilor, ai antropozofilor și ai științei creștine, au cultivat legătura cu spiritismul. Tatăl Armatei Salvării, William Booth, vorbea deseori cu mama sa decedată, iar Billy Graham un predicator modern de redeșteptare, a vorbit cu bunica sa decedată.

Lui Papa Pius al XII-lea i s-a arătat un spirit care se dădea drept Pius al X-lea, și acesta l-a crezut.

Rezultatul consfătuirilor de la Berlin din anul 1909, cunoscută ca “Declarația de la Berlin”, a fost: “Așa-numita mișcare penticostală nu este de sus, ci de jos. Are multe asemănări cu spiritismul. În ea activează demoni, care sunt conduși de Satana cu viclenie, amestecând adevărul cu minciuna, pentru a duce în eroare copiii lui Dumnezeu.” (E.Elder, Lupta în jurul mișcării penticostale, Erfurt 1949 pag. 24).

Prin această declarație, această mișcare a fost aproape izolată în Germania. Al doilea val al mișcării penticostale după cel de-al doilea război mondial a fost mult mai puternic decât primul, cuprinzând întreaga lume. Au avut loc întruniri în toate colțurile lumii și aproape în toate țările lumii, cu mii și mii de participanți. Bărbați ca Robert Fierro, Branham, Allen, Erickson, Gardner, Grant, Green, Hardt, Hayes, Jackson, Jeffrey, Karols, Lindsay, Nunn, Osborn, Cerullo, McAlister, Coe, Oral Roberts, Roberts Liardon, Dr. Lester Sumrall, Dr. John Avanzini, Leigh Valentine, Robert Tilton, Reinhard Bonnke și mulți alții au făcut minuni de vindecare în numele lui Isus. Mii de oameni și-au ridicat brațele în sus și au strigat: “Îl primim pe Isus ca Mântuitor al nostru.”

Se vorbește despre “Cincizecimea mondială” și se țin “Conferințe mondiale de rusalii” în întreaga lume. “Ploaia târzie a început”, își intitulează C.J.Plett broșura apărută la editura Filadelfia, Leonberg, 1949. Evenimentele care au avut loc cu ocazia Cincizecimii din timpul

apostolilor sunt considerate a fi “ploaia timpurie a Duhului sfânt”, iar mișcarea penticostală, de acum “ploaia târzie”.

În ziarul penticostal *Strigătul de la miezul nopții* se relatează cu privire la lucrarea lui R.Fierro, din America de Sud, având ca titlu: “Ploaia târzie continuă” (anul 3 pag. 3). Aici se relatează, cum metodiști, bapțiști, prezbiterieni, nazarineni și membri ai alianței fac parte dintre participanți. Fierro relatează: “Pastori metodiști și-au pus brațele în jurul meu, m-au acoperit cu sărutările lor spunând: ‘Frate Fierro, nouă ne lipsește ceea ce tu posezi’” (idem, pag. 6)

“Cea mai mare creștere, potrivit datelor, se înregistrează în rândul harismaticilor și penticostalilor, care, de la 3,7 milioane de adepți în anul 1900 (0,66% din totalul creștinilor) au crescut la 429 de milioane (24%)” (Cercul publicațiilor creștine, aprilie 1993, pag. 16).

În Germania, conducătorii uniunilor comunităților bisericilor libere se distanțează din nou de această mișcare. E. Edel scrie (idem, pagina 51): “Uniunea Gnadauer s-a întrunit pentru a se consfătuși și a ajuns la concluzia că ‘Declarația de la Berlin’ este valabilă în conținut și astăzi. Frații penticostali cu daruri spirituale nu au voie să fie primiți în comunități.”

Misionarul Roeckle și pastorul din Württemberg, Otto Witt, s-au chinuit fără succes pentru a aduce o revizuire a “Declarației de la Berlin” în favoarea “noii mișcări penticostale.” Au venit în ajutor chiar mesaje ale spiritelor. Prin “inspirație divină”, în anul 1952, un evanghelist penticostal din Canada a primit următorul mesaj: “Vei asista la o conferință în Germania, unde vei transmite cuvintele mele. Spune fraților tăi că este vorba despre ‘Declarația de la Berlin’. Conducătorii care au întocmit și semnat acest document au stârnit desconsiderarea mea și au adus un blestem asupra țării lor, atâta timp cât au desconsiderat lucrarea mea dând spiritului meu indicații. Trebuie ca același număr de frați conducători să se adune și să recunoască asemenea lui Daniel: ‘Nouă... și părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta’. Noi recunoaștem și retractăm că am făcut nedreptate poporului tău, deoarece am pus un dig împotriva harului tău stingând astfel focul trezirii.” (Mai multă lumină, Vocea vindecării, anul 31, nr. 6, Hamburg, pagina 2)

Evanghelicii nu cred în acest așa-zis mesaj de la Dumnezeu. Adunarea membrilor uniunii Gnadauer au reconfirmat în anul 1972

“Declarația de la Berlin”: “Pe baza diferitelor cereri de a se distanța de ‘Declarația de la Berlin’, adunarea generală a membrilor a ajuns la concluzia, că nu există un motiv pentru a corecta sau retracta declarația și nici uniunea Gnadauer nu are dreptul de a face acest lucru. Ea vede în ‘Declarația de la Berlin’ un cuvânt necesar dat de Dumnezeu în acel moment.” (R.Bäumer, idem, pagina 21)

În cartea sa *Mișcarea Penticostală și Spiritismul*, editura Orient, Frankfurt-Main, pastorul Ernst Lohmann scrie următoarele la pagina 78: “Biblia spune clar și răspicat că, dacă un profet amestecă adevărul cu minciuna și aduce astfel mesaje adevărate și false, pretinzând că ar fi de la Dumnezeu, atunci el este un profet fals.” (compară Deuteronom 18:20). Aceasta este caracteristica acestor solii ale vorbirii în limbi la mișcarea penticostală, faptul că aceste solii, chiar și cele false, sunt considerate a veni de la Dumnezeu, fiind adesea însoțite de o introducere cu cuvintele: “Eu Isus” sau “Eu Domnul spun”.

La pagina 50 autorul relatează despre o soră care primise darul vorbirii prin punerea mâinilor, dar care se îndoia de autenticitatea acestui dar. “Noi ne-am rugat împreună cu ea și pentru ea câteva ore. Duhul care se afla în ea și care mai înainte vorbise despre Golgota, despre sânge, despre slavă și despre înviere, acum ne insulta într-un mod îngrozitor prin vorbirea în limbi... el amenința cu distrugerea, și chiar cu moartea... Însăpăimântător este să știi că acești demoni, care blestemă și amenință cu moartea, până acum au vorbit copiilor lui Dumnezeu despre Golgota, despre treziri și despre alte lucruri dumnezeiești și au găsit credință. Unde va merge poporul lui Dumnezeu dacă crede în astfel de demoni?”

În așa-numitul “al treilea val” al mișcării penticostale, în prezent își face apariția mișcarea harismatică, cucerind până la urmă toate bisericile creștine chiar și Biserica Catolică. Mișcarea confesională a evanghelicilor își ridică vocea în anul 1992 împotriva vorbirii în limbi și a unor organizații ca: “Societatea internațională a comercianților întregii evanghelii” sau “Înnoirea spirituală a comunităților religioase” și “Societatea de lucru pentru reconstruirea bisericii” care au ținut mai multe “congrese de evanghelizare și reconstrucție a bisericii”.

Pastorii Affeld și Nestvogel iau poziție publică și scriu următoarele: “Un scandal deosebit a provocat indicația noastră, că la John Wimber și Yonggi Cho (foști conducători ai mișcării harismatice) s-ar întâlni fenomene care de mult au trecut granițele ocultismului. Ne gândim la metoda de incubație magică a lui Cho care se regăsește în mod analog la călugării budiști ai sectei Sokakakai. Cho se exprimă mai pe larg în cartea sa de bază, “Cea de a patra dimensiune” (Volumul1, 2 Ediția Köln 1987, pagina 7-28)

Ca exemplu, din munca lui John Wimber, s-ar fi referit la rapoarte de la congrese unde participanții și-au pierdut controlul, manifestându-se prin accese bolnăvicioase de râs, prăbușiri pe spate, încolăcirii pe podea. (Q.Wimber/K. Springer, Al Treilea Val, Hochheim 1988, pag. 133.176). Wimber însuși caracterizează astfel de fenomene ca fiind lucrarea Duhului Sfânt” (Scrisoare de informare 150, idem pagina 18,19).

Așadar, avem de-a face cu același fel de manifestări petrecute în anul 1907 la Kassel, care au condus la “Declarația de la Berlin”. De această dată, un teolog a preluat însărcinarea de a intermedia între evanghelici și mișcarea harismatică, Prof. Peter Wagner de la “Seminarul Fuller” din California, un centru de metode pentru creșterea bisericii. Wagner susține că misiunea sa principală este de a introduce ideea harismatică și binele spiritual ținut în cadrul cercurilor evanghelice. Prin avântul așa-zisului “al treilea val” el vrea să dea la o parte învățăturile biblice. Nürnberg a fost o piatră kilometrică în strategia lui Wagner. Wagner dorește o împăcare între harismatici, evanghelici și liberali’...Noi spunem nu strategiei de încasare de la Nürnberg” (idem pagina19.20). Afirmațiile pastorilor Affeld și Nestvogel “se suprapun cu concepția organizației noastre” recunoaște mișcarea confesională (idem, pagina 18). Această concluzie are aceeași valoare ca “Declarația de la Berlin din anul 1909”.

Cuvântul teologic cheie, în argumentarea biblică pentru respingerea vorbirii în limbi a harismaticilor, ca așa-zisă manifestare a Duhului Sfânt, îl arată pastorul W. Gottwaldt în cartea *Vorbire biblică în limbi astăzi?* Liebenzelle 1973. El atrage atenția că vorbirea în limbi nu este nimic altceva decât vorbirea într-o altă limbă străină, naturală, pentru propovăduirea Evangheliei, în această limbă. Aceasta este definiția

biblică pentru vorbirea în limbi, de la care mișcarea harismatică deviază, oferind în schimb o explicație proprie nebiblică – o “vorbire entuziastă și plină de extaz”, ca bază pentru activitatea lor.

Un cercetător indian numește această vorbire în limbi plină de extaz, potrivit experienței sale, ca fiind o “nebunie temporară”, provocată prin sugestionarea maselor sau chiar prin autosugestie, iar câteodată și hipnoza joacă un rol în acest scop. “Un sentiment de bucurie cerească” cuprinde pe oamenii care au primit acest “dar al limbilor”. Este o euforie, care poate fi atinsă prin diferite droguri, provocând o dereglare a funcțiilor creierului. Cine a experimentat un astfel de “sentiment de bucurie” aproape că nu poate fi convins că acest lucru nu are de-a face cu așa-zisul “botez cu duh” și nici cu Dumnezeu. Hristos a prezis aceste lucruri foarte serios: *“Nu orișicine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: ‘Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune curat: ‘Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți cari lucrați fărădelege.’”* (Matei 7:21-23)

Hristos nu vorbește aici doar de persoane izolate sau puține, ci sunt “mulți”, care potrivit “darurilor spirituale” înșeală și sunt înșelați. Centrul mișcării harismatice este de aceea morbid și ocult și nu ar trebui să înșele pe adevărații creștini.

Cu pași repezi spiritismul se apropie tot mai mult de ținta sa de a crea o religie unică, mondială. Între timp, bisericile protestante s-au unit în cadrul ecumenismului și a Consiliului Mondial al Bisericilor, legând prietenie cu papalitatea, iar mișcarea harismatică-spiritistă îi aduce pe aceștia doi mai strâns împreună. Cu mai bine de o sută de ani în urmă, unei scriitoare a Bisericii Adventiste, pe nume E.G.White, i-a fost descoperită această unificare:

“Protestanții din Statele Unite se vor afla în primele rânduri pentru a întinde mâna peste abis și a prinde mâna spiritismului; ele vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea romană; și sub influența acestei uniri întreite, această țară va merge pe urmele Romei, pentru a călca în picioare drepturile conștiinței.

Deoarece spiritismul imită din ce în ce mai mult creștinismul cu numele, el are o putere mai mare să amăgească și să prindă în cursă. După concepția actuală, chiar și Satana s-a convertit. El va apărea sub forma unui înger de lumină. Prin mijlocirea spiritismului se vor face minuni, bolnavi vor fi vindecați, și multe minuni vor avea loc, lucruri ce nu se pot contesta. Și pentru că duhurile își vor mărturisi credința în Biblie și vor manifesta respect pentru instituțiile bisericii, lucrarea lor va fi acceptată ca o manifestare a puterii divine.” (E.G.White, Marea Luptă, Hamburg, pag. 589)

Aceste preziceri ale timpului sfârșitului și împlinirea lor explicată din Apocalipsa 13-16 ne arată drumul spre o religie mondială ca urmare a unui guvern mondial, care se află în zile noastre aproape de împlinirea sa. Atunci vor exista două grupe de oameni, unii vor aproba o religie mondială, iar ceilalți, o minoritate, vor fi separați și prigionii. Atunci toți urmașii sinceri ai lui Isus vor sta împreună, cu toate că acum mai sunt separați de granițe confesionale. Ei vor forma biserica sfârșitului, pe care Hristos o va salva la revenirea Sa în slavă.

REÎNCARNAREA CA FICȚIUNE

Învățătura cu privire la călătoria sufletelor

În general, adepții învățăturilor OZN susțin ideea că oamenii au trăit odată pe acest pământ ca o altă persoană. Ei cred în reîncarnarea sau în reîntruparea aceluiași om în personalitatea lui de astăzi. Această concepție trebuie verificată.

Ziarul “Idea-Spectrum” a publicat un desen cu următorul titlu: Studio Ezoteric – astăzi reîncarnarea seria a 5-a. Urmează. În stânga moderatorului, pe un scaun, stă un bebeluș care are agățată de gât o tăbliță pe care scrie: Eu am fost Xerxes. Lângă el stă un câine având scris pe tăbliță: Eu am fost Ramses. La dreapta vorbitorului se mai află un scaun cu o găscă și o tăbliță: Eu am fost Cleopatra. Ultima este o floarea soarelui într-un ghiveci: Eu am fost Carol cel Mare.

Potrivit unui sondaj de opinie, astăzi, mai mult de 12% din populația Germaniei crede în învățătura reîncarnării sau a reîntrupării. Această concepție își are rădăcinile în Asia.

Învățătura cu privire la călătoria sufletelor în Asia

Brahma ar fi cel mai atotcuprinzător spirit, ca principiu al vieții, care este ori impersonal, deci nu este Dumnezeu – acesta este hinduismul ateu – ori este personal - acesta este hinduismul teist. El este înconjurat de lumea dumnezeilor și de cea a oamenilor, dar această lume este MA-YA= înșelăciune, nu este realitate. Omul poartă o parte din *brahma* cu el numită *atman*. Corpul care îl îmbracă este de asemenea Maya = irealitate, asemenea lumii din jurul lui. Cum se portă omul în aceste condiții, stabilește *karma* sa, acestea fiind faptele sale bune sau rele. Ele vor fi judecate cu *darma*, legea dreptății. Cei răi vor fi pedepsiți iar cei buni răsplățiți. Salvarea de la rău, *moksha* are loc prin moarte. Răspлата sau pedeapsa urmează într-o viață viitoare. *Atman* se desparte de corpul aparent și va fi întrupat într-un alt corp. Această reîncarnare are loc de multe ori în așa-numita *samsara*, roata reîncarnărilor.

La sfârșitul acestui circuit *atman* devine din nou dumnezeu, omul devine dumnezeu. Renumitul reformist hindus Vivekananda, descrie soarta omului în felul următor, bazat pe Vede, scrierile sfinte ale hinduismului.

Există trei categorii de suflete care se despart de trup: cele perfecte, cele bune și cele rele. Cele desăvârșite urmează razele soarelui și ajung în sfera soarelui apoi de acolo în sfera lunii, apoi în sfera fulgerului și în final în *brahmaloka*, cerul dumnezeilor. Acolo vor fi una cu cel infinit. Vor fi atotputernici și atotștiutori, vor fi “ca Dumnezeu” (Genesa 3:5)

Cei buni, dar nu desăvârșiți, vor urca în sfera lunii și în cerul de acolo unde vor obține trupuri de dumnezei, trăind în bucurie ca dumnezei pentru multă vreme. Deoarece *karma* lor nu este încă curată, într-o zi se vor întoarce în sfera aerului și a norilor, și vor cădea în final ca stropi de ploaie, pe pământ. Aici vor fi absorbiți de plante, iar acestea vor fi mâncate de oameni. Acum sunt din nou în trupul unui om, sunt reîncarnați.

Cei răi, după moarte, vor deveni demoni și duhuri necurate și vor trăi între sfera lunii și pământ. După o perioadă de timp ajung din nou pe pământ sub forma unor stropi de ploaie, ajung în plante, și vor fi mâncați de animale, de șerpi, viermi, maimuțe ș.a.m.d. Astfel se vor reîntrupa ca animale.

În final, în *samsara*, lanțul reîncarnărilor, vor deveni o vacă. Ea stă aproape de *moksha*, de salvare, deoarece poate să vină din nou ca om pe pământ.

Reîncarnarea se propagă la nesfârșit, în veșnicie. Această credință cunoaște chiar dreptatea răsplății și pedepsei, dar nu mila și iertarea, nu dragostea mântuitoare și nici împăcarea.

Rezultatele acestei credințe în India

Privind mizeria de nedescris din cartierele sărace ale orașelor Indiei, este de înțeles cuvântul lui Vivekananda: “Nici o religie de pe pământ nu a predicat pe tonuri atât de mărețe despre demnitatea omului. Și nici o societate nu pășește cu așa cruzime pe ceafa săracilor, în praf, ca societatea Indiei.” (Romain Rolland, Vivekananda, pag. 56)

Cum suportă acești oameni târâți în praf adâncă înjosire, sărăcia și suferințele lor? Ei văd viața lor ca o pedeapsă pentru greșelile pe care le-au săvârșit într-o viață anterioară. Ei înșiși nu-și aduc aminte de greșelile lor, dar totuși sunt pedepsiți pentru ele. După dreptate în acest sistem al pedepselor nu este voie să întrebi. Cu siguranță, această concepție este în contradicție cu drepturile omului și dreptatea lui Dumnezeu. Noul Testament remarcă: *“Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință.”* (Fapte 17:30) El ne judecă după faptele noastre. *“Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”* (Evrei 9:27; 2 Corinteni 5:10).

Cele mai desconsiderate în India sunt femeile. Ele sunt privite ca oameni de clasa a doua, trebuind să facă cea mai grea muncă și sunt peste tot dezavantajate. Cum își suportă o femeie destinul? I se inoculează ideea că într-o viață anterioară a fost bărbat, dar pentru că atunci a făcut greșeli grave, drept pedeapsă a trebuit să revină pe lume ca femeie. A fi femeie este pedeapsa pentru o viață întreagă. Ele suportă totul în speranța de a reveni mai târziu pe lume ca bărbat.

Căsătoria este o datorie religioasă în hinduism, și părinții se preocupă de acest lucru, căsătorindu-și adesea copiii de timpuriu. Mirele trebuie să plătească pentru fată o zestre, așa-numita *dowry*, care deseori este atât de mare, încât familia se îndatorează pentru tot restul vieții cu sume mari de bani și din cauza dobânzilor mari sărăcesc.

Adesea fetele își iau viața, pentru a proteja familiile lor de sărăcie. Ele speră ca prin acest sacrificiu să se reîncarneze ca bărbat.

La fel de înspăimântător este sistemul *devadasi*. Fete tinere între nouă și cincisprezece ani sunt aduse cu miile în cadrul unei ceremonii de jertfă în templul zeiței Vellama, unde oferă feminitatea lor ca jertfă, zeiței. Aceste fete sunt numite *devadasi* și nu mai au voie să se căsătorească. Ele sunt ținute de către țăranii bogați de la sate ca și concubine, și aproape jumătate din ele sfârșesc ca prostituate în marile orașe. Toate acestea le fac în speranța că într-o viață viitoare vor păși din nou în această lume nu ca femeie ci ca bărbat.

Un alt motiv, pentru sărăcia din India, este sistemul castelor. Prin reîncarnare omul se naște într-o anumită clasă a societății, din care nu se mai poate elibera toată viața sa. Castele inferioare sunt dezavantajate

în favoarea celor superioare. Cel mai rău este pentru cei care nu aparțin nici unei caste, care trebuie să presteze munci de slujitori și sclavi. Este de asemenea imposibil să te căsătorești cu cineva dintr-o castă superioară. Un exemplu pentru acest lucru:

Într-o dimineață, s-au găsit într-un sat, nu departe de renumitul oraș Taj Mahal, trei tineri atârnați de un copac, o fată și doi bărbați. Cercetările poliției au ajuns la concluzia că unul dintre tineri era îndrăgostit de tânăra fată și dorea să se căsătorească cu ea. Deoarece aparținea unei caste inferioare, părinții miresei au respins categoric căsătoria. Atunci cei doi îndrăgostiți au hotărât să fugă undeva departe pentru a construi o viață împreună, nefiind cunoscuți. Un prieten i-a ajutat să evadeze dar au fost descoperiți și spânzurați de către locuitorii furioși ai satului.

Poliția a interogat-o pe mama fetei care a spus: “Nu puteam să-mi închipui că fata mea avea să fie legată toată viața de un bărbat dintr-o castă inferioară.”

Multe alte evenimente aduc și mai multă lumină în acest capitol întunecat al efectelor devastatoare ale reîncarnării. Acest sistem antisocial al castelor este în afara drepturilor omului, dar este o urmare a învățăturii cu privire la reîncarnare.

Mahatma Gandhi, părintele națiunii indiene, descrie reîncarnarea ca pe o povară atât de grea, încât nimeni nu ar putea să o poarte.

Poetul indian și câștigătorul premiului Nobel, Dr. Tagore, scrie împotriva “autoîmplinirii” omului care, în năzuința de a atinge o *karma* cât se poate de înaltă și prin aceasta să fie încarnat din nou într-o castă mai înaltă, nu este altceva decât cel mai cras egoism.

Stanley Jones povestește în cartea *Cristos pe drumul Indiei*, despre un judecător de rang înalt care era în căutarea perfecțiunii. El a spus trist: “Cunosc mai mulți hinduși, brahmani, teozofi și ortodocși decât cunoașteți dumneavoastră, dar nu cunosc pe nimeni care să fi ajuns la țintă.”

Prin aceasta se formează un oarecare pesimism, care apasă greu psihicul indianului. Nu-și atinge țelul în această viață, rămâne împotmolit la jumătatea drumului. Tagore remarcă referitor la aceasta: “În India se poate ajunge în toate până la o anumită înălțime, apoi se împotmolește.” Acest pesimism se răsfrânge chiar și asupra muncii indianului. Astfel,

de exemplu, produsele industriei indiene sunt neterminate, necoapte sau nedesăvârșite. Sub această diminuare a calității, economia suferă în măsură considerabilă. Noi am simțit tot mereu că nici chiar indienii nu au încredere în produsele lor tehnice, ci preferă să plătească mai bine mărfurile străine. Cea mai profundă cauză pentru acest deficit se află în învățătura reîncarnării.

După cum fiecare năzuiește egoist spre îmbunătățirea propriei *karme* în scopul unei mai bune reîncarnări, și viața economică arată un egoism cras cu cel mai înalt scop al unui profit personal, fără a înfăptui mobilizarea corespunzătoare. Mulți indieni regretă corupția și înșelătoria, care sunt la ordinea zilei.

Minciuna paralizează încrederea, care de fapt este baza dragostei. Astfel nu există aproape deloc o strădanie socială în India, iar unde aceasta este prezentă, se pot găsi ușor rădăcinile în modelele creștine.

Prin structura socială deficitară, în India nu există asigurări sociale și nici o asigurare generală de bătrânețe. Deci cine îmbătrânește trebuie să fie îngrijit și întreținut de copiii săi. Acest lucru este posibil doar dacă sunt aduși pe lume mulți copii, care să îngrijească părinții când sunt în vârstă.

Mortalitatea ridicată a sugarilor necesită nașterea unui mare număr de copii, pentru a asigura bătrânețea. Aceasta provoacă o explozie a populației care are drept urmare probleme de nerezolvat.

Învățătura reîncarnării este povara tainică și grea care nu lasă națiunea Indiei să se ridice și calcă foarte mult în picioare demnitatea omului.

O imagine asemănătoare se oferă în politica țării care este dominată subtil de activitatea castelor iar din partea populației se oferă puțină încredere. Mafia politică constrânge populația să aleagă anumite partide și omoară cu sânge rece adversarii politici.

Indienii cercetează relatările cu privire la o viață anterioară

“Cum te numești?”

“Francis Kodituwakku.”

“Câți ani ai?”

“Patruzeci și nouă de ani.”

“Ești căsătorit?”

“Da.”

“De unde știi că ai patruzeci și nouă de ani?”

“Nu știu.”

Cel întrebat este un copil de trei ani și jumătate, despre care se susține, că își poate aduce aminte de o viață anterioară.

Un profesor indian pe nume Dr. A. Kovoov, conduce un comitet care cercetează acest caz. Francis Kodituwakku a murit în vârstă de 52 de ani în Kandagoda, Matara. Șapte luni mai târziu la trei sute de metri de casa sa se naște un băiat, care la numai trei ani și jumătate susține a fi Francis reîncarnat. I se pun băiatului șaptezeci de întrebări dar numai patru răspunsuri sunt corecte. În afară de aceasta, el a venit pe lume prematur, la șapte luni, el a fost deci procreat cu două luni înainte de moartea lui Francisc. El nu putea fi așadar așa-numitul reîncarnat. Comisia de cercetare a demască acest caz de înșelătorie.

Mai multe comisii academice de cercetare au verificat nenumărate cazuri asemănătoare în India și Sri Lanka. Ei au ajuns la aceeași concluzie: nu există nici măcar un caz care să-și poată aduce aminte de o viață anterioară din lungul lanț al reîncarnării. Chiar și cazurile în care sub hipnoză s-au dat raportări detaliate despre o viață anterioară, în alte persoane, nu au putut rezista unei verificări mai atente.

Dr. Marcusen, unul dintre experți, scrie: “Așa-zisa dovadă în favoarea reîncarnării prin rememorare hipnotică, este o prostie totală, și nimic altceva decât pură șarlatanie.” (A. Kovoov, *Dumnezei, demoni și spirite*, pag. 147)

Dr. Radakrishnan, “constructorul de poduri” între gândirea vestică și cea răsăriteană, al doilea președinte al uniunii indiene, s-a referit clar la faptul că “motivul principal pentru lepădarea credinței pentru multele renașteri este faptul că nu există nimeni care să poată dovedi o amintire cu privire la o viață anterioară.” (B.K. Lall, *Filozofia Indiană Contemporană*, pagina 282)

“Nici una din relatările cu privire la o amintire dintr-o viață anterioară nu a putut fi verificată, la fel de puțin povestirea legendară scrisă cu multe secole după moartea lui Budda, cu privire la cele 100.000 de vieți

trăite de acesta. Nu se trece cu vederea, că în ciuda atractivității ideii de renaștere foarte puternice motive vorbesc împotriva ei, după cum, printre învățații indieni, chinezi și japonezi, se întâlnește mult scepticism față de ideea de reîncarnare.” (Hans Küng, *Viața veșnică?* München, 1982, pagina 89)

Gândiri științifice și religioase

În medicina indiană, în neurochirurgie, se lucrează cu metode de lucru occidentale. Se cunoaște cu exactitate faptul că prin afectarea anumitor regiuni ale creierului, se produc disfuncții de gândire, și schimbări ale conștiinței, până acolo că se produce chiar pierderea cunoștinței. Cunoștința este posibilă doar prin funcționarea celulelor creierului. La moartea celulelor nu mai există cunoștință în moarte. Un transfer al cunoștinței nu este posibil din punct de vedere științific.

Aceasta este o explicație pentru faptul că nu există nici un singur caz de reamintire dintr-o așa-numită existență anterioară vieții actuale. Psihiatria occidentală și cea indiană au rețineri majore cu privire la reîntrupare, cu ideea transmiterii cunoștinței de la o persoană la alta.

“Omul poate, ca urmare a unei dereglări cerebrale, să-și uite limba maternă sau chiar trecutul. Un bolnav de amnezie retrogradă afirmă: știu că trăiesc, dar nu știu cine sunt. Eul său nu mai este același ca la un om sănătos. Eul unui om este continuarea cunoștinței sale care, în ceea ce-l privește, stă la baza gândirii.” (K. Platonow, *Unterhaltsame Psychologie*, S. 179)

În cercetarea creierului s-a descoperit că există trei feluri de memorie: memorie ultrascurtă, memorie de durată scurtă și lungă. Memoria ultrascurtă este formată din impulsuri sau semnale electrice, care ajung în celulele creierului și sunt memorate pentru câteva secunde. Ele pot veni din afară prin simțuri sau pot fi transmise de alte celule ale creierului. În clipa morții, la electroencefalogramă, se poate observa inexistența undelor cerebrale, deci nu mai pot exista transmițeri electrice și astfel nu mai există memorie.

Memoria de scurtă durată are o bază materială, după cum explică Dr. Harald Kluge, din cadrul departamentului de neurobiochimie de la

Universitatea Jena: “Folosirea mecanismelor de transmitere pe care le avem la dispoziție (transmitere electrică și chimică) împreună cu substanțe preexistente.” Memoria de lungă durată, Dr. Kluge o descrie ca “folosirea mecanismelor existente de transmitere într-o formă completă, prin stimularea aparatului genetic, cu participarea celulelor nervoase, având ca urmare formarea unor noi locuri de contact... și noi contacte (proteine, etc.) pe baza stimulării diviziunilor genetice existente.”

Din acest punct de vedere cunoștința se poate caracteriza ca fiind o structură materială din interiorul celulelor cerebrale, o înmagazinare de informații, asemenea unui computer. Când purtătorul de date – la computer, hard discul – este distrus, nu mai există informație, toate datele sunt șterse. Nu mai există în creier nici o memorie și cu aceasta nici o cunoștință și nici un “EU”, când celulele creierului sunt distruse prin moarte.

O privire foarte interesantă în cercetarea cu privire la reîncarnare din punct de vedere al științelor naturii o oferă Dr. Harald Kluge de la Universitatea din Jena: “Din punct de vedere al neuroștiinței, gândirea elementară a învățaturii reîncarnării, noua reîntrupare a spiritului după moarte sub forma unei valori crescânde sau în scădere, într-un alt trup al unui animal sau al unui om, nu are nici un fel de susținere științifică. Spiritul, cunoștința, memoria, sunt activități imateriale ale creierului uman, care sunt inseparabil legate de celulele neuronale purtătoare și depozitare de informații, ca bază materială. Ele sunt dependente de o funcționare sănătoasă a creierului adică de organizarea care funcționează sub forma unor contacte genetice preformate a unor anumite familii de celule neuronale după același principiu dominant genetic preformat și care se pierde odată cu moartea. Vorbim despre formarea așa-ziselor structuri sistematice ierarhice, care prin preluarea informațiilor din mediul înconjurător, învață să formeze gândirea, pe baza performanțelor genetice ajungând la maturitate. Învățarea și memoria, ca realizări ale spiritului omenesc – coroana o reprezintă formarea memoriei pe termen lung – sunt legate ca realizări imateriale de structuri de bază materiale ale diferitelor niveluri biologice (niveluri moleculare, integrative, informaționale).

Ca și creștini credincioși, recunoaștem preformarea genetică a funcțiilor creierului, materiale și imateriale și a formării memoriei ca realizări creatoare geniale ale Treimii divine. A fost posibilă și se poate repeta numai prin El. Următoarele observații și citate sumare vor fi completate în următorul mod:

Principiul unic și doar prin El repetabil, al creațiunii spiritului și trupului omenesc sub forma unei unități inseparabile are în fiecare om o conturare individuală, pe baza componenței genetice și a influenței mediului înconjurător, diferit și variat.

Fiecare om, ca produs al creațiunii lui Dumnezeu, este un individ. Consecvența logică: una din învățăturile reîncarnării, a proclamat că despărțirea în forma unei izolări a spiritului și a călătoriei sufletului într-un alt corp omenesc sau chiar într-un corp al unui animal este total imposibilă. Consecvența morală: învățătura reîncarnării și învățătura divină a creațiunii sunt incompatibile.”

“Atât acceptarea preexistenței și a postexistenței unei substanțe a sufletului separată, independentă de substratul trupesc (fizic), nu corespunde nici experiențelor noastre, nici rezultatelor medicinei de astăzi, fiziologiei și psihologiei, care astăzi pornesc, în general, de la unitatea psihosomatică. Toate acestea nu corespund Vechiului sau Noului Testament, unde este susținut omul ca întreg, altfel decât în dualismul platonice” (Hans Küng, *Ewiges Leben?*, München 1982, pagina 89).

Ceea ce hindușii nu au știut cu ocazia descoperirii învățăturii cu privire la reîncarnare este construcția unică a creierului uman. Numai creierul mare este compus din paisprezece miliarde de celule cerebrale, care sunt legate și cuplate prin fibre fine împreună, adesea de o sută de ori și mai mult. Dacă am așeza aceste fibre în linie atunci acestea ar ajunge până la lună, adică o distanță de 380.000 kilometri, și încă o jumătate de distanță în jurul pământului, deci încă 20.000 km. Această rețea de conexiuni este asemănătoare unei rețele electrice, care la rândul său este alcătuită din multe conexiuni. Aceste conexiuni foarte complicate sunt fiecare în parte o operă minunată. De buna funcționare a acestor conexiuni, numite sinapse, depinde funcționarea tuturor funcțiilor fizice și psihice dar și acțiunile conștientului nostru.

În urma acestor descoperiri se ridică involuntar întrebarea: de ce Creatorul l-a creat pe om atât de minunat? Fiecare om este un unicat, o capodoperă irepetabilă a Creatorului, pe care a creat-o pentru Sine Însuși. De ce ar trebui să-l distrugă pe acest om iar și iar prin moarte și să-l creeze iar și iar într-un lanț interminabil de reîncarnări? De ar trebui să transforme iar și iar personalitatea omului distrugând identitatea sa, iar prin aceasta să zădărnicească planul dragostei Sale? Desigur aceste întrebări nu sunt compatibile cu înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu.

Și suveranitatea lui Dumnezeu este luată astfel în derâdere. Minunata Sa lume este degradată într-o mașinărie fără suflet, în care eul omenesc este sfărâmat în milioane și milioane de fețe, cu toate că el trebuie să recunoască și să reflecte dragostea lui Dumnezeu într-o fericire fără sfârșit.

Într-o astfel de mașinărie oribilă a morții nu există speranța învierii, a revederii cu cei dragi ai noștri, nu există speranța bucuriei vieții veșnice împreună cu Hristos. Astfel reîncarnarea este de-a dreptul o explicație falimentară a speranței și a existenței umane.

O altă problemă a reîncarnării continue este dezintegrarea personalității. Profesorul Platonow relatează cu privire la un caz:

“Feiida, o tânără franțuzoaică, era o fetiță bolnăvicioasă, închisă, tristă și fricoasă. Dacă își pierdea pentru câteva clipe cunoștința, când se trezea era un cu totul alt om: era comică, vioaie, cochetă și chiar frivolă. După o vreme – după pierderea temporară a cunoștinței – devenea din nou ea însăși, cea care era de obicei . Fetița care trăia o așa-zisă viață dublă uitând de fiecare dată ce s-a petrecut cu ea când era în cealaltă stare, i s-a întipărit însă tot ce avea legătură cu starea prezentă.” (Platonow, idem, pagina 179).

Se cunosc multe cazuri ale acestor personalități multiple. Un tânăr a trăit luând forma a șase personalități diferite. Din acest lucru se naște o întrebare pragmatică: care din aceste personalități diferite va trebui să se reîncarneze?

Noul Testament (1 Corinteni 15) cunoaște vindecarea bolilor omului și refacerea sa odată cu învierea, care de fapt este o transformare atomică a omului, deoarece în 1 Corinteni 15:52 în grecește citim “en atom = în atom”. Foarte clar și exact, Cuvântul lui Dumnezeu spune în Evrei 9:27:

“Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”. Nu poate fi spus mai clar: să moară O SINGURĂ DATĂ.

Explicații psihologice cu privire la reîncarnare

“Când mă pregăteam de examene și eram foarte obosit mi-a apărut o stare foarte ciudată a conștientului” îmi explica un student. Stau și citesc sau ascult o prelegere și dintr-o dată mi se pare foarte clar ca și când tot ce citesc sau ascult a mai fost cândva în aceeași formă, exact ca acum. Eu știu însă foarte bine că nu am auzit mai înainte aceste prelegeri și că sunt pentru prima dată în această sală de conferințe. Îți spui asta dar totuși nu dispăre impresia că totul a mai avut loc o dată. Spuneți dumneavoastră nu este periculos acest lucru?” L-am putut liniști. Psihiatrului îi este foarte familiar acest simțământ al lucrului deja cunoscut (o disfuncție a recunoașterii) așa-numitul “deja vus” (franc.: deja văzut), care apare mai ales în surmenaj.

Acest fenomen au fost adesea un izvor al superstițiilor: Omul evlavios se gândea că nu a participat fizic la un eveniment sau altul în trecut, dar că spiritul său ar fi fost acolo. El ar fi trăit și văzut acele lucruri. Un astfel de simțământ apare dacă într-adevăr ceva amintește de unele evenimente trăite anterior, dar omul obosit nu se gândeste la ele. De aceea pare ca și cum ai mai fost odată pe acolo.” (Platonow, idem, pagina 180)

Ne putem bine închipui că astfel de evenimente psihologice în domeniul simțurilor au condus la ideea unei vieți înainte de viață. Psihologul indian S.Kakar descrie în cartea *Lumea dinăuntru*, cum a luat ființă mitologia indiană pe baza influențelor psihologice și sociale ale mediului înconjurător. Inconștientul a jucat rolul principal în aceasta.

Închipuirile unei călătorii a sufletului și a unei reîntrupări sunt de fapt închipuiri onirice ale inconștientului, care în final au devenit o tradiție religioasă. Aceasta a supraviețuit de-a lungul secolelor și este adânc ancorată în religia populară, cu toate că nu are de a face cu realitatea și cu lumea faptelor. Sunt închipuiri mistice care se derulează

în interiorul omului, dar care sunt atât de adevărate pe cât de adevărat este un vis, fără referire la adevărul obiectiv.

În Noul Testament totul se bazează pe fapte reale, pe care scriitorii înșiși le-au văzut, auzit și atins, trăindu-le ani la rând ca martori. Aici nu este nimic mistic și nimic mitologic, ci este vorba de fapte reale, trăite, istorice, care se adevăresc de nenumărate ori.

Aceste evenimente istorice au fost prezise cu sute și mii de ani în profeția biblică. De acest lucru nu este capabil nici un om de la sine însuși. Astfel profeția este un semn că Dumnezeu S-a descoperit omului. Profeția este istorie prezisă, iar istoria este profeție împlinită.

Baza religioasă pentru învățătura reîncarnării este mai întâi de toate o întrebare etică. “Cum poate fi omul eliberat de păcat?” Experiența ne învață că nu este posibilă de-a lungul unei vieți. De aceea se ia ca ajutor închipuirea că într-o altă viață, și apoi în alta va fi posibil acest lucru. Dorința bună și cu totul naturală după mântuire este miezul adevărului în această învățătură pervertită.

India este cea mai religioasă țară de pe pământ. Credința în reîncarnare are ca țintă eliberarea de păcat. Pentru a corespunde dorinței de eliberare, am dezvoltat în India învățătura *prabhatananda*.

Prabhatananda în locul samsarei

Acest cuvânt în sanscrită înseamnă atât de mult precum “bucuria divină dimineată”. Omul are în fiecare dimineată, deci de 365 de ori pe an și de mii de ori într-o viață, posibilitatea de a începe o nouă viață, de a-și organiza, de a-și ordona din nou viața. Din noaptea somnului, care “seamănă cu moartea precum un ou cu altul” (Voltaire) omului i se dăruiește o nouă viață, un fel de “reîntrupare” a propriului său eu. Ceea ce ieri înainte de noaptea somnului a pierdut sau a făcut greșit, el poate recupera astăzi. El poate afla ajutor divin prin încrederea în Dumnezeu, Creatorul său:

Dumnezeu Însuși vorbește printr-unul din servii săi: “*Tu ești robul Meu, te aleg, și nu te lepăd!*” *nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare. Iată, înfrunțați,*

și acoperiți de rușine, vor fi toți cei ce sunt mâniați pe tine; vor fi nimiciți și vor pieri, cei ce ți se împotrivesc. Îi vei căuta, și nu-i vei mai găsi, pe cei ce se certau cu tine; vor fi nimiciți, vor fi pierduți cei ce se războiau cu tine. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: “Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!” (Isaia 41:9-13). Aceasta este *prabhatananda*, bucuria divină de dimineată, din nou în fiecare dimineată.

Această bucurie nu-și are originea în mine însumi ci este dăruită de sus, este bucurie divină. Această bucurie presupune firește o relație personală cu Dumnezeu, o relație de la persoană la persoană.

Reformatorii din hinduism recunosc tot mai mult această temelie. Tagore slăvește omul ca pe o “relație de dragoste profundă” între Dumnezeu și creatura Sa. Omul nu este un “Cine” sau un “Ce” ci un “Pentru ce”, un gând al dragostei lui Dumnezeu direcționat spre țintă, gândit de și pentru Dumnezeu. “Lumea mea este dată unui eu personal printr-o ființă personală” (R. Tagore, Personalitatea, pag. 19)

Potrivit lui Vivekananda omul este “poezia lui Dumnezeu în versuri, rime și ritmuri într-o bucurie nesfârșită.” “Dar nu numai o poezie” adaugă Tagore “ci este o ‘operă de artă’ expresia personalității lui Dumnezeu”. “Corpul nu este o iluzie sau Maya = înșelare,” spune Tagore, ci este “templul lui Dumnezeu”. Acest lucru sună nou testamental potrivit cu 1Corinteni. Poetic, Tagore se exprimă astfel: “Cerul este în întreaga sa plinătate, în corpul tău minunat, copilul meu, în bătaia inimii tale.” (R. Tagore, Lovers Gift and Crossing, pag. 49)

Gandhi a spus și mai clar, și anume că omul este o “expresie a lui Dumnezeu”, și chiar în ambele aspecte, cel trupesc și cel spiritual ca o “unitate” (B.Lall, idem, pag. 104)

Vivekananda unește punctul de vedere științific - omul, fără funcționarea creierului, nu are nici memorie, nici personalitate, nici existență – cu prezentarea religioasă, că omul este un gând sau o “poezie” a lui Dumnezeu. El respinge învățăturile neștiințifice, pur “spirituale” și “mistice”, ca fiind neadevăr “superstiție” și “hipnoză”. Dacă astfel de concepții sunt desființate prin descoperiri științifice “atunci tot timpul au fost nefolositoare, nedemne, superstițioase, și cu cât dispar mai repede cu atât mai bine” (Vivekananda, Opere Complete, ediția 11, pag. 367).

Aceasta corespunde în totalitate înțelegerii mai sus amintite cu privire la reîncarnare.

Prabhatananda conține însă mai mult. Deoarece omul este “o relație de dragoste interioară” între Creator și creatură, păcatul înseamnă tulburarea și întreruperea acestei relații. Dumnezeu este personal trist și rănit de acțiunile și gândirea noastră greșită. Prin despărțirea de El, care este viața, suntem sortiți morții. Nu este de ajuns strădania personală de a începe în fiecare dimineață din nou să facem mai bine, acum este vorba de vina noastră personală și de împăcarea a două persoane, Dumnezeu și eu. Acest lucru este atât de mișcător reprezentat în Vechiul Testament prin lupta lui Iacov cu Dumnezeu.

Iacov l-a înșelat pe fratele său Esau și a trebuit să fugă din calea mănii sale, și să părăsească țara. El a găsit scăpare la unchiul său Laban, din Haran. Acolo s-a căsătorit și a devenit bogat și cu vază. După mulți ani, s-a întors, împreună cu întreaga sa familie și cu toate turmele sale, înapoi în țara sa.

Fratele său l-a întâmpinat cu o armată războinică, dorind să se răzbune pe el. Atunci Iacov s-a rugat lui Dumnezeu pentru ajutor. El și-a trimis toată familia și turmele peste râul Iaboc și a rămas toată noaptea singur în rugăciune, de cealaltă parte a râului.

În acea seară Dumnezeu l-a întâlnit având înfățișarea unui om. Din cauza întunericii Iacov a crezut că e un dușman și s-a luptat cu el. În această luptă și-a dat seama, după o perioadă de timp, că se lupta cu Dumnezeu însuși. Apoi Dumnezeu a vorbit: “*Las-mă să plec căci se arată zorile*”. Aceste cuvinte înseamnă în ebraică: “Trimite-mă tu să plec!” Aceasta este formula de despărțire, pe care bărbatul o folosea cu ocazia despărțirii și astfel, soția sa era despărțită de el. “Pleacă” și ea trebuia să-l părăsească.

Dumnezeu dorea ca această relație dintre El, Creatorul, și Iacov pe care îl iubea foarte mult (Romani 9:13) să se termine ca un divorț. Când Iacov a cercetat motivul, a auzit un răspuns care suna cam așa:

Iacov, când erai fugar, din cauza înșelătoriei, din fața fratelui tău, ți-am dat visul cu scara care se întindea până la cer, pentru a-ți arăta că nu te părăsesc, și, în ciuda greșelilor tale, sunt cu tine și îți voi fi alături într-o țară străină. Când ai avut greutăți în familie, te-am ajutat. Când

afacerea ta era gata să se ruineze, te-am salvat și te-am ajutat să devii un om înstărit. Când dușmanii te amenințau, ți-am trimis salvarea. Toate acestea le-am făcut din dragoste pentru tine. Toate aceste lucruri le-ai acceptat dar nu ai spus niciodată: Doamne și eu te iubesc! Totdeauna am fost bun numai să te ajut, la Mine nu te-ai gândit niciodată. Această dragoste unidirecțională nu o mai pot suporta, doresc să ne despărțim, trimite-mă tu să plec! Dumnezeu nu a folosit cu această ocazie formula de despărțire a bărbatului, nu putea să-l trimită pe Iacov să plece. În ciuda tuturor lucrurilor îl iubea foarte mult. De aceea a folosit expresia femeii supărate care nu mai poate suporta comportamentul soțului ei: “alungă-mă TU!”

În acest moment, Iacov a recunoscut că întreaga sa religie a fost doar egoism și egocentrism. El s-a rugat pentru a primi ceva de la Dumnezeu. El a dat zecime din câștigul său pentru a primi și mai mult în schimb. Niciodată nu s-a gândit că Dumnezeu are o inimă iubitoare care tânjește ca un tată după copilul său, așteptând un cuvânt de dragoste și un semn al recunoștinței. Acum el a observat cât de adânc l-a rănit pe Dumnezeu prin egoismul său și prin acțiunile sale lipsite de iubire. I-a părut atât de rău, încât a plâns. El și-a pus mâinile în jurul Domnului, L-a ținut strâns și l-a cerut iertare:

“Nu te las, te rog iartă-mă și fi bun din nou cu mine!” Domnul l-a strâns la piept, și totul a devenit din nou bine. Iacov a experimentat o iertare imediată. Întreaga sa religiozitate greșită a fost vindecată, el a trăit o împăcare deplină. Acum își iubea Creatorul din toată inima. În acest moment a devenit un om nou. Dumnezeu i-a dat un nume nou. Nu trebuia să se mai numească Iacov, care înseamnă “mincinos” sau “înșelător” ci Israel a fost noul său nume care înseamnă “cel ce luptă cu Dumnezeu”.

Relatarea se încheie cu cuvintele: “*S-au ivit zorile*”. Era dimineață: *prabhatananda* = bucuria divină de dimineață. Pe când *samsara* cere reîncarnări la nesfârșit, aici, a obținut într-o clipă, în acea dimineață, tot ceea ce își dorește fiecare om din adâncul inimii: împăcarea deplină și trăirea dragostei lui Dumnezeu, adevărată și reală.

După ce Dumnezeu ține în viață pe fiecare om, prin spiritul său, El vrea să descopere și să dăruiască fiecăruia dragostea Sa. În Hristos

dragostea Sa ne întâlnește în înfățișarea unui om. El spune: *“Iată eu sunt cu voi toate zilele până la sfârșitul lumii”* (Matei 28:20). Cine dorește să-L primească, trăiește întruparea dragostei lui Dumnezeu în viața sa, și chiar într-o clipă, la fel cum Iacov a experimentat-o în *prabhatananda* sa. Nu îndreptățește să trecem cu vederea un aspect în învățătura reîncarnării. Mulți din adepții săi se bucură de o nouă viață cu o altă înfățișare. Ne îndreptățește această bucurie prin interpretarea că moartea însăși este frumoasă? Și această întrebare trebuie verificată.

ESTE FRUMOS SĂ MORI?

Relatări ale celor reînviați

Din nenumăratele relatări cu privire la reanimări din moarte clinică, cea a spânzuratului din Piața Roșie, din Moscova, este cea mai concludentă. Cu ocazia schimbării gărzii de la mormântul lui Lenin, din Piața Roșie, unul dintre cei doi ofițeri a văzut atârând de grilajul unei porți un om spânzurat, care suferind din dragoste și-a luat viața, după cum s-a aflat mai târziu. Gândind ce ar fi de făcut cu acest bărbat, și-a amintit de un profesor, nu departe de Piața Roșie, care făcea experimente pe animale, într-un laborator, cu o inimă artificială.

L-a sunat pe profesor întrebându-l dacă nu ar vrea să se încumete la un astfel de experiment pe acest spânzurat. După ce a ezitat, la început, a fost de acord: “Bine, aduceți omul la mine cât de repede posibil, cel mai bine pe o ușă scoasă din balamale”. Câteva minute mai târziu spânzuratul era pe masa de operație în laboratorul său.

A fost conectat la inima artificială. Mașinăria lucrează. Cu ajutorul injecțiilor circuitul sanguin a fost restabilit. Corpul este prea rece și încercările sunt zadarnice. Cu o sobă de încălzit și cu comprese calde, corpul a fost încălzit la temperatura necesară.

Inima artificială lucrează fără întrerupere, dar nu se întâmplă nimic. După circa zece minute însă, spânzuratul a scos un suspin și a deschis ochii. Reanimarea reușise.

Cel salvat a relatat mai târziu, ceea ce a trăit după apariția morții clinice. Declarațiile sale au fost ținute strict secret dar mai târziu au fost făcute publice.

“Am fost într-o țară minunată cu flori și câmpii verzi”, povestește el rar și ezitând. “Am întâlnit mulți oameni dar toți treceau departe de mine. Eu o căutam pe mama dar nu am putut să o găsesc. Apoi am ajuns la un pom și m-am așezat sub el ca să mă odihnesc. Deodată în fața mea a apărut un toboșar cu o tobă. El bătea toba din ce în ce mai tare, și apoi a început să devină din ce în ce mai mare, așa de mare cât o casă. Apoi m-am trezit. A fost numai un vis despre o țară minunată sau acum visez? Ce este real?”

Sinucigașul reanimat a povestit și mai multe salvatorilor săi despre evenimentele trăite. El tânjea după acea țară frumoasă pe care o văzuse. De fapt a mai trăit doar o săptămână, deoarece leziunile sale corporale nu au putut fi vindecate.

Relatarea sa cu privire la o moarte frumoasă nu este un caz unic. Sute de astfel de relatări ale celor reanimați, după cum sunt ei numiți, așteaptă pentru a fi analizate.

S-au tras cele mai diferite concluzii din acestea. Mulți vor să recunoască aceasta ca o dovadă a vieții după moarte, dar trec cu vederea faptul că în toate aceste relatări este vorba despre “moartea clinică” și nu despre moartea faptică.

Doctorul Moody a analizat 150 de cazuri și a ajuns la concluzia că: nu există nici o dovadă în sprijinul unei vieți după moarte. Iar la urmă recunoaște că nu există nici o dovadă cu privire la existența unei reîncarnări. Cu ocazia morții clinice, pulsul se întrerupe, de asemenea respirația și circulația, dar funcțiile creierului sunt încă prezente.

Cu ocazia morții faptice, deci moartea adevărată, nu mai pot fi constatate undele electrice cerebrale. Undele alfa și beta, nu mai există. Datorită acestui fapt nici memoria nu mai poate funcționa iar conștientul nu mai există. Celulele cerebrale se năruie, astfel că reanimarea nu mai este posibilă.

Cercetări în apropierea morții

Toți cercetătorii au fost de aceeași părere: în toate relatările este vorba despre moartea clinică de odinioară, nu despre interpretări de după moarte, ci înainte de moarte, și chiar în apropierea morții.

Există pentru aceste evenimente legate de moarte diferite variante de explicații:

Varianta biochimică. Prin anumite droguri, LSD, hașiș, etc., au loc halucinații. Centrii văzului din creier sunt stimulați, iar atunci sunt văzute lucruri care sunt construite de inconștient, dar nu sunt percepții din exterior.

Drogurile psihotrope, ca de exemplu mescalina sau ganja, sunt folosite de multe popoare în temple, pentru a provoca diferite viziuni religioase.

Am putut observa acestea în diferite temple din sudul Indiei. La operații chirurgicale sunt folosite anestezice ca, ketamin și ciclohexamon, care pot provoca disocierea și elevația. O pacientă, spre exemplu, la un cabinet dentar, este anesteziată pentru o intervenție mai grea. Ea relatează cum a plutit în sus, până la cer, unde și-a întâlnit rudele. De sus se putea vedea pe scaun și pe dentist și pe ajutorul său la lucru. După o perioadă de timp a plutit în spirală înapoi, trezindu-se din nou pe scaunul din cabinet.

Este posibil ca în clipa morții să se formeze în creier substanțe biochimice specifice care provoacă aceste trăiri din pragul morții.

Varianta fiziologică. Este posibil ca prin oprirea respirației, creierul să sufere din lipsă de oxigen, și să se apere împotriva unui fel de agonie printr-o activitate mai intensă. Datorită acestui fapt sunt stimulați centrii văzului și pot construi aceste imagini și trăiri.

Varianta psihologică. În cercetarea izolării se constată, la persoanele pe care se efectuează cercetările, halucinații și vise care sunt fabricate în creier fără a avea o legătură cu lumea din afară. În aceste închipuiri care au loc în subconștient apar și proiecții de gândire ca imaginea tatălui sau arhetipuri din tradiție în mediul înconjurător care sunt creativ vizual aduse la apariție.

Sindromul regularizării. Acesta este rezultatul propriilor mele studii. Inconștientul nostru are capacitatea de a transforma în vis trăirile nerezolvate în trăiri rezolvate. Cine a trebuit să sufere de foame ziua, visează noaptea un meniu minunat pe care îl savurează cu plăcere. Cine a suferit de sete, visează un izvor învolburat unde își poate astâmpăra setea. Aceste situații de criză, pot provoca, în timpul zilei, vise și halucinații celor însetați din deșert. Ei văd dintr-o dată o oază cu un izvor de apă și fug într-acolo. După o vreme și-au dat seama, că au fost copleșiți de halucinație. Unii visează noaptea că plutesc sau zboară. Aceasta este compensarea diametrală pentru o experiență din timpul zilei, când cel afectat fusese oarecum reprimat psihic sau fizic, stătea întins pe pământ și nu se mai putea ajuta. În vis este eliberat din această situație și poate zbura deasupra capetelor celorlalți. Trăirea negativă într-o stare de conștientă este compensată printr-o trăire exact opusă, pozitivă și mai consolidată în inconștient.

Există nenumărate exemple pentru această capacitate de regularizare a subconștientului nostru. Acestea servesc sănătății noastre sufletești. La o ameteală din cauza alcoolului această capacitate este pierdută trezindu-se cu așa-zisa “mahmureală”. Echilibrul sufletesc este deja afectat.

Din nenumăratele relatări ale celor reanimați se poate recunoaște în detaliu efectul mecanismelor de regularizare ale subconștientului nostru.

Conștient (Kortex)

Mă îndrept spre sfârșit!
Mă îndrept în jos.
Merg spre întuneric.
Mă îndrept spre mormânt.
Lumea dispare în jurul meu.
Despărțit de cei dragi.
Sunt trist.
Sunt pierdut.
Îmi caut părinții.
Îmi este teamă.
Agonie cruntă.

Inconștient (Diencephalon)

Există un nou început.
Merg drept în sus.
Mă îndrept spre o lume luminoasă.
Un tunel se deschide în sus.
O nouă lume începe.
Toți cei morți sunt aici.
Sunt plin de bucurie.
Trăiesc veșnic.
Aici sunt mama și tata.
Nu mai există teamă.
Euforie maximă.

Mai sunt multe detalii, care pot apărea în acest caz și care sunt mecanisme principale ale subconștientului nostru fiind aproape identice la toți cei reînviați. Doctorul Moody concluzionează în urma a 150 de relatări analizate, că nici una nu se aseamănă cu cealaltă. Nu există o imagine completă despre “lumea cealaltă” despre “cer”. Reprezentările unei vieți veșnice sau ale unei lumi de dincolo sunt individuale și sunt trăite astfel. Aceste imagini memorate în creier sunt activate în momentul morții și supradimensionat proiectate ca un fel de “loc de scăpare” pentru omul care se află într-o situație fără scăpare a despărțirii de această lume.

Există deci conținuturi ale memoriei reactivate, care, ca într-un vis normal, nou formate sunt transformate într-un cadru pozitiv, deoarece situația actuală a sufletului este prea negativă.

Nu întotdeauna mecanica de regularizare a inconștientului pare să fie atât de pozitivă, sau moartea pare să fie permanent atât de “frumoasă”. Doctorul M.S.Rawling, în cartea sa *Dincolo de linia morții*, Baden-Schw. 1987 pag. 17.18, citat de J.Tibusek, în cartea (Die neue Religiöse Kultur, Basel 1988), povestește despre experiențele sale cu oameni în moarte clinică care se aflau pe masa sa de operație, spre exemplu despre un pacient de 48 de ani.

“De fiecare dată când bătaile inimii și respirația reveneau, el striga: “sunt în iad”. Era total speriat implorându-mă să-l ajut. Apoi i-am văzut expresia feței cu adevărat alarmată. Avea o privire îngrozitoare, mai rea ca orice privire văzută vreodată pe fața unui om în pragul morții. Apoi s-a întâmplat ceva foarte neobișnuit. El a spus: Nu mă înțelegeți? Sunt în iad. De fiecare dată când vă opriți trebuie să mă întorc în iad! Nu mă lăsați din nou în iad.”

Pacientul l-a întrebat pe doctorul Rawling, cum ar putea fi salvat din iad. Rawling își aduce aminte, că pentru a fi salvat ar trebui să-L rugăm pe Isus Hristos. După o ezitare, la început s-a rugat împreună cu pacientul, a cărui stare se stabilizase, fiind apoi transferat într-un alt spital. Rawling scrie următoarele: “Am plecat acasă, am șters praful de pe Biblia mea și am început să citesc. În urma investigațiilor sale, Rawling a constatat că în discuția sa cu pacientul, imediat după reanimare, au apărut la fel de multe experiențe bune și rele”. (Tibusek, idem pagina 44)

În aceste cazuri negative pacientul merge aparent foarte curajos și împăcat la moarte, fără a se preocupa de o lume de dincolo. Din subconștientul său vine avertismentul că este pierdut și ajunge în “iad”, dacă nu este salvat. În această situație moartea este exact opusul a ceea ce numim noi “frumos”.

În momentul morții noi ne întrebăm despre originea și sensul acestui sindrom al regularizării. Deoarece Dumnezeu este atât Creatorul și Susținătorul omului, apropiindu-se de fiecare cu dragostea Sa dumnezeiască. El a inoculat acest mecanism în subconștientul nostru, pentru a ne mângâia dar și pentru a ne avertiza.

Noi cunoaștem un exemplu din Vechiul Testament. Împăratul Ezechia era pe patul de moarte, dar se însănătoșește din nou și povestește

cu privire la întâlnirea sa cu Dumnezeu, în rugăciune: “Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață, prin ea mai am și eu suflare, căci Tu mă faci sănătos și îmi dai iarăși viața. Iată, chiar suferințele mele erau spre mântuirea mea; Tu ai găsit plăcere să-mi scoți sufletul din groapa putrezirii. Căci ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele! Căci nu locuința morților Te laudă, nu moartea Te mărește, și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în credincioșia Ta. Ci cel viu, da, cel viu Te laudă, ca mine astăzi. Tatăl face cunoscut copiilor săi credincioșia Ta.” Prin profetul Isaia îl auzim pe Dumnezeu vorbind: “Cum mângâie pe cineva mamă-sa, așa vă voi mângâia Eu” (Isaia 38:16-19; 66:13).

Cea mai propovăduită realitate a istoriei lumii

Există doar o singură relatare în această lume cu privire la un om care a fost mort cu adevărat și a înviat. Acesta este Isus Hristos. Englezul Frank Morrison se îndoia când era tânăr de verosimilitatea istorică a relatărilor despre învierea lui Hristos din morți. Apoi a cercetat toate izvoarele cu privire la înviere și a ajuns la concluzia, că este o realitate care a fost afirmată atât de prietenii cât și de dușmanii lui Hristos. El a sintetizat studiile sale în cartea *Cine a rostogolit piatra?* (Fischer TB 1961)

Istoricul Hans Erich Stier i-a prezentat unui teolog liberal care nu credea în învierea Domnului său, următoarele: “Pentru istoricul modern este o încumetare să nu preia învierea lui Isus ca pe o realitate istorică.”¹⁸

Învierea lui Isus nu este eveniment natural, pe care să-l putem cataloga după criteriile științelor naturii, ci este un act al lui Dumnezeu. Acest act nu este bazat pe creațiune ci pe Creator. Învierea lui Isus este o a doua creațiune, fiind în același fel considerată și în Sfânta Scriptură: “Dumnezeu L-a înviat pe Isus după cum stă scris în Psalmi 2: “*Tu ești fiul meu, astăzi te-am născut*”. (Fapte 13:33) Pentru cuvântul “a procrea” în textul original grecesc este cuvântul *gennao* care provine din cuvântul

¹⁸ H. Staudinger, Die historische Glaubwürdigkeit der Evangelien, Stuttgart 1971, pag. 118

genesis = creațiune. Cuvântul ebraic *jalak* din Psalmi 2:7 mai înseamnă și “a fi chemat la existență”. Acest act al creațiunii lui Dumnezeu a fost prezis în profeția biblică. Există 333 profeții în Vechiul Testament cu privire la viața și lucrarea lui Isus (O. Melden, Mesia în ambele Testamente, Stuttgart, 1984). Cu sute și mii de ani mai înainte au fost prezise amănunte cu privire la venirea, moartea și învierea lui Hristos. Profeția este mărturia lui Dumnezeu în istorie, deoarece nici un om nu poate prezice viitorul.

După învierea Sa, Isus a spus următoarele: *“Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?”* Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El. Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi ” (Luca 24:26.27.44). Apoi mai departe spune: *“Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților”* (Apocalipsa 1:17.18).

În profeție se prezice că Isus va fi în mormânt până la învierea Sa. Isus confirmă aceste lucruri prin cuvintele: *“Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului”* (Matei 12:40).

Până la înviere toți oamenii, fie buni sau răi, vor fi în mormânt: Ioan 5:28.29. Mai mult de douăzeci de ori, moartea este numită un somn, care pentru cel care doarme durează doar o clipă, deoarece nu este conștient, iar în dimineața învierii nu știe cât de mult a dormit.

Veritabila speranță a revederii

“Tot așa și voi: acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura, și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră” (Ioan 16:22). Acest lucru le-a promis Isus ucenicilor Lui, dar este valabil pentru fiecare dintre noi și este valabil și pentru morții noștri. Hristos prezice următoarele: *“Veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, și pe toți proorocii în Împărăția lui Dumnezeu... Vor veni de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miazăzi, și vor ședea la masă în*

Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 13:28.29) “Căci după cum cerurile cele noi, și pământul cel nou, pe cari le voi face, vor dăinui înaintea Mea-zice Domnul-așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul” (Isaia 66:22.23). Aici se prezice recunoașterea și revederea personală. Patriarhii sunt numiți pe nume, profeții și numele noastre vor rămâne acolo pe veșnicie.

Hristos a spus după învierea Sa că El este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul, cel viu și atotputernic, Cel care are cheile mormântului și ale morții. (Apocalipsa 1:8.11.18). Sfârșitul este Dumnezeu, sfârșitul nostru este Dumnezeu și nu moartea, ea nu este sfârșitul. Dumnezeul care ne-a creat atât de minunat, ne va crea și a doua oară din somnul morții, și va fi ca și cum am fi dormit o clipă. Apoi îl vom vedea pe Dumnezeu, deoarece El este sfârșitul. (Apocalipsa 21:6)

Cuvântul grecesc *telos* întâlnit în Noul Testament înseamnă “ținta”. Deci pentru noi nu există moarte ci numai o țintă, iar această țintă este Hristos, Creatorul, Salvatorul și Întemeietorul acestei lumi. *“Dumnezeu nu este un Dumnezeu al morții, ci al vieții; deoarece în El trăiesc toți,”* le-a spus Isus saducheilor care nu voiau să creadă în înviere.

Cum trebuie să înțelegem că pentru Dumnezeu nu există moarte, ci pentru El, dar nu pentru noi, toți cei morți sunt mereu vii? Dacă pentru EL cei morți sunt încă vii, nu mai avem nevoie de imaginea egipteană auxiliară cu privire la nemurirea sufletului, care despărțit de om se deplasează liber, pentru a găsi mângâiere. Dumnezeu Însuși este mângâierea noastră.

Noi nu avem nevoie de imaginea de vis stabilită în subconștientul nostru cu privire la o reîncarnare continuă, a unui suflet călător, pentru a deveni desăvârșit și fără păcat, deoarece Dumnezeu Însuși este Mântuitorul nostru.

De asemenea nu avem nevoie de proiecțiile subconștientului nostru cu privire la personalitatea celor dragi ai noștri, decedați, sau de manevrele înșelătoare săvârșite de îngerii căzuți, care iau înfățișarea celor adormiți, pentru a realiza speranța revederii, deoarece pentru Dumnezeu cei morți trăiesc încă și nu pot să ne apară, deoarece Dumnezeu dorește să ne dăruiască o revedere reală în ziua învierii.

Dumnezeu ni se dezvăluie nouă ca: *“Eu sunt cel ce sunt”* (Exodul 3:14, Ioan 8:58). El nu a devenit niciodată ci El este. Pentru El nu există timp, El este. Trecutul pentru El este încă prezent, iar viitorul este deja prezent, El este Însuși prezentul, deoarece pentru El totul este actual.

Astfel, învierea și revederea cu cei dragi ai noștri, decedați, este pentru El deja prezent. Astfel acest lucru este o realitate absolută, un adevăr incontestabil, un adevăr istoric, și țintă a tuturor evenimentelor acestei lumi, care de altfel sunt doar o trecere în lumea cea nouă a lui Dumnezeu. *“Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile cari sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.”* (Coloseni 1:16)

Deci noi existăm doar într-o relație cu El, ca un gând al Său, suntem creatura Sa, pe care o menține în viață în fiecare clipă, prin Duhul Său. O existență pentru noi înșine nu este nici reală nici dorită de Dumnezeu. Dorința unei regăsiri, înfăptuiri, salvări, modificări și dezvoltări ale conștiinței prin noi, și a unui Dumnezeu în noi, sau dorința de a fi ca Dumnezeu, sau nemuritori ca Dumnezeu, trece dincolo de realitate (Genesa 3:5; 1 Timotei 6:16)

Dumnezeu este omniprezent, și noi trăim prin El. Acest lucru ne mângâie în toate nevoile și problemele noastre. Noi suntem gândul Său, El umple totul cu noi. Durerea noastră îl doare și pe El, mânia noastră Îl mâhnește și pe El. El plânge împreună cu noi și se bucură de bucuria noastră. Nu există vreo nevoie pe care nu o poate îndeplini, nici o suferință pe care nu o poate îndepărta. Și moartea, ultimul dușman, este învinsă prin El (1Corinteni 15:26).

Dacă permite suferința, este datorită faptului că aceasta este condiționată de libertatea acordată, deoarece ne-a creat liberi. Astfel nu ne obligă să facem binele, deoarece dragostea nu cunoaște obligație. Prin alegerea noastră de a face răul, ne facem rău nouă și Lui. Vina suferințelor din această lume este a noastră, nu a Lui. Dar El suferă împreună cu noi, și ne iartă vinovăția noastră, dacă Îl rugăm și iertăm și noi greșităților noștri. (Matei 6:12.14.15)

El Însuși ne iartă și nimeni altcineva, explică El foarte clar aici. Trecutul pentru El este încă prezent, totul este prezent pentru El. Acest

lucru, referitor la vina noastră, ne face triști în viața noastră, deoarece în fața Lui este prezent ceea ce noi am făcut greșit. El Însuși este întristat și mâhnit prin asta, deoarece păcatele noastre Îl afectează direct pe El ca susținătorul nostru. El ne menține în viață în fiecare secundă și ne este foarte aproape.

Dar nu numai vina noastră este descoperită și prezentată în fața Sa, ci și ștergerea păcatelor noastre prin jertfa Sa pe cruce este încă prezentă în această clipă pentru El.

Un tânăr a întrebat odată, de ce a murit Hristos pentru El? Acest lucru s-a întâmplat cu 2000 de ani în urmă nu acum și aici pentru el! Văzut din punct de vedere istoric, și ca timp, este corect, dar prin atemporalitatea lui Dumnezeu trecutul este mereu prezent. În momentul în care Îl rog pentru iertarea păcatelor mele, văzând crucea în fața mea, și pe Hristos răstignit, evenimentul de pe Golgota este prezent în fața lui Dumnezeu: Hristos moare acum pentru păcatele mele, ștergându-le pe toate. În aceeași clipă vina mea este iertată și eu sunt împăcat cu Dumnezeu.

Acela în care mă încred, Acela în care am încredere înfăptuiește în inima mea pacea și bucuria care urmează iertării. Hristos a arătat acest lucru clar în Ioan 3:14-16 explicând: *“Cine crede în Fiul are viața veșnică”* (versetul 36)

De la credință ajungem la privire, deci la percepție senzorială abia la revenirea lui Hristos în ziua de apoi: *“Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.”* *“Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”*, zice Domnul Dumnezeu, *Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.*” (Apocalipsa 1:7.8)

Cum poate fi văzut Hristos la revenirea Sa pe acest pământ de către toți oamenii în același timp, dat fiind faptul că pământul este o sferă cu vizibilitate limitată? Unii sunt de părere că revenirea Sa trebuie înțeleasă doar ca o venire spirituală. Dr. Eberhard Muller, (unchiul autorului) scrie în cartea sa *Convertirea structurilor*, apărută la Zürich în anul 1973, la pagina 226 *“Revenirea nu va avea loc din nori... și nici nu va avea loc printr-o transformare magică a lumii, după cum Pavel și-a închipuit-o în stilul imaginii magice a lumii de atunci.”* Unchiul meu

Eberhard susținea cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, că Biblia prezintă o imagine învechită a lumii. Între timp însă, s-a descoperit, că cele mai moderne descoperiri ale științei sunt deja relatate în Biblie, după cum am văzut mai înainte în Psalmul 139. Din acest punct de vedere unchiul meu nu a văzut nimic greșit când a scris în cartea sa la pagina 199: “Carl Friederich von Weizäcker spune direct că este vorba de a pune lumea de astăzi într-un oarecare fel sub speranța revenirii lui Hristos, care corespunde cunoașterii epocii noastre întipărite de știință.”

De fapt așteptarea revenirii lui Hristos corespunde concepției științelor naturale moderne spre exemplu în matematică. Revenirea lui Hristos care va fi atotprezentă și vizibilă pe întreg pământul, poate fi intuită dintr-o comparație din lumea matematicii. Este vorba despre “cea de-a patra dimensiune”. Noi putem să ne-o imaginăm astfel:

Scriem pe o bucătică de hârtie: “un centimetru” iar apoi desenăm o linie cu această dimensiune, apoi scriem un “centimetru pătrat” și desenăm apoi un pătrat corespunzător. Mai departe: “un centimetru cub”, un cub tridimensional pe care-l putem desena pe hârtie doar într-o perspectivă bidimensională. Scriem apoi: un centimetru la puterea a patra. Atunci nu mai funcționează puterea noastră de imaginație și descriere, deoarece suntem în a patra dimensiune care nu mai este reprezentabilă în lumea noastră tridimensională a lungimii, lățimii și înălțimii, exact cum un cub nu are loc pe o foaie de hârtie bidimensională

Să ne imaginăm că ar exista o lume tipic bidimensională, exact ca lumea noastră, numai cu o dimensiune mai adâncă. Ființele de acolo, din această lume plată, nu cunosc înălțime, ci numai lungime și lățime. Ele nu ar putea să ne vadă pe noi care le privim de sus, de la o înălțime necunoscută lor.

Noi însă am putea să le vedem de sus pe toate în același timp, mai mult, noi am putea să le vedem înăuntru, pentru că ele sunt deschise în sus. Un obiect din lumea lor am putea să-l ridicăm doar puțin în sus și el ar dispărea pentru ele din existență.

Pe de altă parte, o ființă tridimensională din lumea lor ar putea fi recunoscută exact ca bidimensională în planul său, cum ele chiar sunt.

Pentru un punct de vedere, am introduce un creion print-o foaie de hârtie, din el am putea percepe numai cercul pe foaia de hârtie,

următoarea dimensiune spre în sus sau în jos ar fi pentru ele invizibilă. Acum să ne imaginăm că noi am fi aceste ființe plate și am fi priviți, în lumea noastră tridimensională, din a patra dimensiune, exact așa cum vedem noi lumea plată de sub noi.

Ființe din a patra dimensiune ne-ar putea vedea așadar deschiși de “acolo de sus”. Dacă, de exemplu, am fi înghițit un ac, acesta, văzut de “sus” ar fi ridicat, printr-o apucare, în a patra dimensiune, pentru noi însă ar deveni invizibil și inexistent.

Așa-zișii vindecători de suflete dintr-o a patra dimensiune ar putea înfăptui cu ușurință “vindecări miraculoase” de acest fel. Dacă o ființă din a patra dimensiune ar coborî în lumea noastră și noi am putea vedea din ea numai contururile bidimensionale, ar fi exact ca noi în toate detaliile.

Poate atunci am fi putut înțelege mai bine și natura lui Hristos care ne spune: “*Eu vin de sus... Eu nu sunt din lumea aceasta*” (Ioan 8:23). Așa putem înțelege mai bine minunea lucrării Sale, nașterea Sa din fecioară, divinitatea Sa, mersul pe apă, înmulțirea pâinilor și, înainte de toate, natura Sa, faptul că el a fost Om deplin și, în același timp, Dumnezeu deplin. El vorbește despre această lume, despre lumea de jos (Ioan 8:23) și despre cea de sus din care El vine (Ioan 3:12.13).

Și adevărul despre trinitatea lui Dumnezeu este mai ușor de înțeles din această perspectivă. În lumea noastră tridimensională nu putem înțelege, cum Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Sunt trei persoane și totuși numai un Dumnezeu.

Din punct de vedere al celei de-a patra dimensiuni putem înțelege, că acolo unde apare o persoană dintr-o lume de sus, unde pentru noi ea este numai o persoană, ea are cu toate acestea o dimensiune în sus sau în jos în această lume, fiind nu numai o persoană ci în același timp două sau trei, cu toate că noi vedem numai una.

De aceea Hristos ne spune: “*Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.*” (Ioan 14:7-11;12:45) sau: “Eu și Tatăl una suntem.” (Ioan 10:30)

La fel Duhul Sfânt care “purcede de la Tatăl” și totuși este mângâietor și martor, deci este o persoană (Ioan 15:26). Deci putem spune, că acolo în lumea noastră unde Hristos, Tatăl sau Duhul Sfânt intră, sunt toți trei prezenți în același timp, din perspectiva lui Dumnezeu, așa-numita transcendență. Cu rațiunea noastră, pentru noi, acest lucru

este de neînțeles, deoarece înțelegerea noastră se oprește la granița lumii de sus.

Există lumea văzută, dar și lumea nevăzută: 2 Corinteni 4:18; Coloseni 1:16. Cea văzută este limitată în timp iar cea nevăzută este veșnică. Satana împreună cu îngerii săi au fost aruncați în această lume temporală, unde trăiesc nevăzuți, dar sunt supuși sfârșitului temporal la judecata lui Dumnezeu. Ei caută să atragă pe oameni pentru a împărtăși aceeași soartă, înșelându-i prin toate mijloacele, ducându-i astfel la pieire. Fiecare dintre locuitorii acestei planete trebuie să se decidă între Hristos și Satana. Decizia noastră este privită de către lumea de sus, de către miliarde de lumi locuite, fiind salutăată cu bucurie dacă este pentru Hristos (Luca 15:10)

Văzut din cea de-a patra dimensiune, putem înțelege bine, că revenirea lui Hristos va putea fi văzută pe întregul pământ într-o clipă, nu spiritual, ci *“orice ochi îl va vedea”* (Apocalipsa 1:7). Ioan a văzut acest eveniment impresionant în viziune: *Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: “Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?”* (Apocalipsa 6:14-17).

Expresia *“Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul”*, este explicată în Isaia 25:7-9: Domnul *“...înlătură mahrma care acopere toate popoarele, și învelitoarea care înfășură toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrămile de pe toate fețele, și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea, vor zice: “Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!”*

Când cortina ce desparte lumea vizibilă de cea invizibilă se va da la o parte, totul se va prăbuși în această lume asemenea unui castel din cărți de joc. În același timp tot ce este departe va fi aproape. Hristos va

fi văzut de fiecare om, atât de aproape încât fiecare Îi va recunoaște fața. El, Creatorul și Mântuitorul nostru, stă față către față cu noi. El îl privește pe cel furios care, fără motiv, a aruncat și a lepădat dragostea Sa. Atunci va întreba: de ce nu ai răspuns dragostei Mele față de tine?

Oamenii care au desconsiderat dragostea Sa, nu pot prezenta nici o scuză în acest sens. Ei își doresc mai degrabă moartea decât să-L privească pe Isus în ochi. Isus este mâhnit de acest lucru, deoarece pierde acești oameni ai Săi, dar le dăruiește ceea ce ei și-au dorit; ei nu vor fi obligați să-L iubească. "... vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată", se exprimă în mai mult de 130 de pasaje din Biblie (Obadia 16).

În clipa în care lumea nevăzută va fi percepută de noi, timpul va dispărea: *"El va înghiți moartea pe vecie."* Atunci va șterge lacrimile din orice ochi, când vom revedea pe cei dragi ai noștri decedați și îi vom strânge la piept. O bucurie de nedescris și strigăte de fericire ne vor umple întreaga noastră ființă. Dar cel mai frumos lucru va fi acela că-L vom putea vedea pe Isus când va spune: *"Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii"* (Matei 25:34).

Cea mai mare fericire este să-L vedem pe Isus, deoarece El ne iubește cu o dragoste divină și eternă. "Acolo cei răscumparați vor cunoaște așa cum și ei sunt cunoscuți... Anii veșniciei, în desfășurarea lor vor aduce descoperiri mai bogate și mai glorioase despre Dumnezeu și despre Hristos.

Pe măsură ce crește cunoștința, crește și dragostea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii vor cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Când Isus deschide în fața lor bogățiile mântuirii și realizările uimitoare în lupta cea mare cu Satana, inimile celor mântuiți sunt cuprinse de o devoțiune și mai arzătoare... Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea cea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul cel minuscul și până la luminile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și în bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire." (E.G.White, Marea Luptă, Hamburg, pag. 667)

CENTRALA INTERGALACTICĂ

Ioan a văzut Centrala universului

După o călătorie în timpul nopții efectuată pe marea Mediterană, vaporul nostru a ancorat dis-de-dimineață în golful insulei Patmos, o insulă mică, înainte de a ajunge pe pământ turcesc. Am coborât într-o barcă mai mică, ce trebuia să ne ducă în portul insulei.

Cu aproximativ 1900 de ani în urmă, aici a locuit apostolul Ioan, ca exilat al împăratului Romei. Toți creștinii au fost exilați sau închiși. Pe această insulă, Ioan a primit solii din univers. El a văzut viitorul, soarta pământului și a locuitorilor săi până la instaurarea unui nou pământ, cu dreptate și pace.

Lui i-a fost permisă o privire în Centrala universului. Cu respect am pășit, ca turiști, în peștera Apocalipsei care se află la jumătatea unui munte, și care este încoronat de o mănăstire din evul mediu timpuriu. Ni s-a spus că în acest loc, se pare, a primit Ioan viziunile.

Centrul universului

Este posibil ca pământul nostru să se afle direct în apropierea punctului universal central al universului. Mai departe, este posibil ca acest centru văzut de noi să se afle într-o sferă pe care să nu o putem percepe din punct de vedere optic sau senzorial. Biblia vorbește despre o altă sferă a existenței, care este numită și “lumea nevăzută”. Acolo domnesc alte unități de măsură ale spațiului și timpului, care depășesc mult ideile noastre cunoscute. În acest sens există multe exemple:

Profetul și omul de stat Daniel, a luat legătura cu Centrala universului. În Biblie această comunicare este întotdeauna definită ca “rugăciune”. Dacă transmiterea solilor lui Daniel ar fi necesitat viteza luminii ar fi trecut sute de ani iar răspunsul de acolo ar fi necesitat probabil tot atâta timp.

În realitate, transmisia a avut loc mult, mult mai repede. Aflăm că aceasta a ajuns într-o clipă la destinație. Acolo, în centrală, un locuitor din afara planetei numit în ebraică și *malahit* sau mesager a primit,

drept urmare însărcinarea de a merge la Daniel, pentru a-i aduce personal răspunsul la întrebarea lui.

Este relatat, că acest mesager al centralei în timp foarte scurt, în numai câteva minute a ajuns la Daniel aducându-i vestea specială. Într-o clipă a putut depăși așa-zisa graniță dintre “văzut” și “nevăzut”. Pentru aceasta nu a avut nevoie de o navă spațială, sau de o farfurie zburătoare, el a venit singur pe pământ, fără vreun ajutor, direct în camera unde Daniel se afla încă în rugăciune. Această stare de lucruri este relatată în capitolul 9 al cărții lui Daniel.

În Matei 18:10 citim pe lângă aceasta că acești mesageri ai Centralei universale au mandatul de a ne proteja și sprijini pe această planetă. În același timp rămân în contact vizual cu Centrala. De recunoscut este de asemenea că pământul nostru, “vizibilul” este strâns conectat la această “Centrală” în “nevăzut”. Într-o oarecare măsură sunt integrate.

În fiecare loc al planetei noastre sunt active forțe și legi supranaturale ale unei sfere mai înalte a existenței, chiar dacă noi înșine nu observăm acest lucru. Noi suntem în același timp înveliți de această dimensiune mai înaltă ca de o realitate superioară din care realitatea pământului este numai o parte.

Într-un fel de televiziune, Ioan vede centrul universului printr-o privire în lumea nevăzută, și îl descrie astfel: *“După aceste lucruri, m-am uitat, și iată că o ușă era deschisă în cer...”* (Apocalipsa 4:1). Un spațiu se deschide în interiorul universului, o altă dimensiune mai înaltă apare.

Putem dezbate această afirmație atât din punctul de vedere al astronomiei și al matematicii, dar și din punctul de vedere al teologiei biblice.

Pentru astronomi, așa-numitele “găuri negre” din spațiu sunt încă o enigmă despre care se cercetează foarte mult. Se crede că atunci când galaxiile în cadrul dilatării universului se distanțează de noi cu o viteză foarte mare, atunci este probabil să existe grupe de stele care se deplasează mai repede decât viteza luminii. Astfel noi putem percepe doar razele de lumină, deci undele cu viteza luminii, și chiar dacă aceste grupe de stele devin invizibile pentru noi ele apar ca “găuri negre”.

Această teorie ar explica viteza mesagerilor lui Dumnezeu care este de câteva ori mai mare decât viteza luminii. Această teorie ar ridica mai

departe și alte întrebări. Între timp, în spațiu, s-au descoperit multe astfel de găuri negre. Dacă fiecare dintre acestea ar fi o deschizătură spre Centrala celui de “al treilea Cer” după cum este numit în Biblie, atunci ar trebui să existe multe centrale în ceruri, ceea ce ar contrazice totuși sensul Cuvântului (2 Cor. 12:2).

S-a dovedit prin calcul pur matematic existența unei a patra dimensiuni. Nu este menționat timpul drept cea de-a “patra dimensiune”, în înțelesul lui Albert Einstein, ci este vorba de expansiunea spațiului peste lumea noastră tridimensională. O lume în patru dimensiuni ni se înfățișează ca invizibilă nouă, deoarece noi nu putem percepe decât o realitate tridimensională. În această lume nevăzută pot domni legi cu totul necunoscute nouă, pe care nu suntem în stare să le încadrăm ca spațiu și timp în experiența lumii noastre.

Deci ar fi posibil ca Centrala universului să fie în contact vizual cu planeta noastră pământ, fără ca noi să percepem acest lucru. Este posibil să se întindă într-un spațiu, care pentru noi, pământeni este inaccesibil.

Cel de al treilea cer, pe care îl numim Centrala universului, și-ar avea existența sa în această a patra dimensiune, închisă pentru noi. Acest lucru poate fi calculabil din punct de vedere matematic, deoarece cunoaștem calcularea tuturor volumelor geometrice pentru a dezvolta această putere, dar nu este reprezentabil din punct de vedere geometric, nu ne-o putem imagina.

În Biblie din punct de vedere al teologiei biblice, această centrală este descrisă în diferite viziuni. Ioan a văzut cel de-al treilea cer deschis și în centru era un tron, pe care stătea cineva. El descrie această făptură: *“Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smaragd la vedere.”* (Apocalipsa 4:3) *“pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el”* (Ezechiel 1:26). Creatorul și Susținătorul universului este descris de Ioan ca o persoană. Este Dumnezeu o persoană? În Biblie citim următoarele:

“Cel ce a sădit urechea, s-ar putea să n-audă? Cel ce a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă?” Psalmi 94:9. El, Cel care a creat omul ca persoană, să nu fie El Însuși o persoană? De mai multe mii de ori Dumnezeu este descris în Biblie ca fiind o persoană. Dar El nu este

numai o persoană, El este duhul pretutindeni prezent, atotputernic, atotcuprinzător! El este în același timp imanent și transcendent, fără sfârșit și totuși prezent pe acest pământ. El este atotputernicul Creator al universului și în același timp bunul nostru Tată și Prieten.

El ne-a adus la existență ca persoane, pentru a-L recunoaște și a-L iubi ca persoană. Apariția Sa este descrisă aici prin simbolul unei pietre prețioase. Iaspisul este clar, asemenea cristalului strălucind asemenea albului pur. Ființa lui Dumnezeu este transparentă, clară și curată, nu există nici o pată, nimic întunecat, nimic defectuos în El. El este curat de orice vinovăție și de tot ce este rău. Apariția răului, având ca urmare suferința și moartea, nu este opera Lui.

Piatra prețioasă cornalina este o piatră roșie asemenea focului ca simbol al focului, care mistuie tot ce este rău, în fața căreia nu poate supraviețui nici o ființă păcătoasă. Roșu este culoarea dragostei. “Dumnezeu este dragoste”, acest lucru îl aflăm din Biblie. El Însuși este dragoste, iar datorită dragostei Sale am fost chemați la existență.

Curcubeul cu cele șapte culori ale sale se întinde deasupra tronului. Pe pământ noi vedem curcubeul doar pe jumătate. El a fost așezat în nor ca semn al legământului dintre om și Dumnezeu după potop. Astfel Dumnezeu își aduce aminte de promisiunea Sa, că pământul nu va mai fi distrus de potop, iar până la sfârșit nu va înceta semănatul și seceratul. Acesta este semnul legământului făcut cu locuitorii planetei pământ, care se întinde ca o punte între cer și pământ în formă de semicerc. Acesta nu este un semn doar pentru această planetă ci pentru întregul univers.

Lumea văzută și cea nevăzută

Pe cât de puțin putem înțelege, defini sau explica cuvântul Duh, tot atât este și Dumnezeu inexplicabil, nevăzut, transcendent și omniprezent. În Biblie citim următoarele:

“Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute

de El. Așa că nu se pot dezvinovăți” (Romani 1:19.20) “A Împăratului vecinicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu... singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea” (1 Timotei 1:17.6:16) El este Dumnezeu nevăzut’ care a creat “cele văzute și cele nevăzute” (Coloseni 1:15.16). Aici ne stau în față ambele părți ale creațiunii: cea văzută și cea nevăzută (2 Corinteni 4:18). Ambele sunt realitate, veritabilă realitate, nu sunt lumi imagine sau mistice, nu sunt o înșelăciune Maya, nu sunt o realitate materială sau anti-materială, nu sunt o contradicție între realitate și fantezie, ci două realități care dăinuie una lângă cealaltă.

Noi facem diferența între transcendența și imanența lui Dumnezeu, transcendența este lumea nevăzută a lui Dumnezeu iar imanența, lumea vizibilă. Aceasta este prezentată clar, dacă facem o alegorie din experimentul gândului celei de “a patra dimensiuni”, cum a fost deja descris mai înainte.

Privind din punct de vedere matematic, putem descoperi un alt aspect evident: în alegoria noastră geometrică am pornit de la dimensiunea de un centimetru. Această linie am numit-o prima în cele trei dimensiuni. Ea este o parte din cea de-a doua dimensiune, suprafața. Linia nu poate exista singură, nu desprinsă de o dimensiune superioară, ea este doar o parte a suprafeței, deoarece putem trasa o linie doar pe o suprafață, iar suprafața este doar o parte din cea de a treia dimensiune, pe care o putem percepe după lungime, lățime și înălțime. Fiecare suprafață este întotdeauna o parte a spațiului tridimensional, neputând exista independent de această ordine superioară.

Acum ajungem la o concluzie analogă: și lumea noastră tridimensională în care trăim este doar o parte, doar o funcție a spațiului cvadridimensional. Dacă mergem cu această gândire mai departe, atunci trebuie să spunem că și spațiul cvadridimensional este la rândul său doar o parte, o funcție a spațiului celor cinci dimensiuni și acesta la rândul său doar o parte a celei de a șasea dimensiuni și așa mai departe până la infinit, pe care îl putem defini printr-un semn matematic, dar pe care nu-l putem înțelege. Astfel toate dimensiunile sunt doar o parte a infinitului. Biblia numește acest infinit, Dumnezeu ca persoană. “*El a*

făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor” (Fapte 17:26).

Universul este doar o parte din Dumnezeu: *“Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă”* (1Împărați 8:27). El este mai mare decât universul. *“El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea”* (Coloseni 1:18), toate lucrurile există doar prin El și în El. Fiecare om există doar prin El și pentru El. Sensul existenței noastre este deci existența noastră pentru Dumnezeu!

Centrul Atotputerniciei

Centrul universului cu al său guvern prin Creatorul său cunoaște patru trepte importante:

În primul rând este tronul lui Dumnezeu, unde El este personal prezent. *“În fața scaunului de domnie, mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul. În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi”* (Apocalipsa 4:6) *“Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor, și se întindea în aer sus peste capetele lor”* (Ezechiel 1:22). Marea simbolizează în limbajul biblic al apocalipsei *“noroadă, gloate, neamuri și limbi”* (Apocalipsa 17:15). Un cristal sau o oglindă de cristal se folosește pentru a te vedea în el. În acest text toate popoarele pământului și toți locuitorii universului se oglindesc. Ei toți apar în fața ochilor Creatorului, ca și cum ar fi personal prezenți. Cu siguranță Dumnezeu nu are nevoie de o astfel de oglindire a universului, deoarece El este omniprezent. Totuși această oglindă lasă întregul univers cu locuitorii săi, să vadă invers tronul lui Dumnezeu. Ei pot să ia parte la guvernarea Creatorului în întregul univers. Hristos exprimase acest gând ucenicilor săi astfel: *“Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri”* (Matei 18:10). Fiecare om în parte are pe acest pământ un însoțitor divin, un fel de “body guard”, care îl apără, având în fiecare

clipă legătură cu Dumnezeu și contact vizual permanent. Ca instrument pentru acest contact vizual cu tronul lui Dumnezeu putem să ne imaginăm această “mare de sticlă”. Prin aceasta Dumnezeu lasă fiecare ființă a universului să ia parte la domnia Sa. El iubește fiecare creatură a Sa, asemenea unui tată care își iubește copiii și asemenea unei mame care are grijă de ei.

Ca a doua treaptă în administrarea universului observăm la tronul Creatorului patru făpturi vii (Apocalipsa 4:6-8. Ezechiel 1:4-21). Ele poartă tronul, mișcându-se în același timp în toate direcțiile, lucru pe care îl putem înțelege doar în cea de-a patra dimensiune sau într-o dimensiune și mai mare. Aceste patru făpturi vii au o înfățișare asemenea oamenilor, dar forța și capacitățile lor supradimensionale sunt exprimate în câteva simboluri. Ele nu au doi ochi asemenea nouă oamenilor, “*ci sunt plin de ochi de jur împrejur*”. Astfel pot vedea în același timp în toate direcțiile luând parte în același timp la omniprezența lui Dumnezeu. Ele văd în “afară” în întregul univers, în macrocosmosul vizibil, întins în fața lor. Miliardele de ani lumină, cu care măsurăm universul pentru ei sunt numai fracțiuni de secunde. Distanțe inimaginabil de mari pentru noi, ei le cuprind cu vederea într-un moment.

Nici microcosmosul nu este ascuns de ochii lor, deoarece au mulți ochi, care sunt îndreptați “spre interior”. Cât de mică este lumea atomilor ne este clar când ne imaginăm că trebuie să numărăm sute de mii de ani, zi și noapte, numai atomii dintr-un singur gram de hidrogen. Microcosmosul conține și genetica împreună cu codul genetic, care se află în cromozomii din nucleul celulelor. Un “fir cromozomic” este lung doar de un metru și conține scrisul codat al unui bilion de cuvinte, acestea fiind două mii de cărți cu cinci sute de pagini fiecare. Să ne gândim la rețeaua fin ramificată de conductori electrici din creierul uman. Gândită ca o linie rezultă o distanță de 480.000 km. Aceasta este o distanță de la pământ la lună și încă de două ori și jumătate în jurul pământului! În această rețea electrică unică sunt nu mai puțin de cinci sute de mii de miliarde de comutatori încorporați. Sinapsele au o alcătuire complicată și funcționează într-un mod unic și minunat. În acest microcosmos, noi oamenii, putem pătrunde cu microscopale electronice numai până la o anumită graniță. Toate celelalte minuni ale lumii minuscule rămân o

taină fiind prea mică pentru noi. Dar acești îngeri de la tronul lui Dumnezeu au o vizibilitate deplină și în acel loc, nimic nerămânând ascuns de ochii lor.

Cel de-al treilea nivel în conducerea universului sunt cei 24 de bătrâni, care stau pe 24 de scaune de domnie în jurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Ei formează un “consiliu” care ia parte la conducerea universului, fiind sfătuitori. Cifra 24 are în Biblie și un caracter simbolic. Ea este alcătuită din dublarea cifrei 12, care este format din trei ori patru. În Vechiul Testament existau cele 12 triburi ale lui Israel, iar în Noul Testament Isus a ales doisprezece apostoli colaboratori apropiați ai săi. Trei este cifra Dumnezeirii și patru cifra lumii. Când Dumnezeu câștigă din lumea noastră colaboratori pentru El, care sunt numiți “copiii lui Dumnezeu” fiind renăscuți din Duhul lui Dumnezeu (Ioan 3:3-6), numărul lor va fi înmulțit sau multiplicat. Din trei ori patru va rezulta doisprezece. Astfel aici stau pe scaunele lor de domnie reprezentanții pământenilor, care aparțin poporului lui Dumnezeu.

Cei 24 de bătrâni sunt pe de o parte un fel de reprezentanți ai poporului la tronul lui Dumnezeu, și în același timp și preoți ai lui Dumnezeu, deoarece pot contribui ca oamenii pe care îi reprezintă, să se elibereze de păcatele și greșelile lor prin noua creațiune a mântuirii instituită de Isus Hristos. Hristos este în același timp și Mare Preot (Evrei 8:1.2)

Cea de-a patra treaptă în guvernarea lui Dumnezeu este o ceată atât de mare care este descrisă ca “zece mii de ori zece mii și mii de mii” (Apocalipsa 5:11. Daniel 7:9.10). Ea este numită “străjer sfânt” și “sfatul străjerilor” (Daniel 4:13.17), “scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri” în lumea “văzută” sau cea “nevăzută” (Coloseni 1:16). Ei stau la tronul lui Dumnezeu cu cărți în mâinile lor ca la un fel de judecată.

Ioan a atras atenția când a spus: *“Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori și slujeau, și de zece mii de ori zece mii*

stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile (Daniel 7:9.10. Matei 12:36). Aceștia sunt mesagerii lui Dumnezeu, sunt mesageri sau trimiși ai guvernului central al lui Dumnezeu. Ei îndeplinesc frecvent o misiune specială pe pământul nostru (Luca 1:11.19. Daniel 8:15-18).

Ca prinți ai “lumii nevăzute” sprijină și popoarele izolate pe acest pământ ale acestei lumi (Daniel 10:13.20.21). Când Isus s-a lăsat de bună voie prins de dușmanii săi, Petru a lovit dușmanul cu sabia. Dar Isus l-a mustrat zicând: *“Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?”* (Matei 26:52.53)

Când Isus Hristos s-a născut în Betleem, li s-a arătat păstorilor de pe câmp un mesager înconjurat de o mulțime de îngeri din ceruri (Luca 2:13). Acest prinț ceresc a dus la îndeplinire pe planeta noastră în acest moment istoric una din multele misiuni.

Trebuie observat neapărat faptul că numai cei trimiși din Centrala universului vizitează planeta noastră. Niciodată nu au venit locuitori ai altor planete. Iar oamenii de pe această planetă au un reprezentant direct la tronul lui Dumnezeu. Comunicarea dintre pământ și guvernul intergalactic al lui Dumnezeu are loc după anumite legi. O intervenție a planetarienilor sau a OZN-urilor pe pământ este exclusă, potrivit acestor legi.

Legea armoniei în univers

“Această lume este cea mai bună dintre toate lumile posibile” a spus Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716). El a încercat în lucrarea sa “Lingua Rationalis” să reducă toate ideile la noțiunile elementare. Așa a ajuns la sistemul binar de 0 și 1, care astăzi este baza prelucrării datelor electronice. În final a dorit ca elementele metafizice și cele ale teologiei naturale să fie puse pe un fundament matematic de necontrazis. Astfel, de dragul teologiei a devenit matematician. Într-un sistem binar format din două semne; 1 este pentru Creator, care a creat din nimic adică din 0. El a creat totul din nimic. Toate lucrurile create, pământul

și universul, reprezintă 0 (zero). Ele nu sunt existente fără cifra 1, numărul esențialului și realului.

Această lume vizibilă, cosmosul, este susținută prin cea nevăzută, transcendența Creatorului. El este total altfel decât lumea noastră; pe El nu Îl putem cuprinde și reprezenta tocmai pentru că este transcendent, adică depășește gândirea noastră.

O deranjare a acestei armonii între cele văzute și cele nevăzute, se îndreaptă de fapt spre distrugerea întregului: boală, suferință, moarte. Fiecare deranj al armoniei este în același timp îndreptat și împotriva Creatorului și susținătorului întregului univers. “Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii” spune Biblia.

Dumnezeu este de asemenea Creatorul, susținătorul și reinstauratorul armoniei în univers și de asemenea pe pământul nostru. Unde este Dumnezeu rănilor se vindecă, cei bolnavi se însănătoșesc și chiar morții învie, deoarece moartea a fost învinsă chiar de El. Când Isus Hristos a murit pe cruce și a înviat, armonia dintre acest pământ și Creatorul său a fost redobândită. Fiecare om are acum posibilitatea să contribuie la refacerea armoniei cu “Cel fără sfârșit” “Tatăl nostru ceresc” pentru sine însuși și pentru ceilalți.

O lege de bază a universului este slujirea. Armonia se manifestă prin slujire, și apare prin slujire. Micile părți ale unui întreg servesc celor mai mari iar împreună servesc unui întreg. Nici un om nu trăiește pentru sine însuși. A sluji celorlalți este esența dragostei. Egoismul pe de altă parte nu este iubire, nici armonie, este vinovăție. Dorința de a domina, de a-și exercita puterea pentru interes personal se îndreaptă contra armoniei de a servi și este rea, este păcatul cu toate urmările sale groaznice.

“Lumea, deși decăzută, nu este toată numai necaz și mizerie. Chiar în natură se află solii de nădejde și mângâiere. Scaieții sunt plini de flori iar spinii sunt acoperiți cu trandafiri.

“Dumnezeu este iubire” este scris pe fiecare boboc de floare care stă să se deschidă, pe fiecare fir de iarbă care se ridică. Păsărelele încântătoare care fac să răsunе aerul cu trilarile lor înveselitoare, florile atât de delicat colorate care în desăvârșirea lor își răspândesc parfumul, copacii falnici ai pădurii cu bogatul lor frunziș de un verde viu: toate

mărturisesc despre grija părintească și iubitoare a Dumnezeuului nostru și despre dorința Sa de a face fericiți pe copiii Săi.”¹⁹

Însuși Creatorul acționează în cadrul legilor universului prin slujire. El slujește tuturor creaturilor sale din univers și pe planeta noastră, prin faptul că *“El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile”* (Fapte 17:25), și *“toate se țin prin El”* (Coloseni 1:15-17).

“Pentru că nici Fiul n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20:28). Chiar și mesagerii guvernului lui Dumnezeu slujesc aici pe pământ oamenilor (Evrei 1:14). Servirea este o exprimare a dragostei. Dragostea este motivația de a servi. Slujirea iubitoare sau iubirea de slujire, este cel mai înalt și mai bun mod de a trăi al tuturor locuitorilor universului. *“Dumnezeu este dragoste”* (1 Ioan 4:16). El iubește întreaga lume (Ioan 3:16).

Cum se împacă o astfel de dragoste cu suferința de pe acest pământ? Dacă Dumnezeu este Atotputernic, nu trebuie oare să împiedice răul și suferința pe acest pământ? Cu siguranță, Dumnezeu ar putea prin intervenția Sa să împiedice tot răul și suferința, dar prin aceasta nu le-ar mai lăsa creaturilor sale libertatea, fără de care nu poate exista dragoste. El ar avea prin atotputernicia Sa dominație absolută, obligându-i astfel pe toți să accepte voia Sa. Această constrângere, chiar și spre bine, ne-ar face pe noi oamenii niște roboți fără suflet. O astfel de constrângere ar sta în contradicție cu legea dragostei. Dragostea poate exista numai de bunăvoie și prin decizia liberă a fiecăruia.

Dragostea din univers constă din patru elemente, sectoare egale ale unui cerc. Dacă un sector cade, cercul își pierde existența: Libertatea, încrederea, respectul și unitatea. În libertate fiecare om are posibilitatea, să răspundă dragostei lui Dumnezeu, sau să o respingă. Istoria planetei noastre ne arată că omenirea s-a împotrivit lui Dumnezeu producând ea însăși tot răul și suferința. Dumnezeu nu este vinovat de aceasta și nu a vrut să se întâmple acest lucru.

El a stabilit o zi a judecății (Fapte 17:31), unde va judeca cu dreptate pe fiecare. Trebuie să așteptăm această zi, care ne stă în față. *“Domnul*

¹⁹ E.G.White, Calea către Hristos, pag. 25.

nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3:9)

În fața nenorocirilor groaznice de pe acest pământ, Dumnezeu ar fi putut aduce demult judecățile Sale pe pământ, dar mai există oameni care acum se hotărăsc pentru sau împotriva lui Dumnezeu, și Dumnezeu încă mai așteaptă. Dar va veni ziua, când fiecare a luat deja o hotărâre și atunci urmează sfârșitul istoriei acestei lumi, într-o clipă, la ziua judecății (Apocalipsa 22:10-12)

Dumnezeu a prezentat clar locuitorilor planetei noastre dragostea Sa, prin Isus Hristos. “Prin Isus Hristos dragostea lui Dumnezeu a trecut în formă omenească prin această lume”, explică un cititor al Bibliei. Făptura lui Isus era plină de dragoste. *“Dacă m-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.” “Doamne”, i-a zis Filip, “arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns.” Isus i-a zis: “De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ați cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl?” (Ioan 14:7-9).* Cea mai importantă datorie a vieții noastre este să-L cunoaștem pe Hristos.

În Noul Testament este descris cu exactitate. De fiecare dată când putem să citim aici despre El și nu o facem, este un timp pierdut, care nu mai poate fi recuperat niciodată.

Armonia cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu lumea din jurul nostru este sensul vieții noastre. Armonia din natură ne arată pretutindeni urmele Creatorului.

Construcția universului, până în microcosmos, dovedește această minunată armonie. Cele mai mici particule, care acționează în atomi și în nucleul lor, slujesc dezvoltării atomului. Atomii slujesc moleculelor care servesc la structura unei celule. Milioane și milioanele de celule formează organele creaturii, care la rândul lor formează întregul corp.

În aceste corpuri, în floră și faună descoperim “tiparul de aur” ca lege a armoniei: “cele mai mici particule slujesc celor mari, iar cele mari întregului”. Lumea formelor, culorilor și a tonurilor urmează legea armoniei. În ea însăși, lumea este un întreg complet, construit armonios. Fiecare parte slujește celeilalte și astfel întregului. Cu ocazia unei răniri,

puterea armoniei acționează ca remediu vindecător și mângâietor. Ea atrage atenția, că și planeta noastră plină de rele va fi reordonată în armonia universului.

Numai așa se poate înțelege de ce, toți cei care au fost implicați în guvernarea lui Dumnezeu, sunt atât de entuziasmați și bucuroși strigând cu glas tare. *“Fiecare din aceste făpturi vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinlăuntru. Zi și noapte, ziceau fără încetare: “Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”* Și cei douăzeci și patru de bătrâni din sfatul lui Dumnezeu se bucură cu glas tare: *“Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”* M-am uitat, și împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: *“Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!”* (Apocalipsa 4:8.11.5:11.12). *“Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. Cine slujește lui Hristos în felul acesta, este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni”* (Romani 14:17.18).

REVOLUȚIE ÎN UNIVERS

Taina răului

Este de neimaginat cum a putut lua ființă răul într-o lume a dreptății, a fericirii și a păcii. Creatorul universului este numai dragoste, bunătate, dreptate, nu este nimic rău în El. Răul nu vine de la El, El nu l-a dorit și nici nu l-a plănuit sau creat. Biblia consacră doar câteva rânduri tragediei care a avut loc la tronul lui Dumnezeu și a urmărilor ei nefaste.

Când Dumnezeu a creat pe unul din cei mai apropiați sfătuitori ai Săi de la tronul Său, l-a chemat din nimic la o existență atât de minunată. (În Isaia 14:12-17 și Ezechiel 28:11-19 este prezentat în simbol, ca rege al Babilonului și al Tirului). Cu ocazia creării acestei făpturi, miliardele de îngeri au aprobat aceasta intonând imnuri de bucurie în jurul tronului lui Dumnezeu. Această nouă făptură era de o frumusețe desăvârșită, o pecete a puterii creatoare a lui Dumnezeu. Era plin de înțelepciune, coroana creațiunii lui Dumnezeu, un heruvim, unul dintre cei patru prinți de la tronul lui Dumnezeu, un serafim arzând de strălucire. Lui i-a fost atribuit un imens domeniu de domnie. Era fără pată, fără vreun defect, făcea parte din grupa serafimilor. A primit un loc pe muntele adunării, pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și a fost numit Luceafărul de dimineată.

Chiar în el, cel care era cel mai aproape de Dumnezeu, tragicul și-a avut începutul. În acest heruvim a luat naștere ceva ascuns, care a fost motivul tuturor relelor. Tot ce s-a dezvoltat poate fi cuprins într-un singur cuvânt. Și acest cuvânt este invidia! Până atunci nu a existat așa ceva în univers. El era cel mai frumos dintre toți, cel mai înțelept dintre toate creaturile. De acest lucru era mândru. Din această mândrie s-a născut dorința de a urca și mai sus, de a fi asemenea lui Dumnezeu, stând deasupra Lui. El se uita numai la sine, nu se mai uita la splendoarea, frumusețea și maiestatea Creatorului său, care era plin de dragoste. Acest egoism desprins din legea armoniei, a fost moartea dragostei sale față de Creator. Acest proces s-a dezvoltat treptat. În Biblie ne sunt prezentate douăsprezece aspecte ale depărtării sale de dragostea lui Dumnezeu.

“Vreau să mă ridic mai presus de stele” (aici: îngerii lui Dumnezeu), era motivul său. El dorea să aibă cea mai mare poziție în sfatul lui

Dumnezeu – pe muntele adunării – dorea să fie egal cu Cel Prea Înalt. Astfel, interiorul său a devenit plin de nelegiuire iar inima i s-a răsculat lăsându-se sedus de frumusețea și înțelepciunea sa. Prin activitățile sale incorecte a păcătuțit, iar prin manipulările sale și-a distrus sfîntenia lăsându-se condus în nelegiuire. El a fost creat fără cusur și nu exista nici cel mai mic motiv în favoarea gândirii și acțiunii sale greșite. În dragostea Sa, Dumnezeu a încercat să-l ajute.

Încercări de comunicare

Dumnezeu a creat planeta Pămînt în prezența tuturor sfîtuitorilor de la tronul Său. El spune: *“Cînd am întemeiat pămîntul... stelele dimineții izbucneau în cîntări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”* Iov 38:4.7. Acestor luceferi le aparținea și luceafărul de dimineată, Lucifer, cel mai frumos dintre îngerii.

În acest pasaj observăm că Dumnezeu explică clar locuitorilor pămîntului, că El a creat pămîntul. Acesta nu s-a dezvoltat singur, de la sine. Dumnezeu nu ia în calcul ideea evoluției. Nici așa-numita “evoluție teistă” cu teza că Însuși Dumnezeu a condus și dorit dezvoltarea pămîntului cu toate formele sale de viață, nu este logică.

Înainte de căderea în păcat nu exista moarte, nici în univers, nici pe planeta noastră (Romani 5:12). Evoluția învață despre dezvoltarea speciilor puternice pe fondul dispariției speciilor slabe. Deoarece nu exista moarte sau dispariție și nici Dumnezeu nu folosește moartea ca mijloc al Creației Sale, ipoteza unei evoluții teistice este lipsită de orice temei.

Adam și Eva au fost avertizați să se păzească de înșelăciunile lui Satana. Pomul cunoștinței a fost pentru ei un mijloc de testare a ascultării și iubirii lor față de Dumnezeu. Asemenea îngerilor, locuitorii Edenului au fost puși la probă; fericirea lor putea fi menținută numai cu condiția credincioșiei față de Legea Creatorului. Răul există fără drept și motiv și va dispărea din nou din existență. Această “inexistență” înseamnă moarte, de care porunca lui Dumnezeu trebuie să-i ferească pe oameni.

În acest moment, Satana (acuzatorul) pășește în grădina Edenului și poate amăgi omul prin două minciuni și îl poate provoca la neascultare.

Prima minciună este: *“Hotărât că nu veți muri”*. Aici își are rădăcina învățătura cu privire la nemurirea sufletului. Cu a doua minciună, *“Veți fi ca Dumnezeu”*, Satana intenționează să fie ca Dumnezeu. Această idee a transmis-o primilor oameni. Astăzi se regăsește în multe din religiile orientale. Oamenii au fost îndotrinați cu credința că, după moarte, vor fi ca Dumnezeu sau chiar Dumnezeu. Hristos îl numește pe Satana *“tatăl minciunii, ucigașul de la început”*, cel care a creat minciuna și domn al morții (Ioan 8:44, Evrei 2:14).

Satana ia dreptul lui Adam de domnie asupra pământului, pretinzând a fi al lui. Acum el este prințul și dumnezeul acestei lumi (Ioan 12:31; 2Corinteni 4:4).

De fapt, Dumnezeu dorea să arate Satanei un exemplu, al acestor doi oameni, de supunere și dragoste necondiționată. Dar omul a dat greș și astfel a cedat Satanei domnia acestei lumi.

Cu ocazia unei consfătuiri la tronul lui Dumnezeu, Satana a avut voie să fie și el prezent (Iov 1:6). Dumnezeu a dorit să-l ajute, și să-i arate cum Iov, fără cunoștințe personale despre lumea nevăzută, este devotat lui Dumnezeu. Satana a pus la îndoială credințioșia lui Iov spunând: el îl slujește pe Dumnezeu numai pentru că-i merge bine. Dumnezeu a trebuit să permită ca Satana să aducă nenorocirea asupra lui Iov. Satana, ca stăpânitor al acestei lumi, are putere asupra naturii. Astfel a folosit catastrofe ca: fulgerul, focul și furtuna, crima și războiul pentru a face din Iov un om sărac. El spera să poată ține în picioare acuzațiile sale, dar totul s-a petrecut altfel. Iov a rămas credincios lui Dumnezeu, chiar și în necaz.

Cu ocazia unei noi întâlniri la tronul lui Dumnezeu, Satana a participat din nou. El nu cedează și argumentează că Iov a rămas credincios doar pentru că este sănătos. Dacă ar fi să sufere nu ar mai fi de partea lui Dumnezeu. Apoi Dumnezeu i-a permis Satanei să aducă boala asupra lui Iov. Satana și-a folosit toată puterea pentru a lovi pe Iov cu o suferință grea și cu dureri insuportabile. Originea tuturor bolilor se află în Satana, cel care deteriorează natura, și duce pe oameni în rătăcire provocând nenumărate suferințe. Iov a rămas, în ciuda suferinței sale, de partea lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a vindecat și i-a refăcut casa.

Acum Satana era învins. Cu toate acestea nu s-a lăsat convins. În relatările lui Iov nu mai este pomenit mai departe. A pierdut. Dar el nu s-a schimbat (Iov 2:1-8; 42:10).

Când marele preot Iosua stătea în fața “Îngerului Domnului” (un alt nume pentru Hristos), purta haine necurate ca semn al păcatelor și greșelilor sale. Însuși marele preot, ca slujitor al lui Dumnezeu pe pământ, nu era fără păcat, de aceea Satana l-a pretins pentru el și pentru scopurile sale. Hristos dorea să-i arate Satanei că El îi iartă păcatele marelui preot. Aici ar fi putut recunoaște dragostea necondiționată a lui Isus, care mai degrabă se jertfește pe Sine decât să piardă pe omul iubit. Dar nici de această dată Satana nu s-a lăsat convins, părăsind scena în tăcere (Zaharia 3:1-5). De atunci aceasta este o tactică a omului, pe care el îl poate influența. În loc să recunoască răul făcut și să-i pară rău, el întoarce spatele în tăcere.

Invazie din univers

Controversa dintre Hristos și Satana a ajuns la punctul culminant la crucificarea lui Isus. Întregul univers a putut asista la faptul că Isus S-a jertfit din dragoste pentru omul pierdut (1 Corinteni 4:9). Odată cu jertfa Sa a început o nouă creațiune, creațiunea mântuirii (2 Corinteni 5:19). Dar nici acest act al dragostei lui Dumnezeu nu l-a impresionat pe Lucifer, ci din contră a făcut totul pentru a-L ucide pe Isus. El a încercat să zădărnicească chiar și învierea Sa, prin sigilarea mormântului lui Isus, dar acțiunile sale au fost zadarnice. Isus a învins moartea și astfel a luat Satanei puterea asupra morții. Isus Hristos a învins lumea, păcatul, moartea și pe Satana. Acum *“toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”*; ea se află în mâinile lui Isus. (Matei 28:18-20).

Isus a putut vedea mai dinainte victoria Sa. *“Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer”* (Luca 10:18). Și Satana a văzut starea sa mai dinainte, totuși a încercat prin forță să atâțe o rebeliune la tronul lui Dumnezeu. Prin aceasta a putut atrage de partea sa prin minciună, o treime din îngerii lui Dumnezeu. Numărul lor nu este relatat cu exactitate, dar dacă este o treime din “o mie de mii și de zece ori zece mii” atunci ne putem imagina că erau milioane. Cum a

fost posibil un așa succes groaznic, putem înțelege numai prin trei din principiile satanice:

Obținerea încrederii prin mijloace necinstite

Informarea unilaterală

Neadevărul

Crucificarea lui Hristos a fost, pentru întregul univers, dovada vie a dragostei lui Dumnezeu și în același timp dovada minciunilor lui Satana. În timp ce Isus era pe pământ a avut loc deja în cer judecata lui Satana. Isus a explicat lămurit pentru toți, cu ocazia unei teofanii, a unei apariții a lui Dumnezeu, cu glasul lui Dumnezeu: *“Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.”* (Ioan 12:31)

Întrebarea este, de ce Dumnezeu nu a pedepsit imediat pe Satana și pe îngerii lui, pe cei care au crezut mai mult în Satana decât în Dumnezeu, făcându-l mincinos pe Dumnezeu? După pronunțarea sentinței, în fața tronului de judecată a lui Dumnezeu, pedeapsa meritată pentru respingerea existenței absolute a lui Dumnezeu era distrugerea, nimicirea. Verdictul era deja clar, dar Satana mai avea pe acest pământ un mare număr de adepți printre oameni care s-au lăsat mințiți de el, în același fel. Și ei trebuiau să apară, de dragul dreptății, în fața judecății. Astfel a fost stabilită așa-numita “judecată de apoi” a lui Dumnezeu, ultima zi a acestei planete cu revenirea lui Isus.

După întoarcerea lui Isus la tronul lui Dumnezeu prin “înălțarea la cer” lui Ioan i s-a prezentat scena în care Satana și îngerii lui au atacat tronul lui Dumnezeu pentru a câștiga domnia de partea sa. *“Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte. De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi cari locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și*

mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme (Apocalipsa 12:7-12).

Această invazie din univers nu a avut loc de bună voie. Satana și îngerii lui au fost îndepărtați din cer și prin amăgirea omului au câștigat stăpânirea acestui pământ până la apropiata zi a judecății. *“Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii cari au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjuțați de întunec, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată”* (2 Petru 2:4). “Lanțurile întunericului”, înseamnă că este vorba de ceva ce nu putem vedea, adică nevăzutul. Întunericul, înseamnă în latină *ocultul*. Acești exilați din univers sunt legați cu “lanțuri” neavând voie să se facă văzuți pe acest pământ, trebuind să trăiască în lumea nevăzută de noi. Numai prin intermediari, prin mediumuri, pot pătrunde în lumea vizibilă. Ei sunt alungați în “iad”. Cuvântul grecesc “tartaros” care este folosit în acest pasaj nu înseamnă iad, ci este vorba de întunericul care înconjoară pământul, “nevăzutul de pe acest pământ”.

Devine astfel clar cum Satana cu milioanele sale de ajutoare extraterestre întrebuițează aceleași principii ca să înșele întreaga lume (Apocalipsa 12:9).

El obține încrederea prin mijloace necinstite, dar mai întâi trebuie să distrugă încrederea în Dumnezeu. Acest lucru îi reușește cel mai bine atunci când răspândește ideea că, foametea, catastrofele naturale, suferința, moartea, crimele și războaiele provocate de el (Iov 1:13-19) sunt puse pe seama lui Dumnezeu. Prin aceasta omul își pierde încrederea în Dumnezeu. Oamenii nu mai cred în Dumnezeu cu toate că El a demonstrat la cruce iubirea Sa față de noi.

Răspândește informații unilaterale. Metoda sa în acest sens se numește secularizare. Lumea și tot ceea ce este în ea, există doar pentru ea, din ea și prin ea, fără Dumnezeu. Știința, filozofia, cultura, instruirea și religia sunt făcute de oameni, deci sunt umane, libere de orice dependență de Creatorul și Susținătorul lumii și al omului. Pretutindeni oamenii se lovesc de limitele înțelegerii lor, de limitele transcendenței lui Dumnezeu și au întrebări peste întrebări. În acel moment intră în acțiune al treilea principiu al Satanei.

Minciuna. Jumătăți de adevăr, neadevăr, adevăr aparent, părți de adevăr, legate cu fenomene supranaturale incontestabile, pregătesc

minciunile sale în toate domeniile vieții omenești. “Oamenii cred în minciună” deoarece nu au acceptat “dragostea față de adevăr” (2Tesaloniceni 2:9-12).

Cu aceste trei principii rele Satana poate ispiti ‘întreaga omenire’. Necredința ia din ce în ce mai multă amploare, astfel încât Hristos a zis: “*Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?*” (Luca 18:8)

Astfel, astăzi, întreaga lume nu mai este plină de credința în Isus ci de credința în extraterestri sau în planetarieni, care vor veni în nave de pe alte planete, cu toate că planetele solare nu sunt locuibile. Invazia din univers a avut deja loc cu ocazia exilării rebelilor de la tronul lui Dumnezeu, pe planeta Pământ.

Omenirea în luarea unei decizii

Aflăm dintr-o solie venită de la Centrala universului că Hristos a planificat, odată cu începerea universului, crearea fiecărui om cu un anumit scop. Acest scop este dragostea Sa. Am fost chemați la existență pentru a recunoaște dragostea Sa și pentru a-l iubi din nou: “*În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale.*” (Efeseni 1:4.5)

Dragostea Sa este unică, minunată, adâncă, veșnică, de neînlocuit, personală, este dragostea Creatorului față de creaturile Sale. Nimeni nu are loc în această legătură dintre două persoane, nici un om sau vreo instituție, nici o altă faptură din această lume sau din cea de sus nu are voie să se interpună. Dumnezeu dorește ca noi să știm că El singur este marele nostru partener! În afară de El nu există alt Dumnezeu, de aceea vorbește astfel:

“*Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu... Eu sunt Domnul, și nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu. Eu te-am încins, înainte ca tu să Mă cunoști... Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a*

întins, care a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc, și suflet celor ce merg pe el. "Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor." (Isaia 44:6. 45:5. 42:5-6)

Influențe din Centrala universului

Dumnezeu dă viață fiecărui om și iubește pe fiecare om cu o dragoste dumnezeiască, veșnică, fără a ține cont de rasă, proveniență, naționalitate sau poziție. *"El voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului"* (1 Timotei 2:4)

În cartea lui Iov, din Biblie, citim despre experiența unui om: *"Atunci el cântă înaintea oamenilor, și zice:;Am păcătuit, am călcat dreptatea, și n-am fost pedepsit după faptele mele; Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul ca să nu intre în groapă, și viața mea vede lumina! Iată, acestea le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului, ca să-l ridice din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii."* (Iov 33:27-30)

În ce fel cheamă Dumnezeu pe fiecare om din această lume pentru a nu merge la pieire putem observa din textul următor: *"Vrei dar să te cerți cu El, pentru că nu dă socoteală fiecăruia de faptele Lui? Dumnezeu vorbește însă, când într-un fel, când într-altul, dar omul nu ia seama. El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înștiințări, și le întipărește învățăturile Lui, ca să abată pe om de la rău, și să-l ferească de mândrie, ca să-i păzească sufletul de groapă și viața de loviturile săbiei. Și prin durere este muștrat omul în culcușul lui, când o luptă necurmată îi frământă oasele. Atunci îi este greată de pâine, chiar și de bucatele cele mai alese. Carnea i se prăpădește și piere, oasele cari nu i se vedeau rămân goale; sufletul i se apropie de groapă, și viața de vestitorii morții. Dar dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el, unul din miile acelea, cari vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze, Dumnezeu Se îndură de el și zice îngerului:;Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el! Și atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie, se întoarce la zilele tinereții lui. Se roagă lui Dumnezeu, și*

Dumnezeu îi este binevoitor, îl lasă să-I vadă Fața cu bucurie, și-i dă înapoi nevinovăția... Îi înștiințează ca să se îndrepte, îi îndeamnă să se întoarcă de la nelegiuire.” (Iov 33:13-26. 36:10)

Împreună cu Duhul Sfânt, El lucrează la inima fiecărui om făcându-l să ia o decizie. El ne convinge de greșelile noastre *“Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata...Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.”* (Ioan 16:7.8. Romani 8:16)

Distrugerea armoniei pe acest pământ

Constant, ispitorul influențează pe fiecare om de pe acest pământ după cum arată Biblia: *“Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în cari trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus (Efeseni 2:1-6).*

Este tragic faptul că fiecare om, care nu se află sub conducerea lui Dumnezeu, este sub conducerea lui Satana, care este numit domn al acestei lumi. Un om care trăiește doar pentru sine însuși, este mort pentru Dumnezeu, el nu trăiește pentru Dumnezeu. Atunci când se întoarce la Hristos, Dumnezeu îl transformă în om nou, ca și cum ar fi fost trezit din moarte. În acest moment este transpus în *“împărăția lui Dumnezeu”* el fiind total sub puterea și protecția lui Dumnezeu astfel încât Satana nu mai are nici o influență asupra lui.

Crime, războaie și revoluții, catastrofe, foamete, molime, boli și moarte sunt opera lui Satana și a ajutoarelor sale. În fața acestor groaznice mizerii de pe pământ, mulți oameni nu înțeleg de ce permite Dumnezeu

toate acestea. Totuși, Dumnezeu a stabilit deja ziua judecății și de aceea *“Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți”* (Fapte 17:30,31). Satana *“știe că are puțină vreme”* (Apocalipsa 12:12), de aceea mânia sa este așa de mare și de aceea acționează atât de diabolic pe pământ încât Biblia spune: *“Vai de cei care locuiesc pământul”*.

Opera “prințului acestei lumi”, care poate vedea într-o clipă toate împărățiile pământului și are putere asupra lor (Luca 4:5-8), este descrisă în Isaia 14:16.17 *“Cei ce te văd se uită țintă mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: ‘Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?’”* Distrugerea orașelor prin cutremure, inundații și războaie, pustiirea pământului prin contaminare și exploatarea fără rost a resurselor naturale, sunt înscenate și provocate de Satana. Fiind duși în eroare, mulți oameni îl consideră pe Dumnezeu răspunzător pentru aceasta. Cu puțin timp înainte de ziua judecății divine, când Dumnezeu nu va interveni, situația se va agrava tot mai mult pe planeta noastră. Satana este înfățișat ca fiind afară din fire de furios... El ține pe oameni prizonieri în ei înșiși și nu-i lasă liberi niciodată.

Ultima luptă decisivă

Fiecare om în parte se găsește involuntar într-o luptă decisivă pentru libertatea și salvarea sa. *“Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține la piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins*

cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința” (Efeseni 6:10-18).

“Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar supt mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi. Fiți treji, și vegheați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi. Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa vecinică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii. A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin” (1Petru 5:5-10).

“Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat. Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului” (1Ioan 3:1-10).

RESTAURAREA ARMONIEI

Tribunalul interstelar

Pe insula Patmos, apostolului Ioan i-a fost permis să arunce o privire în Centrala universului. El a prezentat în viziunea sa cum un mesager la tronul lui Dumnezeu “zbură prin mijlocul cerului”. Tot cerul, întregul univers îl poate vedea și este interesat de mandatul său. Toți sunt părtași la ceea ce el vestește, locuitorii nenumăratelor planete din univers dar și colaboratorii lui Dumnezeu din Centrala universului. După ce a îndreptat astfel toată atenția universului asupra sa, el zboară pe pământ. El are o veste importantă pentru toți locuitorii acestei planete indiferent de națiune, rasă sau limbă, nimeni fiind uitat sau trecut cu vederea. Este un mesaj care unește locuitorii universului cu cei ai planetei pământ, extra pământeni și pământeni. Conținutul mandatului este mesajul: *“A sosit ceasul judecății lui Dumnezeu”* (Apocalipsa 14:6.7)

Este oare aceasta judecata globală care va avea loc în ultima zi a acestui pământ, așa-numita judecată de apoi, cu aceasta sfârșindu-se istoria acestui pământ? Toți spectatorii observă că aceasta nu este încă ‘ziua de apoi’ când se va decide soarta tuturor locuitorilor pământului primindu-și fiecare răsplata adică eliberarea sau acuzarea sa, viața veșnică sau distrugerea veșnică. Mesagerul face cunoscut tuturor oamenilor de pe acest pământ că încă mai pot face ceva pentru a putea fi salvați înainte de această judecată globală. Acestea ar fi trei lucruri:

Să-L pună pe Dumnezeu pe primul loc în viața Lor.

Să-L onoreze pe Dumnezeu mai presus de orice.

Adorarea Creatorului în dragoste deplină.

Viața pe acest pământ merge mai departe în timp ce judecata a început deja la tronul lui Dumnezeu. Din acest motiv această judecată nu poate fi pe pământ, ea trebuie să aibă loc într-un alt loc. De aceea ea poate fi doar o judecată în ceruri, adică în Centrala universului. O judecată de care este interesat întregul univers, în care este vorba însă de locuitorii acestui pământ.

Profetul Daniel a văzut și descris în Daniel 7:9-10 o astfel de judecată care are loc la tronul lui Dumnezeu, cu alte cuvinte în Centrala universului.

El Îl vede pe Domnul universului pe tronul Său. Se ține judecata. O mulțime nenumărată de martori stă în fața judecătorului. Declarația lor nu este numai verbală ci au cărți în mâinile lor, însemnări care sunt de proveniență divină, adică perfectă în raport cu sistemul nostru pământesc de transmitere de date, cu siguranță mai bune decât filmele tridimensionale. Ne putem imagina că nu vor fi citite doar numele și faptele, cuvintele și gândurile omului, ci persona respectivă va fi văzută de toți ca într-un film.

Reabilitarea acuzațiilor

De ce sunt acuzați oamenii la această judecată extraordinară, despre ce persoane este vorba? Daniel vede și află următoarele: “Judecata va fi ținută pentru sfinții Celui Prea Înalt!” Deci sunt oamenii sfinți ai lui Dumnezeu. Cuvântul ebraic folosit aici este *kodeshim*, care înseamnă: Oameni care aparțin sfințeniei lui Dumnezeu, lui Dumnezeu Însuși, care sunt puși deoparte pentru Dumnezeu, sunt consacrați și sfințiți și se dovedesc sfinți.

În tradiția populară cu privire la evlavie se afirmă că sfinții pot, pe baza faptelor lor bune, să fie de ajutor omului păcătos. Acest lucru este cu siguranță doar o dorință, deoarece sfinții se odihnesc în mormânt, doar imaginea lor, imaginea vieții lor apare în fața judecății, este vorba de propria lor salvare. Ei sunt verificați la judecată.

Fiecare om care crede din inimă în Hristos și îl urmează ca Domn al vieții sale, este numit în Noul Testament “sfânt”. El nu este numit sfânt de către oameni, ci Dumnezeu îl declară sfânt, deoarece aparține sfântului Domn Isus Hristos. De aceea toți membri bisericii sunt numiți sfinți’, cu toate că sunt imperfecti și slabi (Efeseni 1:1. Romani 1:7.1 Corinteni 1:2). Despre acești sfinți este vorba la această judecată. De aceea se spune în Biblie “*să ne rugăm pentru sfinți*” (Efeseni 6:12). Ioan a văzut într-o viziune pe insula Patmos viitorul oamenilor lui Dumnezeu. El a văzut: “*o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice*

neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de palmier în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: "Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe scaunul de domnie, și a Mielului!" (Apocalipsa 7:9.10). Mielul este un simbol pentru Hristos, hainele albe sunt dreptatea pe care el o dăruiește oamenilor iar ramurile de palmier indică o sărbătoare plină de bucurie. Aici se relatează despre oameni care iau locul îngerilor de la tronul lui Dumnezeu, care s-au despărțit definitiv de Dumnezeu printr-o rebeliune, și au fost aruncați pe acest pământ până la sfârșitul lor la judecata finală.

Conducătorul lor, Satana, dorește să împiedice ca oamenii de pe acest pământ să fie chemați într-o poziție așa de înaltă. El a văzut că sfinții lui Dumnezeu sunt păcătoși întocmai ca el. El a acuzat urmașii lui Hristos deoarece au încă atât de multe greșeli și caracterul lor nu este perfect. El argumentează că acești oameni trebuie judecați și nimiciți asemenea lui (Apocalipsa 12:8-12). Acuzațiile lui trebuie verificate pe baza cărților.

Întregul univers vede acum că într-adevăr acuzații nu sunt fără vină, cu toate că aparțin lui Dumnezeu. Trebuie să fie condamnați? I-a izbăvit degeaba Isus prin jertfa Sa? Îi va pierde El oare?

Apoi apare Hristos în fața judecății (Daniel 7:13). El nu mai stă pe tron în dreapta Tatălui, El vine în fața judecătorului ca avocat și apărător al acuzatului. Biblia relatează:

"Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face. Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile-pe Isus, Fiul lui Dumnezeu-să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să câpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie!" (Evrei 4:13-16)

Acum sosește momentul decisiv. Vor fi urmașii săi achitați sau vor fi găsiți vinovați? Cu toate că sunt creștini s-au purtat necuviincios devenind vinovați. În cărți se află dovezile. Hristos cunoaște pe fiecare dintre urmași lui cu exactitate. Este adevărat că au greșeli și nu sunt

perfecti dar și-au văzut și recunoscut vina căindu-se din inimă pentru greșelile lor și rugându-L pe Hristos pentru iertare. Hristos i-a iertat. Aceasta prevăzuse Ioan:

“Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întunec. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întunec, mințim, și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:5-9).

Dreptate și dragoste

Mântuirea prin Hristos este un nou act de creațiune. El Însuși este Creatorul. Trei pasaje din Noul Testament arată că, înainte de a îmbrăca natura umană și mai înainte de apariția universului, El este Dumnezeu Creator (Ioan 1:1-4. 14; Coloseni 1.15-17; Evrei 1:1-3).

El menține viața fiecărui om în fiecare moment (Fapte.17:24-28; Evrei 1:3; Iov 27:3; 32:8; 33:4; 34:14,15). Noi depindem de El asemenea unui gând de gânditorul său, și fiecare dintre noi suntem un gând al Său. Fiecare este un gând unic, deoarece nici un om nu există de două ori pe lume. De aceea fiecare dintre noi este așa de prețios și de neînlocuit pentru Creator. El ne iubește cum își iubește o mamă copilul, El are grijă de noi asemenea unui tată. Dragostea Lui este mai puternică decât dragostea a doi îndrăgostiți. El este mamă și tată, frate și prieten în același timp. Suntem legați nedespărțit de El (Osea 2:21. Isaia 66:13).

Pentru El nu există oameni fără Dumnezeu ci doar oameni care susțin că sunt fără Dumnezeu și care vor să fie fără Dumnezeu. În realitate nimeni nu trăiește singur, nu suferă singur și nu moare singur. Dumnezeu este motivul invizibil al existenței noastre vizibile, El ne poartă și ne ține în viață. El plânge lacrimile noastre, suferă de suferințele noastre, simte necazurile noastre, împarte cu noi singurătatea, și simte teama ultimei ore. El are parte de toată acțiunea, gândirea și vorbirea noastră.

Tot ceea ce am făcut greșit, toate greșelile noastre, vinovăția noastră Îl rănesc și Îl îndurerează atât de mult încât I se frânge inima și moare în această lume vizibilă (Psalmi 69:20-22).

După ce a luat chip de om și a murit pe cruce, nu rănilor pe care i le-au provocat soldații romani au fost cele care au sfâșiat inima ci păcatul întregii lumi, chiar și păcatele noastre personale. Deoarece El menține viața fiecărui om, îl susține pe fiecare om, fiecare om contribuie la moartea Sa.

Hristos ne-a creat din dragoste, și pentru dragostea Sa ne-a chemat la existență. Dragostea Lui este atât de mare încât nu dorește să-I piardă pe nici unul dintre noi. Mai de grabă S-a jertfit pe Sine Însuși decât să ne piardă pe noi. El ia întreaga noastră vină asupra Sa și moare pentru păcatele noastre, de dragul nostru. Profetul Isaia a văzut acest lucru într-o viziune profetică cu mai bine de 700 ani înainte de crucificare:

“Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:4.5).

La judecata de la tronul lui Dumnezeu, Hristos stă în fața Judecătorului ca Avocat al nostru. Numele nostru va fi strigat, dosarele vieții noastre vor fi deschise. Tribunalul și întregul univers cunosc faptele noastre, ca și cum am sta în fața lor. Vina noastră devine vizibilă ca motiv pentru moartea lui Hristos. Păcatul nostru care ne desparte de Dumnezeu, izvorul vieții, ne predă morții.

Acum Hristos intervine în favoarea noastră. El are un drept asupra noastră, deoarece ne-a creat, suntem proprietatea Sa. El mai are un drept asupra noastră deoarece ne-a eliberat de păcatele noastre prin moartea Sa pe cruce. El dovedește în fața tribunalului, că ne-am recunoscut greșelile în fața Lui, ca Avocat al nostru, și ne-a părut rău de ele. *“Care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți”* (Romani 4:25).

El arată tribunalului că a luat asupra Sa păcatele noastre și că a murit. Transpunerea vinovăției noastre asupra Lui este un act de creațiune. Moartea Sa este o jertfă a dragostei față de noi. Învierea Sa

este alt act al creațiunii. El a luat existența morții, prin învierea Sa din morți. El ne-a dăruit viața veșnică asemenea Lui care este veșnic. Aceasta este salvarea noastră personală. Acesta este al treilea act al creațiunii lui Dumnezeu, nașterea noastră din nou, noi suntem “născuți din Dumnezeu” am trăit o “renaștere prin Duhul Sfânt” și am devenit copii Lui (Ioan 1:13,3,5).

Acum tribunalul vede împreună cu toți locuitorii universului că în ciuda iertării păcatelor noastre nu eram fără greșeli. Hristos a luat asupra Sa această vină și răspunderea pentru ea. Acum Isus trebuie să ia poziție publică pentru aceasta. *“Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui”* (Apocalipsa 3:5).

După salvarea personală, care implică relația noastră directă cu Isus, urmează salvarea publică în fața lui Dumnezeu și a tribunalului Său. El recunoaște că toate aceste păcate care sunt însemnate în cărți și pe care le-am săvârșit ca urmași ai Săi au fost iertate de El însuși, deoarece le-am văzut, ne-a părut rău și le-am recunoscut. De aceea jertfa Sa este valabilă și pentru aceste păcate. El ne-a iertat această vină. Aceasta este puterea lui de creație mântuitoare, puterea dragostei sale față de noi, al doilea act al creațiunii, care șterge păcatele noastre ca și cum nu ar fi existat. Avocatul nostru a condus cazul nostru spre victorie în fața tribunalului, noi suntem liberi. Cărțile sunt închise. Dreptatea și dragostea lui Dumnezeu sunt legate în actul plin de iubire a lui Hristos pentru noi. Acum aparținem Lui veșnic și de nedespărțit.

Salvarea personală și publică

Pentru mulți creștini termenul de salvare publică într-un tribunal de reabilitare este străin, cu toate că aceasta a fost înfățișat clar în Vechiul Testament de mii de ani în Sfântul locaș, iar în Noul Testament Isus vorbise de douăzeci de ori despre acest lucru.

Sfântul locaș, ca loc al împăcării, avea, în Vechiul Testament, două compartimente și două acțiuni de împăcare, cea personală și cea publică. Păcătosul trebuia să vină personal cu animalul de jertfă în curtea

templului, să-și recunoască păcatele în fața preotului și apoi să le transfere asupra animalului, iar animalul trebuia să moară în locul lui. Preotul ducea ceva din sânge în Sfânta pentru a arăta că sângele ca purtător al vieții cursese, moartea fusese susținută din cauza despărțirii de Dumnezeu ca izvor al vieții. Apoi preotul anunța păcătosului, în numele lui Dumnezeu, iertarea păcatelor sale. Aceasta era salvarea personală.

La marea zi a ispășirii, YOM KIPPUR, care era și ziua judecății și avea loc o dată pe an, era vorba de salvarea publică a păcătosului. Acum doar marele preot era activ. Cu sângele unui animal de jertfă, care trebuia să moară pentru păcatele întregului popor, intra în Sfânta Sfintelor, care în timpul anului nu avea voie să fie călcată de nimeni. În acea zi prezența lui Dumnezeu era vizibilă pentru toți într-un nor luminos. Întregul popor se afla pe genunchi în rugăciune înconjurând templul. Marele Preot cerea iertarea tuturor păcatelor poporului prin Isus Hristos. Apoi anunța tuturor iertarea prin harul lui Dumnezeu.

Același procedeu se desfășoară la judecata divină înaintea tronului lui Dumnezeu. Isus ședea la dreapta lui Dumnezeu și oferea fiecărui păcătos, care se adresa Lui în rugăciune, iertarea personală a tuturor păcatelor.

Apoi Daniel și Ioan au văzut că tronul lui Dumnezeu nu se mai afla în cer, în Sfânta, ca până atunci (Apocalipsa 1:4.12.13; 4:2.5; 8:3), adică acolo unde se afla sfeșnicul cu șapte brațe și altarul tămâieri, în Sfânta unde a stat Hristos după înălțarea Sa, pe tronul lui Dumnezeu lângă Tatăl. Tronurile au fost puse și Tatăl s-a așezat. Judecata a început, chivotul legii care se afla în Sfânta Sfintelor era vizibil. Judecata a început acum în această a doua despărțitură a templului la tronul lui Dumnezeu (Apocalipsa 11:18.19).

Acum potrivit celor zece porunci care se aflau în chivot, ca semn al dreptății lui Dumnezeu, s-a ținut judecata. Aici are lor salvarea publică prin Marele nostru Preot Isus Hristos care nu mai stă pe tron lângă Tatăl, ci apare ca avocat al nostru în fața tronului de judecată a lui Dumnezeu. *“Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului”* (Ioan 5:22). Decizia, cu ocazia judecății, se află în totalitate în mâinile lui Isus.

Necesitatea stringentă a unei judecăți de cercetare ca revizuire și reabilitare într-o salvare publică a acuzatului este descrisă astfel de avocatul californian Dr. Lewis G. Walton:

“Odată am reprezentat un client care, în cea mai mare parte a vieții sale a fost un cetățean model. Cu siguranță fiecare dintre noi și l-ar fi dorit ca vecin. Totuși într-o seară am primit un telefon, care mi-a făcut clar că acest om se afla în cea mai grea situație din viața lui. După ce a băut la un bar mai mult decât îi era sete, a comis greșeala să urce la volan pentru a merge acasă. Pe drum a trecut peste linia continuă și s-a lovit frontal cu mașina care venea din sens opus. Acest lucru era destul de rău. Ceea ce a făcut situația și mai rea a fost faptul că în cealaltă mașină un om a fost ucis. Acesta nu a mai fost un caz obișnuit, o simplă încălcare a regulilor de circulație californiene. Era mai mult decât numai beție la volan. Era vorba de ucidere în trafic. Dacă jurații se enervează destul de profund, ar putea decide grozav.

Vrem să punem întrebarea care ne ajută să înțelegem ce se întâmplă cu păcatele iertate. Să presupunem că clientul meu se trezește în spitalul închisorii și recunoaște ceea ce a făcut. Apoi pronunță cuvintele care se spun când un om a greșit catastrofal: “îmi pare atât de rău!”. Să presupunem că îi pare rău și cere iertare de la Isus. Poate să fie iertat? Desigur. Dacă acest om nu poate găsi căință și nu obține iertare atunci Golgota nu mai este acel loc impresionant care l-am considerat totdeauna.

Dar dispare într-o clipă iertarea păcatelor ca dintr-o mână fermecată? Undeva, în aceea dimineață, în sudul Californiei, trebuie să fie organizată o înmormântare. O mamă trebuie să le explice copiilor săi de ce tatăl lor nu va mai veni niciodată acasă. Dacă clientul meu a obținut iertarea, înseamnă că funeraliile nu mai trebuie să aibă loc?

Păcatul nu dispare așa pur și simplu, când este iertat. Totdeauna când rănim viața altcuiva, punem în mișcare o serie de împrejurări, asupra cărora deseori pierdem controlul, iar aceste circumstanțe pot dăinui în timp. Aceasta înseamnă că este posibil să putem măsura efectele unei greșeli doar la sfârșitul timpului. Aceasta înseamnă pe de altă parte că judecata se poate desfășura abia la sfârșitul timpului”.

Isus este îngrijorat ca fiecare dintre urmașii Săi, afirmând de douăzeci de ori, să nu se joace cu păcatul. Altfel nu vom putea beneficia de salvarea

publică cu ocazia judecății “în fața Tatălui și a îngerilor Săi”. (vezi referințele biblice în anexă!)

Siguranța salvării

Există mulți creștini care nu cunosc sau nu înțeleg solia cu privire la judecata din Sanctuarul din ceruri. Ei susțin că în ceruri nu ar exista “încăperi”, deci nu există Sfânta și Sfânta Sfintelor în Templu după cum vede Ioan, deși Isus în Ioan 14:1-3 vorbește de “locuințe” deci de “încăperi” din “casa Tatălui Meu”. În loc de aceste încăperi se susține existența a două “faze” ale lucrării lui Dumnezeu ca Marele nostru Preot în ceruri. Se trece cu vederea faptul că nu există faze sau perioade de serviciu fără locul unde are loc acest serviciu.

“Odată salvat pentru totdeauna salvat” sună sloganul unor creștini care susțin că jertfa unică a lui Isus pe cruce pentru salvarea noastră ne-a fost dată o dată pentru totdeauna, și noi nu mai putem pierde acest dar. Cu siguranță sunt trecute cu vederea cele douăzeci de pasaje din Evangheliile și din Apocalipsa, unde El ne învață contrariul. Aceste texte pot fi înțelese numai, dacă se cunoaște mesajul cu privire la judecata din Sfânta Sfintelor din ceruri. Cu siguranță este o capcană a Satanei, care încearcă să ne facă să credem că Dumnezeu nu o ia așa în serios cu poruncile și legile Sale, iar noi putem să ne formăm o părere proprie cu privire la ele. Procedează la fel ca în Eden: “oare a zis Dumnezeu?”

Satana, pe care Biblia îl numește “domn al acestei lumi” care duce în ispită întreaga omenire, are interesul să ne distragă atenția de la mesajul îngerului care zboară prin mijlocul cerului, atrăgând întregii omeniri atenția asupra lui Hristos ca singurul izvor al salvării, cu ocazia judecății. Suntem avertizați de viclenia sa: “*Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu*” (2 Corinteni 4:3.4).

Dumnezeu nu dorește ca cineva să fie pierdut, dar nu forțează pe nimeni să-L iubească, deoarece dragostea nu obligă. Dumnezeu oferă oamenilor care-L urăsc doar ceea ce ei înșiși și-au ales, întuneric în loc

de lumină, teamă în loc de dragoste, distrugere în loc de viață veșnică împreună cu El. *“Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunerecul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”* (Mate 25:30). Cât de înfricoșător este când oamenii plâng te teamă, și tremură de frică scrâșnind din dinți, atunci când nu mai văd nici o lumină în întuneric, nu mai au speranță și totuși își doresc mai degrabă moartea decât să trăiască cu Hristos. Și mai îngrozitoare este starea când, în ciuda fricii, nu mai doresc ajutor și doresc să moară într-o disperare totală, cu toate că Dumnezeu este atât de aproape de ei în dragostea Sa.

Dar cine Îl roagă cu seriozitate pe Hristos pentru salvare, obține siguranța interioară că este salvat. Această siguranță ne face liberi, bucuroși și neînfricați.

Fiecare urmaș a lui Hristos are de luptat cu influențele Satanei și cu îndoielile. El va fi învins dacă privește la el însuși sau la această lume rea, dar va învinge dacă își îndreaptă privirea în credință asupra lui Hristos. El va urma cu credință pe Cel care a învins, iar la sfârșit va fi împreună cu El. Pavel este un model bun în acest sens: *“Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu cari ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, cari se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos”* (2Corinteni 10:3).

MESAGERII CEI BUNI DIN UNIVERS

Mesageri nevăzuți printre noi

Ducele Eberhard Ludwig a provocat un mare scandal al populației printr-o viață imorală. Preotul curții, pe nume Hedinger, s-a încumetat să-l critice în public pentru a-și schimba viața. Acest lucru a trezit furia ducelui. El l-a chemat la palat poruncindu-i să vină singur. Dorea ca dojenitorul incomod să dispară. Când preotul a apărut în fața lui, ducele i-a spus răstit:

“De ce nu vine el singur, după cum i-am poruncit?”

“Alteță, sunt singur”, îi răspunse Hedinger.

“El este singur”, a afirmat ducele privind fix în dreapta lui Hedinger. Atunci acesta a spus:

“Am venit cu adevărat singur, alteță. Dacă i-a plăcut lui Dumnezeu să pună în această oră un înger lângă mine, nu știu”.

Apoi ducele a dat din mână vizibil mișcat făcându-i semn că poate să plece.

Miile de apariții ale îngerilor, care sunt relatate din întreaga lume, pot să le înțeleg și din propria experiență. În perioada când eram elev la o mănăstire în Tirol, un grup de patru persoane am plecat într-o călătorie pe munte. Printre noi se afla o doamnă curajoasă, mai în vârstă, din Elveția, care avea între șaiszeci și șaptezeci de ani, și doi tineri din Vorarlberg. Am plănuit să escaladăm vârful Dial, apoi să înnoptăm de cealaltă parte a vârfului într-o cabană de munte iar a doua zi să ne întoarcem printr-o vale laterală.

La coborâre am greșit drumul spre cabană, și ne-am împotmolit într-o pantă abruptă a muntelui. Soarele era spre apus, era o toamnă răcoroasă, iar noaptea era posibil să înghețe. Noi nu eram echipați să petrecem o noapte în aer liber. Eram deja epuizați și obosiți, neștiind nici o cale de ieșire. Deodată cam la treizeci de metri deasupra noastră, am văzut un copil păstor chiar într-un loc pe unde trecuserăm deja. L-am strigat:

“Ne poți arăta drumul spre cabana Landecker?”

El a fost imediat de acord, sări și merse înaintea noastră cu toiagul său de păstor.

Ne conduse prima dată la dreapta, apoi drept în sus pe sub micuța cascadă a unui pârau sălbatic. Soarele apusese între timp. Era întuneric beznă. L-am urmat încet, pas cu pas, până la râul peste care trecea un pod îngust. Pe cealaltă parte se afla cabana de refugiu. Eram salvați. Tânărul dispăru apoi în întuneric. Toți am fost convinși că acesta a fost un mesager din univers, un înger ocrotitor al lui Dumnezeu.

Misionarul van Asselt a lucrat timp de douăzeci de ani în tribul Batta din Sumatra. În primii doi ani, în mijlocul acestui popor sălbatic, s-a simțit ca și cum ar fi fost înconjurat de puteri rele, și doar printr-o rugăciune serioasă a putut să învingă teama lui paralizată. Într-o zi a venit la el un membru al tribului Batta și i-a spus:

“Tuan” (învățătorule), arată-mi te rog și mie paznicii pe care îi așezi în fiecare noapte în jurul casei tale”.

Misionarul l-a asigurat că în afară de doi slujitori tineri nu mai are pe nimeni în casă. Apoi localnicul a cotrobăit prin toate colțurile casei dar nu a găsit pe nimeni. Apoi a clătinat din cap plin de mirare și a început să povestească:

“Când ai venit prima dată la noi, Tuan, eram foarte supărați pe tine și am hotărât să te omorâm pe tine și soția ta, la fel cum făcuserăm și cu ceilalți doi misionari care au fost înaintea ta aici. Așa că am venit noapte după noapte la casa ta. De fiecare dată era un șir dublu de paznici cu arme sclipitoare așa că nu am îndrăznit să te atacăm. Apoi am plătit un asasin să te ucidă dar și acesta s-a întors și a povestit plin de teamă:

“Nu îndrăznesc. În fața casei stau două rânduri de oameni înalți, puternici, lipiți unul de altul, umăr la umăr!”

Așa că nu am mai îndrăznit să ne apropiem de casa ta. Cu siguranță și tu ai văzut pe acești oameni?”

“Nu” răspunse misionarul, “nu i-am văzut” dar în cartea mea cea sfântă stă scris că Dumnezeuul meu îi protejează de dușmani pe cei care sunt ai lui”. Apoi deschise Biblia și citi relatarea din 2 Împărați capitolul 6.

Aici se relatează cum profetul Elisei împreună cu slujitorul său Gehazi au fost împresurați într-un oraș, de o armată dușmană. Elisei trebuia prins și ucis. Când Gehazi s-a trezit dimineața, a observat că orașul era înconjurat de trupe și care de luptă. A alergat apoi la Elisei și i-a zis plin de disperare: *“Ah! domnul meu, cum vom face? El a răspuns:*

“Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.” Elisei s-a rugat, și a zis: “Doamne, deschide-i ochii să vadă!” Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de cară de foc împrejurul lui Elisei”.

O întreagă armată de mesageri de foc din univers, au fost trimiși din Centrala universului de către Dumnezeu, pentru a-l proteja pe Elisei. Acesta s-a rugat la Dumnezeu să lovească armata dușmană cu orbire. Într-o clipă întreaga armată a orbit. Elisei le-a promis apoi că îi conduce la omul pe care îl caută. Astfel, Elisei a condus întreaga armată în Samaria, în capitală, unde au fost făcuți prizonieri. Aici profetul L-a rugat pe Dumnezeu să le redea vederea și ei l-au văzut pe Elisei, pe cel pe care îl căutau de fapt. Plini de teamă s-au văzut în mâinile dușmanilor lor. Elisei însă a spus împăratului lui Israel să le dea mâncare și băutură și să-i trimită acasă nevătămați. Din acel moment, spune Biblia, a fost pace între cele două popoare, ale Sirienilor și Israelitilor. Astăzi, în politică se uită că Dumnezeu poate schimba totul dacă îl rugăm și acționăm după voia Sa.

Există mii de relatări cu privire la îngerii lui Dumnezeu, eroi puternici din univers care, ca mesageri ai Lui Dumnezeu, au protejat oameni aflați în primejdie. Multe cărți pot fi umplute cu aceste experiențe.

Relatări Biblice cu privire la mesageri din univers

Agar, o femeie însărcinată, este fugărită. În pustie, pe drumul spre Egipt, face un popas la un izvor. Puterile sale sunt la sfârșit. Este singură și neajutorată, fără speranță pentru viitor. În acest moment i se arată un mesager din Centrala universului trimis de Dumnezeu, care din dragoste suferă împreună cu Agar. Îngerul vorbește cu ea oferindu-i din nou putere și speranță. La porunca acestuia s-a întors și toate problemele sale au fost rezolvate (Genesa 16).

Orașele de la Marea Moartă, Sodoma și Gomora, au căzut atât de jos din punct de vedere moral încât perversiunea aparținea vieții publice. Toate avertizările făcute prin Lot, un om a lui Dumnezeu, au fost în zadar. Apoi s-a decis în Centrala universului ca aceste două orașe să fie

șterse de pe fața pământului. Trei mesageri au fost trimiși pe acest pământ. Au venit la Avraam, care stătea în fața casei sale aflată pe un munte, de unde se putea vedea întreaga câmpie, cu cele două orașe. Dumnezeu îl considera pe Avraam prietenul Său, de aceea a dorit să îi destăinuie planurile Sale. Biblia ne spune că Dumnezeu a zis: *“Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?”*

Avraam era prea înspăimântat, dar s-a încumetat să vorbească liber și deschis cu Dumnezeu: *“Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău?”* Apoi Avraam a spus că este posibil să mai fie cincizeci de oameni buni în oraș. Dumnezeu i-a promis că nu va nimici orașul din pricina celor cincizeci de oameni buni. Apoi Avraam a îndrăznit să negocieze cu Dumnezeu, ajungând la patruzeci și cinci, la patruzeci, treizeci, douăzeci și apoi la zece. *“Și Domnul a zis: “N-o voi nimici, pentru cei zece oameni buni”*.

Ceilalți doi mesageri s-au grăbit să ajungă în oraș dar nu au putut salva, din păcate, decât pe Lot și pe cele două fiice ale sale. Ceilalți nu au ascultat avertismentele, nedorind să-și schimbe viețile. Ei au fost nimiciți prin foc și cutremur (Genesa 18:19).

Prietenia lui Avraam cu Dumnezeu a fost perturbată de două ori prin două acțiuni nesincere. Dumnezeu totuși nu l-a lepădat din pricina acestor înșelătorii. El l-a pus la probă, chiar dacă era foarte grea. El trebuia să aducă ca jertfă pe altar pe unicul său fiu Isaac. Prin această poruncă, Dumnezeu părea că se contrazice singur, deoarece interzisese să fie aduși oameni ca jertfă.

Avraam a observat că va fi supus unei probe de încredere și s-a supus. În momentul în care l-a așezat pe altar pe Isaac fiind încredințat ca Dumnezeu îl va învia imediat pe fiul său, a trecut proba. În acel moment, în care era gata să se supună voiei lui Dumnezeu, în ciuda rațiunii sale, un mesager din Centrala universului a venit lângă el cu mesajul, că a demonstrat că-L iubește pe Dumnezeu mai mult decât orice, chiar mai mult decât pe propriul său fiu. Avraam nu a trebuit să ducă la îndeplinire jertfa fiului său, dar a trebuit să pună pe altar un animal de jertfă.

Avraam trebuia să înțeleagă dragostea și prietenia lui Dumnezeu care este așa de mare, încât a dat chiar pe Fiul Său să se jertfească pe crucea de pe Golgota pentru ca noi să fim salvați.

Iacov împreună cu familia și tot avutul său era pe drum spre patria sa. Mai de mult, acasă, îl înșelase pe fratele său Esau și se temea, acum pe drumul de întoarcere, de răzbunarea acestuia. Totuși îi părea rău de greșeala făcută și voia să repare totul.

“Iacov merse pe drumul său iar pe drum l-au întâmpinat îngerii lui Dumnezeu. Și când i-a văzut a spus: Sunt trimiși lui Dumnezeu și a pus locului numele Mahanaim”. Acest cuvânt înseamnă tabăra îndoită a lui Dumnezeu. O tabără este acolo sus la tronul său, iar cealaltă aici pe pământ într-o stare de necesitate care ne-a lovit chiar acum. Dacă citim în Genesa 32 mai departe, aflăm de asemenea ce efect a avut tendința de răzbunare a dușmănosului său frate, Esau.

Ilie era disperat. La însărcinarea celui Prea Înalt a acționat pentru a stărpi idoli din poporul său. Dumnezeu a confirmat lucrarea sa printr-o minune. În ciuda unei reforme religioase în poporul său, el a fost urmărit pentru a fi ucis. A putut să fugă la timp. În pustie, departe de toți dușmanii săi, a căutat umbră sub un ienupăr. Era fără putere și înfometat. Se considera pierdut și dorea să moară. Fiind prea obosit a adormit. Apoi un înger al lui Dumnezeu l-a trezit, și i-a spus să mănânce. La căpătâiul lui era o turtă coaptă pe niște pietre încălzite și un ulcior cu apă. Ilie s-a întărit însă a adormit din nou. Atunci a venit iar îngerul, l-a trezit, i-a dat să mănânce și i-a adus o veste deosebită din Centrală. Cea mai mare trăire a vieții sale era în fața lui, o întâlnire cu Dumnezeu. În 1 Împărați 19 se relatează acest lucru.

În capitolul 6 din cartea sa, Isaia descrie cum i-a fost permis să privească o clipă în Centrala universului, în sala tronului lui Dumnezeu, și a văzut serafimii, îngerii de la tronul Celui Prea Înalt. *“Strigau unul la altul și ziceau: “Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui”!... Atunci am zis: “Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor! Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: “Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”*

Și Daniel a văzut tronul lui Dumnezeu, înconjurat de mulți îngeri. El descrie aceasta în capitolul 7: *“Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile”*.

Aceasta este o scenă grandioasă a judecății care nu poate fi descrisă în cuvinte. Și lui Daniel i-au lipsit cuvintele pentru a descrie personalitatea celui Atotputernic. Dumnezeu este o personalitate asemenea nouă oamenilor și totuși, în același timp, infinit. El umple întregul univers și întregul univers se odihnește în El. Acest fapt pare fi un antagonism, deoarece nu îl putem înțelege. Totuși noi putem să-L întâlnim ca prieten și tată. Această cunoaștere este un dar minunat și adevărul central al vieții noastre.

Putem observa că milioane și miliarde de mesageri stau în fața tronului lui Dumnezeu. Sunt atât de mulți, încât fiecare om de pe acest pământ are un înger care este răspunzător pentru el (Mate 18:10). Astfel acest înger ține o evidență exactă despre viața noastră, cuvintele noastre, gândurile, faptele și influența noastră asupra altora. În această scenă a judecății, cartea vieții noastre va fi verificată. Nu există vreun om fără greșală sau fără vină. Dar Daniel vede cum o făptură asemenea unui om pășește în fața Tatălui. Este Hristos, care ne salvează. Lui i-am încredințat eșecurile noastre în rugăciune iar acum pășește ca Avocat în locul nostru. El se referă la faptul că și-a dat chiar viața Sa, pentru a ne salva pe noi. Omul care s-a predat cu totul Lui va fi achitat. Hristos a spus: *“Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește”* (Luca 15:10)

Marele Prinț Mihail

Să ne întoarcem încă o dată la apariția celor trei mesageri de la tronul lui Dumnezeu, care au venit la Avraam. Doi dintre ei s-au dus în orașul Sodoma, pentru a salva pe Lot și familia sa. Cel de-al treilea a

vorbit cu Avraam, și Avraam L-a numit Domn al cerului și al pământului. A fost Însuși Hristos care s-a arătat prietenului său, Avraam. Pe vremea aceea nu avea încă numele de Hristos dar era totdeauna numit “Îngerul Domnului”. Astfel Fiul lui Dumnezeu este și cel mai mare dintre îngeri, arhanghelul numit și Mihail, care înseamnă “cine este ca Dumnezeu”. Într-adevăr El singur este ca Dumnezeu, este Însuși Dumnezeu.

Ca Înger al Domnului S-a arătat lui Moise în rugul aprins pe muntele Sinai (Exod 2:3). Moise l-a întrebat numele. Atunci El a răspuns ca Domnul Dumnezeu: “*Eu sunt cel ce Sunt*”. El este infinitul, Cel care nu are sfârșit și nu are început, Cel care dăinuiește în veac, pentru care trecutul este întotdeauna prezent. Printr-un stâlp de nor ziua și un stâlp de foc noaptea a condus poporul Israel prin pustie. Apoi este numit o dată ca “Îngerul Domnului” iar apoi direct ca “Domnul” (Exod 14:19. și 23:10). Astfel s-a arătat și lui Balaam “Îngerul Domnului” care de fapt este Însuși Dumnezeu (Numeri 22:21-28 și 23:4.5). La fel a trăit și Ghedeon acest moment (Judecători 6:11-16) și profetul Ilie (2 Împărați 1:3).

Iacov s-a luptat chiar cu Îngerul Domnului, pe care l-a luat drept un dușman, noaptea, în întuneric. În final a recunoscut că l-a întâlnit pe Însuși Dumnezeu, care se lupta asemenea unui tată cu fiul său. “*Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu); căci, a zis el ‘am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață’*” (Genesa 32:30).

Daniel a aflat că marele Prinț Mihail va salva pe poporul Său la sfârșitul lumii, când cei morți voi învia la ziua de apoi (Daniel 12:1-4. Tesaloniceni 4:14-15. Apocalipsa 12:7). Este Hristos Cel care revine să ne salveze.

Mesagerii în primul secol

“În ținutul acela (în jurul Betleemului) erau niște păstori, cari stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: “Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o

mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu, și zicând: “Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.” După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alții: “Haidem să mergem până la Betleem, și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul.” S-au dus în grabă, și au găsit pe Maria, pe Iosif, și pruncul culcat în iesle. După ce L-au văzut, au istorisit ce li se spusese despre Prunc. Toți cei ce i-au auzit, s-au mirat de cele ce le spuneau păstorii. Maria păstra toate cuvintele acelea, și se gândea la ele în inima ei. Și păstorii s-au întors, slăvind și lăudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce auziseră și văzuseră, și cari erau întocmai cum li se spusese.” (Luca 2:8-20).

De trei ori i s-a arătat un înger lui Iosif. Prima dată când acesta nu a înțeles minunea nașterii și voia să o păărăsească pe Maria, Mesagerul venit din Centrala universului l-a anunțat că acest copil nu este un muritor obișnuit, ci este Fiul lui Dumnezeu.

A doua oară a fost atunci când tânăra familie și copilul lor se aflau în pericol de moarte. Împăratul Irod a presimțit că acel copil ar putea fi un rival la tron și dorea să-L omoare. Atunci apără din nou îngerul și îi porunci lui Iosif să ia pe Maria și pe copil și să fugă în Egipt.

A treia oară îngerul a venit la el când împăratul Irod a murit, spunându-i că se putea întoarce. Apoi Iosif s-a întors din nou la Nazaret, în patria sa.

Am avut odată ocazia să călătoresc pe aceeași distanță, pe care Iosif și Maria au străbătut-o. De la Betleem prin Gaza de-a lungul Mării Mediterane, până la locuința lor în Egipt, unde se află locul memorial al casei unde au stat Maria, Iosif și copilul lor. Același drum l-am efectuat și înapoi, din Betleem la Ierusalim apoi de-a lungul Iordanului până la Nazaret. Drumul într-acolo trece prin Ierihon, care se află la poalele așa-zisului “munte al ispitirii”.

Aici a avut loc marea bătălie decisivă între Cer și Pământ, când Hristos după postul de patruzeci de zile a fost ispitit de Lucifer, cel

aruncat din cer. În lupta care a avut loc la tronul lui Dumnezeu, Satana și îngerii lui au fost învinși de Hristos, Cel care, în calitate de arhanghelul Mihail era în fruntea unei mari oștiri de îngeri. Acum Satana încerca, printr-o șiretenie, să-și atingă țelul. O armată de îngeri stăteau în spatele lui Hristos și urmărea încordată desfășurarea acestei lupte spirituale.

Mai întâi Satana s-a prefăcut că ar vrea să-i dea un sfat bun lui Hristos, care era înfometat după o perioadă atât de lungă de post:

“Diavolul I-a zis: “Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâine.” Isus i-a răspuns: “Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe strașina Templului, și I-a zis: “Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos; căci este scris: El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.” “De asemenea este scris”, a zis Isus: “Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău.” Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor, și I-a zis: “Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.” “Pleacă, Satano”, i-a răspuns Isus. “Căci este scris: Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.” Atunci diavolul L-a lăsat. Și deodată au venit la Isus niște îngeri, și au început să-I slujească” (Matei 4 și Luca 4).

Când Isus a fost prins, ucenicii s-au apărat cu forța armelor. *“Și unul din cei ce erau cu Isus, a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot, și i-a tăiat urechea. Atunci Isus i-a zis: “Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?” (Matei 26:51-54)*

“Mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri” erau pregătiți pentru a-L elibera pe Isus din mâinile vrășmașilor Săi, deși nu au avut însărcinare pentru aceasta. Astfel au trebuit să urmărească în tăcere, cum iubitul lor Domn a fost prins, luat și în cele din urmă crucificat. Milioane de îngeri pluteau deasupra Golgotei formând un nor de umbră, pentru a-L proteja, pe Domnul care suferea, de razele pârjolitoare ale

soarelui. Ne putem închipui că un așa mare nor de îngeri a fost și motivul întinericului, care cuprinsese dealul Golgotei. Într-o împreună simțire au suferit durerile lui Isus pe cruce, iar într-o tăcere tristă au fost martori muți ai morții Sale. Totuși în dimineața învierii au izbucnit de bucurie.

“Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului, și a șezut pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți. Dar îngerul a luat cuvântul, și a zis femeilor: “Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul; și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galilea; acolo îl veți vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta.” Ele au plecat repede de la mormânt, cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui.” (Matei 28:2-8).

Ioan relatează cum Isus S-a arătat și a vorbit ucenicilor la Marea Galileii (Ioan 21). Doctorul Luca descrie în Faptele Apostolilor, ce a săvârșit Isus după arătarea sa la Lacul Ghenezaret:

“În cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni, de la început până în ziua în care S-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor, pe cari-i alesese. După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-lise deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la împărăția lui Dumnezeu. Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui “pe care,” le-a zis El “ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.” Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: “Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou împărăția lui Israel?” El le-a răspuns: “Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat supt stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la

marginile pământului.” După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: “Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1:1-11).

Într-un marș triumfal, milioane de îngeri l-au condus pe Isus înapoi în Centrala universului. Apostolii Săi au văzut doar un nor care Îl ascundea de ochii lor. Totuși doi soli de la tronul Celui Prea Înalt s-au aflat deodată lângă ei și le-au vestit solia mângâietoare că Isus va reveni chiar în același fel în care ei L-au văzut ridicându-se la cer: personal, vizibil, auzibil, cu mare putere și maiestate, însoțit de o oștire numeroasă de îngeri. Cu această speranță minunată, apostolii au adus vestea cea bună tuturor popoarelor și națiunilor. Ei au avut parte de împotrivire din partea vrăjmașilor lui Hristos, dar mesagerii cerului s-au găsit adesea să le dea ajutor în strâmtorare. Luca relatează:

“Însă marele preot și toți cei ce erau împreună cu el, adică partida Saducheilor, s-au sculat plini de pizmă, au pus mâinile pe apostoli, și i-au aruncat în temnița de obște. Dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară, și le-a zis: “Duceți-vă, stați în Templu, și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia.” Când au auzit ei aceste vorbe, au intrat dis de dimineată în Templu, și au început să învețe pe norod. Marele preot și cei ce erau cu el, au venit pe neașteptate, au adunat Soborul și pe toată bătrânimea fiilor lui Israel, și au trimes la temniță să aducă pe apostoli. Aprozii, la venirea lor, nu i-au găsit în temniță. S-au întors și au spus astfel: “Temnița am găsit-o încuiată cu toată grija, și pe păzitori stând în picioare la uși; dar, când am deschis, n-am găsit pe nimeni înăuntru.” Când au auzit aceste vorbe, căpitanul Templului și preoții cei mai de seamă au rămas înmărmuriți, și nu știau ce să creadă despre apostoli și despre urmările acestei întâmplări.” (Fapte 5:17-24).

“Un înger al Domnului a vorbit lui Filip, și i-a zis: “Scoală-te, și du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, și care este pustiu.” Filip s-a sculat și a plecat. Și iată că un etiopian, un

famen cu mare putere la împărăteasa Candace a etiopienilor, și îngrijitorul tuturor vistieriilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo, și ședea în carul lui, și citea pe proorocul Isaia. Duhul a zis lui Filip: “Du-te, și ajunge carul acesta!” (Fapte 8:26-29).

Filip a vorbit cu acest om, și i-a explicat profețiile cărții lui Isaia și împlinirea lor în viața lui Isus și l-a invitat să devină un urmaș al lui Isus. Ministrul de finanțe a primit mesajul, s-a botezat, a devenit creștin și așa se sfârșește relatarea care a început cu Îngerul, se sfârșește astfel: *“..famenul își vedea de drum, plin de bucurie.”*

În această relatare iese în evidență faptul că mai întâi îngerul, o făptură de la tronul lui Dumnezeu, a vorbit cu Filip, apoi Duhul lui Dumnezeu, a treia persoană a Dumnezeirii, a vorbit cu el. Aici recunoaștem din nou că Duhul Sfânt care este o personalitate, asemenea Tatălui și Fiului, a vorbit cu Filip. Aici ni se arată și faptul că Dumnezeu conlucrează strâns cu mesagerii Săi.

În Cezarea trăia Corneliu, un căpitan al armatei romane de ocupație. Într-o după amiază, pe la ora trei, apărură un înger la el și îl chemă pe nume: *“Corneliu s-a uitat țintă la el, s-a înfricoșat, și a răspuns: “Ce este, Doamne?” Și îngerul i-a zis: “Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele. Trimete acum niște oameni la Iope, și cheamă pe Simon, zis și Petru. El găzduiește la un om, numit Simon tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare: acela îți va spune ce trebuie să faci.” Cum a plecat îngerul, care vorbise cu el, Corneliu a chemat două din slugile sale, și un ostaș cucernic din aceia cari-i slujeau în tot timpul; și, după ce le-a istorisit totul, i-a trimes la Iope. (Fapte 10:4-8).*

Între timp, Petru a fost pregătit de Dumnezeu printr-o viziune să meargă la acest căpitan păgân, cu toate că legea iudaică interzicea ca un iudeu să intre în casa unui păgân. Datorită acestui fapt, Corneliu și întreaga sa familie au devenit creștini.

“Cam pe aceeași vreme, împăratul Irod a pus mâinile pe unii din Biserică, pentru ca să-i chinuiască; și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan. Când a văzut că lucrul acesta place Iudeilor, a mai pus mâna și pe Petru. Erau zilele praznicului Azimilor. După ce l-a prins, și l-a

băgat în temniță, l-a pus supt paza a patru cete de câte patru ostași, cu gând ca după Paște să-l scoată înaintea norodului. Deci Petru era păzit în temniță, și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el. În noaptea zilei când avea de gând Irod să-l înfățișeze la judecată, Petru dormea între doi ostași, legat de mâni cu două lanțuri; și niște păzitori păzeau temnița la ușă. Și iată, un înger al Domnului a stătut lângă el pe neașteptate, și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: “Scoală-te, iute!” Lanțurile i-au căzut jos de pe mâni. Apoi îngerul i-a zis: “încinge-te, și leagă-ți încălțăminte.” Și el a făcut așa. Îngerul i-a mai zis: “îmbracă-te în haină, și vino după mine.” Petru a ieșit afară, și a mers după el, fără să știe dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie. După ce au trecut de straja întâia și a doua, au ajuns la poarta de fer, care dă în cetate, și ea li s-a deschis singură; au ieșit, și au trecut într-o uliță. Îndată, îngerul a plecat de lângă el. Când și-a venit Petru în fire, a zis: “Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său, și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul Iudeu!” “Când s-a făcut ziua, ostașii au fost într-o mare fierbere, ca să știe ce s-a făcut Petru. Irod, după ce l-a căutat în toate părțile, și nu l-a aflat, a luat la cercetare pe păzitori, și a poruncit să-i omoare.” (Fapte 12)

Și Pavel era arestat. Deoarece prin naștere era cetățean roman, a cerut împăratului să nu fie condamnat în Palestina. Astfel, a fost dus la Roma cu o corabie, sub escortă. Corabia a fost lovită de o furtună puternică și a fost atât de rău avariata încât plutea în derivă.

“Furtuna fost atât de mare” relatează Luca, prezent și el pe corabie “încât la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare. Oamenii nu mâncaseră de multă vreme. Atunci Pavel s-a sculat în mijlocul lor, și a zis: “Oamenilor, trebuia să mă ascultați, și să nu fi pornit cu corabia din Creta, ca să fi scăpat de această primejdie și de această pagubă. Acum vă sfătuiesc să fiți cu voie bună; pentru că nici unul din voi nu va pieri; și nu va fi altă pierdere decât a corăbiei. Un înger al Dumnezeului, al căruia sunt eu, și căruia-i slujesc, mi s-a arătat azi noapte, și mi-a zis: „Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine.” De aceea, oamenii, liniștiți-vă, căci am încredere în Dumnezeu că se

va întâmpla așa cum mi s-a spus. Dar trebuie să dăm peste un ostrov” (Faptele Apostolilor 27:20-26).

Și exact așa s-a întâmplat. Ei au ajuns pe o insulă și toți cei 276 de oameni de pe corabie au fost salvați. Corabia s-a rupt și s-a scufundat.

Ultima carte a Noului Testament, Apocalipsa, a fost scrisă de Ioan pe insula Patmos, prin apariția unui înger. *“Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile cari au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!”* (Apocalipsa 1:1-3).

Noi ne dăm seama astăzi tot mai clar că timpul nostru este pe sfârșit, timpul lui Dumnezeu se apropie, este chiar la ușă.

PĂMÂNTUL ÎN LUPTA FINALĂ PENTRU ARMONIE

Extratereștrii și OZN-urile

Renumitul psiholog Dr. Carl Jung a sintetizat în următoarele cuvinte cercetările științifice cu privire la fenomenele OZN: “Încercarea de a da o explicație fizică fenomenelor a eșuat, dar aspectul supranatural firește joacă un rol atât de important, încât nu poate fi pierdut din vedere”. Milioane de oameni de pe întreg pământul au văzut OZN-uri, printre aceștia numărându-se oameni de știință, funcționari guvernamentali, militari, preoți, cu alte cuvinte oameni de toate profesiile. OZN-urile, cu alte cuvinte, nu sunt niște închipuiri ale minții, ci realități. Totuși originea și activitățile lor nu pot fi explicate printr-o percepție senzorială, ci numai prin așa-numita “percepție transcendențială”, pe care o cunoaștem de la spiritism și ocultism, cu alte cuvinte, aparțin sută la sută domeniului ezotericului.

De mii de ani Biblia vorbește despre “extratereștri”, “mesageri” sau “îngerii Domnului” locuitorii altor planete. Biblia numește “cerul și cerurile cerurilor” multitudinea de galaxii din univers cu peste două miliarde de sisteme de căi lactee. Dacă fiecare din sorii din aceste galaxii ar avea numai o singură planetă locuită atunci putem calcula un număr de circa treizeci de trilioane de lumi locuite asemenea planetei noastre. De la prima până la ultima pagină a Bibliei găsim descrierea acestor extratereștri, cu alte cuvinte a îngerilor și a locuitorilor universului. Însușirile, capacitățile și puterea lor sunt descrise cu exactitate. Aici sunt relatate șaptezeci de caracteristici ale îngerilor, care îi deosebesc de pământeni și depășesc capacitățile noastre omenești.

Este uimitor că exact aceste șaptezeci de însușiri se regăsesc și la OZN-uri sau la echipajele lor. De aici reiese că apariția OZN-urilor este opera acestor îngeri căzuți din cer, care încearcă, ca demoni, să-i amăgească pe oameni (vezi anexa).

Tratarea cu ușurință a aparițiilor OZN poate deveni la fel de periculoasă ca și îndeletnicirea cu magia neagră. Acest fenomen atrage în același mod pe calea sa pe nevrotici, pe cei slabi în credință și pe cei imaturi. Urmările în general sunt paranoia schizofrenică, demonomania

(posedarea demonică) și uneori chiar sinuciderea. Dovezi în aceste sens au putut fi adunate dintr-o serie de cazuri. O curiozitate superficială cu privire la OZN-urile misterioase, poate conduce la o manie distructivă. Din acest motiv aş dori să sfătuiesc părinții să interzică ferm copiilor să se preocupe cu astfel de lucruri. Profesorii și alți educatori să nu incite tinerii să se intereseze de această temă²⁰.

Posibilitățile de mișcare supranaturale ale OZN-urilor, care nu pot fi explicate pe cale fizică, sunt relatate de mii de ani în Biblie: *“Domnul a zis Satanei: “De unde vii?” Și Satana a răspuns Domnului: “De la cutreerarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el”* (Iov 1:7). Cuvântul ebraic aici spune “în sus și în jos, în față și în spate”. Exact acestea sunt mișcările OZN-urilor, care nu pot fi dovedite fizic. Aici este vorba de supranatural, de ocultism.

Încețoșare prin ocultism

“One World Family - O familie globală”, este numele unei secte americane. Conducătorul ei, Allen-Michael Noonan, se pretinde a fi “Mesia”, adevăratul “duh al arhanghelului Mihail”. El susține că este în legătură telepatică cu extraterestri și că primește mesaje de la OZN-uri.

Pe lângă capacitățile oculte ale telepatiei, Noonan dispune de darul “scrierii automate”, o altă practică ocultă, prin care un duh, un extraterestru, îi conduce mâna. Astfel el a scris ca medium spiritist o lucrare în douăsprezece volume cu titlul *Evangelhia veșnică*. Acest nume l-a împrumutat din Biblie (Apocalipsa 14:6), și prezintă o explicație unică și absurdă a Apocalipsei, care este în totală contradicție cu Biblia și cu Hristos. Un volum poartă titlul *Noul Guvern Mondial*. El profetizează că o “divinitate” din cer cu ajutorul OZN-urilor va vesti tuturor oamenilor “Evangelhia veșnică” în bisericile și templele tuturor religiilor. O “mișcare mondială pasivă, de rezistență” va cuprinde fiecare instituție și guvern de pe pământ și, potrivit unui “plan al maestrului”, va înființa un nou “guvern mondial”. Casa Albă, din Washington, Pentagonul și Palatul Națiunilor Unite vor fi centre ale noului guvern mondial. Apoi va începe paradisul pe pământ. Toți bolnavii vor fi

²⁰ Weldom/Zewitt, idem p. 59.

vindecați, șomajul și sărăcia nu vor mai exista, iar dreptatea va guverna pământul.

Interesați sunt termenii pe care Noonan îi inventează. El vorbește despre “factorul Isus”, despre “marele quasar ca super Dumnezeu”, de “creierul Minervei, al lui Jupiter”, despre telepatie ca fiind “iubirea electrică”, patria OZN-urilor ar fi planetele Venus și Jupiter, dragostea ar fi socialismul, Stalin și Hitler ar trebui iertați, Statele Unite ar fi tribul israelit al lui Iosif, fiecare om să aibă Dumnezeul său propriu, nu ar exista natură omenească păcătoasă deoarece ar fi dumnezeiască, consumarea drogurilor ar fi un sacrament religios, Duhul Sfânt ar fi duhul lui Noonan, Isus ar fi un OZN de pe planeta Jupiter, că reîncarnarea ar înlocui judecata dumnezeiască, comunismul ar fi religia lui Hristos iar toate religiile ar fi adevărate.

Aceasta este o scurtă listă a soliilor despre OZN-uri pe care a obținut-o prin ocultism. Locuitorii planetei Venus i-ar fi cerut să conlucreze la crearea noului guvern mondial.

Practicile oculte ale telepatiei și ale scrierii automate au fost verificate în institutele parapsihologice ale multor universități din lume. În Germania, de aceste cercetări s-a ocupat amănunțit profesorul Bender, de la Universitatea din Freiburg. Dr. Kurt Koch a recunoscut, în douăzeci de mii de expresii cu caracter ocult, originea demonică a acestor practici. Nu OZN-urile, nici locuitorii altor lumi sau extraterestrii, sunt active aici, ci sunt îngerii căzuți de la Dumnezeu, demonii, care doresc să ne înșele pe noi oamenii.

Mii de cărți arată această origine demonică. Hristos a avertizat cu privire la ademenirile “Hristoșilor falși” și la “apostoli și predicatori ai dreptății”, unde Satana se prefacă în “înger de lumină”, iar demonii săi în slujitori ai lui Hristos. Prin scrierea automată, unde un duh de contact sau un demon conduce creierul și mâna, Ruth Montgomery a scris cartea *Lumea de dincolo*. La fel și Edgar Cayce, Taylor Caldwell, Kahlil Gibran și Richard Bach cu al său bestseller *Johnatan Livingstone Seagull* (Pescărușul Johnatan Livingstone) sunt victime ale acestor înțețoșări oculte.

Dr. Kurt E. Koch a scris un compendiu al artelor ademenirii oculte cu titlul *ABC-ul ocult*, editura Brunnen, Basel, una din cele mai vaste

lucrări cu multiple cazuri de înșelăciuni supranaturale, care dezvăluie adevăratul caracter al așa-zişilor “extraterestri ai OZN”.

New Age și iluzie

Katrin Ledermann a fost secretară într-o mare companie. Pentru a se destinde, a participat la un curs de yoga, la centrul evanghelic de inițiere, din cartierul său.

“Inspiram adânc și conștient *prana* - (așa se numește în yoga energia cosmică, de viață), și închideam ochii. Apoi îmi direcționez conștientul în piciorul stâng, iar piciorul drept îl ridicam în sus, încet, așezându-l pe piciorul îndoit lângă genunchiul stâng. În tot acest timp îmi controlam respirația. Între timp, mâinile se întâlneau sus deasupra capului”.

‘Ancorați-vă în *hara*’ o auzeam pe iubita mea profesoară zicând. *Hara* este importantă. De aici ne ancorăm în pământ și ne contopim cu cosmosul. Inspiră... expiră, expiră... inspiră!

De ani de zile știam că abdomenul este centrul, care în yoga orientală este numit *hara*. Acolo este stabilit acel *centru* plin de mister, răspunzător de echilibrul interior al elevilor pe ‘drumul interior’. Când îmi adunam conștientul în abdomen și mă concentram, atunci acționa în mine un duh de neînțeles, în timp ce toate activitățile exterioare și interioare erau tăcute și pasive. Acest duh se răspândea prin mine. Puteam să gândesc noi dorințe, simțăminte și gânduri și să le emit. Acest lucru a schimbat aparent mediul meu înconjurător, lumea în special! Pacea ar fi putut să ia naștere – dacă oamenii ar fi ajuns mai mult la liniștea interioară și la dezvoltarea puterii divine...”

Această măreață trăire interioară, ea dorea să o transmită și altora. Astfel a devenit un “guru” modern, o “moașă a noii conștiințe” împreună cu profesoara sa de la centrul de formare evanghelic.

“Nici profesoara mea de yoga și nici eu nu le-am dezvăluit vreodată elevilor noștri depresiile de care sufeream. De fapt, noi vorbeam de puterea emanației pozitive, despre noua viață și despre legătura cu cosmosul. Într-adevăr am trăit ceva care se potrivea cu acest termen. Totuși aveam de luptat precum ezotericul foarte dezvoltat cu atacurile forțelor întunecate, negative. Acest lucru ne obliga la meditații tot mai frecvente.

Mă preocupau adesea exercițiile de comportament și cum ar trebui să se comporte societatea din zilele noastre. În gând pronunțam ‘marea invocare’, rugăciunea răspândită la nivel global pentru a invoca pe ‘maestrul cosmosului’ să grăbească ‘revărsarea puterii’ pentru o nouă eră – New Age.

O transformare interioară mă cuprinsese misterios. Un fel de transformare, care a influențat întreaga mea, gândire, voință și simțire.

O nouă energie mi-a fost acordată, pentru a merge mai departe pe această cale a unui pionier New Age, pentru a pregăti lumea pentru o eră a Vărsătorului. Una dintre adevăratele supuse ale ‘marelui suflet’ al cosmosului a primit indicațiile din lumea de dincolo liniștită, gânditoare, cu o privire ruptă de realitate.

Ea a urmat dispozițiile unor “ființe nevăzute din cosmos”, despre care Biblia vorbește în Efeseni 6:12 ca despre “căpetenii, domnii și stăpânitorii întunericului” care domină acum această lume întunecată, și ademenesc întreaga lume (Apocalipsa 12:9). Dar, despre aceste forțe ostile lui Dumnezeu, Katrin Ledermann nu știa la vremea aceea nimic mai mult.

“Însărcinarea mea suna clar: să năzuiesc și să realizez unitatea tuturor curentelor de gândire, a religiilor și ideologiilor.

Această ‘ierarhie spirituală’ împreună cu ‘maestrul’ ei am regăsit-o în lucrările lui Alice Bailey... despre o imagine de viitor a lumii, în cele opt sute de pagini ale cărții sale.

‘Ierarhia spirituală face un pas spre apariție’. S-ar putea spune, că biserica, frăția francmasoneriei și instituțiile de educație sunt cele trei mijloace și căi pentru a pregăti noua eră”.

Deci bisericile, francmasoneria și școlile publice conlucrează la atingerea acestui țel. Noul model de gândire “noile paradigme” din cartea *Blânda Conspirație* scrisă de Marilyn Ferguson, cărțile lui Fritjof Capra și Robert Müller, fost locțiitor al secretarului general al ONU, cu cartea sa *O singură filozofie globală*, au întărit-o pe calea sa.

Totuși, depresiile și luptele sale interioare dintre bine și rău nu se reduceau. Ea căuta adevărul și adevărata pace. Apoi și-a împreunat mâinile și s-a rugat stăruitor lui Dumnezeu pentru ajutor.

“La scurt timp după această rugăciune viața mea s-a schimbat: ceea ce până atunci consideram a fi ființe luminoase din cosmos, s-au dovedit a fi doar dumnezei furioși. Pentru ei devenisem doar un ratat inutilizabil. Pe aceeași cale telepatică pe care până atunci fusesem apreciată și iubită, am primit o recomandare blândă de sinucidere. Acum știam un lucru sigur: dumnezeii New Age care se credeau atât de luminoși nu aveau nimic de face cu acel Dumnezeu drept, pe care, în ciuda tuturor lucrurilor, Îl credeam a fi adevăratul și viul Creator.

În aceste luni de teroare psihică și de atacuri asupra sănătății mele, am observat abia începutul celei mai importante schimbări din viața mea. Isus, care pentru mine până atunci fusese un ‘maestru’ al ‘ierarhiei spirituale’, a devenit acum Hristos”.

Katrin Ledermann a experimentat adevărata naștere din nou prin credința în dragostea iertătoare a lui Isus Hristos, care S-a jertfit pe cruce pentru a ne salva.

Will Baron descrie istoria vieții sale de “preot New Age”. El a fost atras și chiar vindecat de medicina New Age în întregime. Apoi a făcut aceleași experiențe ca și Katrin Ledermann. El a devenit un canal al New Age, un canal al puterilor supranaturale. Era posedat de un duh care se numea Djwhal Khul. Mai târziu i-a apărut un duh de o frumusețe rară, blond, tânăr și puternic, care se numea pe sine Hristos. El i-a dat însărcinarea să ardă toate cărțile ezoterice și să citească doar în Biblie, la fel cum i-ar fi explicat-o Isus. Apoi a fost trimis în diferite biserici creștine pentru a realiza cursuri de așa-zisă meditație creștină. Acel duh care apărea vizibil și se dădea drept Hristos îi dădea de fiecare dată instrucțiuni.

După o conferință religioasă a bisericii adventiste, pe care el o vizitase odată, o femeie s-a rugat foarte sincer cu și pentru el. O carte de E.G.White i-a deschis ochii:

“În ochii mei interiori a apărut imaginea Satanei așa după cum o descrisese doamna White. Deodată mi-a străfulgerat ideea: “Acesta este el! Acesta este maestrul meu!” Mi-am dat seama că ani de zile fusesem un ucenic al Satanei. Acest lucru m-a buimăcit. Aveam simțământul unei căderi fără parașută dintr-un avion.

Gândul că m-am lăsat folosit de Satana, pentru a răspândi învățăturile New Age și a falsifica învățăturile creștine, pentru a aduce altor oameni o falsă evanghelie, a fost oribil.

O Dumnezeuule, am strigat chinuit, Djwhal Khul și maestrul “îisus hristos” sunt îngerii demonici. Ei m-au înșelat toți acești ani.

În timp ce am crezut că servesc lui Dumnezeu, am fost la mâna lui Satana. Ca și cum mi-ar fi căzut niște solzi de pe ochi, mi-am dat seama că New Age și bagajul de idei pseudocreștine sunt doar o încercare de a disprețui adevărata solie creștină cu privire la revenirea lui Hristos și la Împărăția Sa, mai mult, de a-i lua locul. Pentru mine nu mai era nici o îndoială că Satana își pregătește apariția sa drept Mesia pentru a fi sărbătorit ca salvator din nevoi”.

Will Baron a primit ordin de la foștii săi maștri să-și ia viața. Un alt fost preot al New Age, care se convertise la Hristos, devenind credincios, a scris și o carte despre aceasta, care a stârnit un mare interes. El a trecut peste o stâncă abruptă cu mașina, a căzut în mare și a murit pe loc. Will Baron însă s-a încrezut în Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea lui Hristos când a fost ispitit în pustie, s-a apărât de dușman cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu “Stă scris!” Astfel Satana nu a putut să-i mai facă nimic, și s-a eliberat de gândul sinuciderii, devenind un urmaș fericit al lui Isus Hristos.

Gândirea New Age cunoaște doar două căi pentru fiecare om, în această lume, care merge spre pierzare. Materialismul, care duce spre o decădere sigură, și calea spirituală a New Age, transformarea sau nașterea din nou cu ajutorul experiențelor ezoterice supranaturale. Ambele căi duc la distrugere. Biblia ne arată a treia și adevărata cale spre salvare: nașterea din nou prin credința în Isus Hristos, pe baza Bibliei.

Atacul asupra copiilor noștri

Filmul cu cel mai mare succes al tuturor timpurilor, “E.T.”, a avut cea mai mare influență asupra generației tinere. Un extraterestru, un băiat, a fost uitat de așa-zișii planetarieni, cu ocazia unei excursii pe pământ. Micul Elliot, în vârstă de zece ani, l-a găsit într-o seară într-o magazie. Între cei doi s-a înfiripat o prietenie emoționantă. Lui E.T. i se

face dor de ai săi, dorește să se întoarcă acasă, iar Elliot trebuie să-l ajute. NASA însă află despre existența micului E.T. care este supus cercetărilor științifice fără milă și de aceea moare. Dar se trezește din nou, copiii fug într-un luminiș unde o navă așteaptă deja pentru a pleca cu E.T. spre cer.

Interesant este faptul că acel pitic extraterestru a parcurs exact 33 de stații din drumul vieții lui Isus. Steven Spielberg, autorul acestei opere cinematografice, a recunoscut că a fost condus de o putere transcendențială la realizarea acestui film. Pentru munca sa a primit medalia ONU pentru pace.

Imitarea lui Dumnezeu este o metodă a Satanei. E.T. este un duh mincinos cu tainele sale mincinoase. Efectul demonic direct manifestat asupra copiilor care au vizionat acest film, a supărat părinții. Copiii erau iritați zile în șir, nu mai puteau dormi și aveau coșmaruri. Imaginea lor despre Dumnezeu este distrusă. Adolescenții englezi au afirmat, cu ocazia unui sondaj, că mai degrabă cred în extratereștri decât în Isus Hristos.

Cu o ediție de peste un miliard, seria de caiete *Perry Rhodan*, a avut un succes mondial. Prin aceste caiete tânăra generație învață că poate lega "Buna" prietenie extraterestră cu pământeni. Tineretul și-a întors fața de la bisericile creștine materialiste și politizate căutând o nouă religie pe care speră că o vor putea găsi în "lumea științifico-fantastică" a extratereștrilor.

Curentul *Fantasy*, a cuprins întreaga planetă, invadând-o cu filme și cărți despre fenomenele supranaturale. Tinerii s-au lăsat conduși mai departe în contacte concrete cu lumea spiritelor: ședințe spiritiste, telepatie, mișcarea mesei, mișcarea paharelor, citirea în cărți, astrologie, vibrația baghetei și pendulului și multe alte practici oculte.

Cele mai de succes cărți ezoterice despre *Harry Potter* au produs un val de entuziasm în cadrul generației tinere mai mult decât orice altă carte până atunci. Psihologi și medici ai societății medicilor "Hartmannbund", au avertizat că aceste manifestări oculte conduc la satanism și la adorarea lui Satana. Revista *Quick* s-a referit în aprilie 1988 la "pericolul diabolic": "copii care se roagă Satanei; elevi care în urma spiritismului au nevoie de tratament psihiatric; tineri care se lasă

conduși la moarte de către diavol – indicii alarmante ale unei noi boli”.

“Mișcarea New Age se bazează din punct de vedere teologic pe panteism (totul este dumnezeiesc) și pe animism (închinarea la obiecte neînsuflețite, duhuri din natură). Interesul principal al ocultismului, al cultului luciferic și al sectelor din cadrul mișcării New Age constă în a învăța cum se poate influența ‘forța’ respectiv ‘puterea’. Membrii New Age nu cred într-un Dumnezeu personal în fața căruia trebuie să dăm socoteală. Ei cred că Dumnezeu este o forță neutră, care poate fi manipulată fie spre bine fie spre rău”.

Succesul mondial al lui Hermann Hesses se explică și prin aceea că el a recunoscut: “Nu am fost educat numai de părinți și profesori ci și de puteri mai înalte, ascunse și pline de mister, printre ei aflându-se și dumnezeul Pan ...”

George Lucas a creat filme despre *Războiul Stelelor*. Primul film din seria *Războiul Stelelor* a apărut aproape după cum fusese planificat pe ecranele cinematografice ale lumii. Potrivit planurilor “maestrului din lumea de dincolo” începând cu anul 1975 ar fi trebuit să fie răspândite învățăturile secrete despre “hristosul New Age” și “ierarhia spirituală” pe toate căile media care le stăteau la dispoziție.

Un model pentru multitudinea de autori ezoterici și producători de film a fost spiritistul englez Aleister Crowley, care a murit nebun în anul 1949 în urma unei supradoze de droguri. Revista germană *Stern*, a făcut remarcă, într-un comentariu din anul 1983, că psihiatrii germani au tratat câteva sute de oameni, majoritatea tineri, care au suferit primul simptom de schizofrenie după ce au citit scrierile lui Crowley.

“Pedagogii și psihologii au tot mai des de a face cu elevi care sunt lipsiți de simple deprinderi de bază. Memoria, răbdarea, gândirea logică, intuiția, și concentrarea sunt foarte slab dezvoltate. Nu au dexteritate, sunt personalități demoralizate, decăzute, slabe. Până la vârsta de cincisprezece ani, un tânăr german privește la televizor în jur de 16.000 de ore. Această cifră crește dramatic prin folosirea videoului și a computerului mărin timpul petrecut în fața micului ecran”.

Prin jocurile pe computer, gândirea tinerilor se schimbă neobservat. Imaginile stau una lângă alta, șiruri logice sunt alcătuite, sunt luate decizii

analitice, dar ceea ce lipsește este capacitatea de a extrage sinteza, de a pune întrebări asupra sensului și scopului. Astfel, tinerii ratează căutarea în lume a sensului vieții, apariția lumii și scopul ei, pe Dumnezeu și viața veșnică.

Cărțile *Harry Potter* sunt citite de milioane de oameni aproape de pe întreaga planetă, în multe limbi. Psihologi și teologi au verificat conținutul și au descoperit că cititorii acestor cărți au suferit vătămări sufletești severe și vătămări ale credinței în Dumnezeu.

O catastrofă ecologică de proporții majore a venit peste noi, un potop de materiale toxice sunt pompate în sufletele copiilor noștri iar urmările sunt incalculabile. Valul New Age amenință să fie un nou potop pentru pământ. Acum ar trebui să se unească părinții și profesorii în grupe de ajutorare pentru a construi o barcă de salvare pentru copiii lor. Acest lucru necesită o mobilizare de timp, bani, efort, multă dragoste, inventivitate și o porție mare de credință în Dumnezeu și cunoaștere a Bibliei, care este numită “sabia duhului”.

Dr. Karl Renner a scris un articol, în anul 1988, cu titlul *Precursori secreți ai ocultismului?*: “Oricine dorește să asculte sau să citească știe cât de puternic este curentul ocult care plutește în prezent deasupra lumii noastre occidentale. Pe toate căile media se pot cunoaște spiritismul, prezicerea, cultul voodoo și alte practici oculte, dar și muzica rock, pentru a duce tineretul pe o cale greșită”.

Miezul muzicii rock

Muzica rock are un efect asemănător drogurilor. Frecvențe înalte dincolo de capacitățile auditive acționează cu trei mii de oscilații pe secundă asupra creierului. Noi avem cinci sute de bilioane de circuite în creier, așa-numitele sinapse, care funcționează cu anumite lichide ca și conductori pentru semnalele electrice. Aceste substanțe transportoare (circa 25 sunt astăzi cunoscute) fac legătura dintre spațiile sinaptice, pentru a transmite informațiile electrice. Prin semnalele acustice super-active ale muzicii rock, aceste substanțe sunt produse în exces punând creierul într-o situație de stres. Cu această ocazie hormonul de stres, numit adrenalină, ajunge în circuitul sanguin. “Apoi, sub influența

unui stres extrem, adrenalina se transformă în adenochrom. Adenochromul în structura sa are proprietăți asemănătoare cu ale drogului meskalin, care funcționează asemenea LSD”.

Rezultatul acestor cercetări științifice a fost prezentat de către autor guvernului indian, în fața a două sute de ofițeri de poliție care se ocupau de găsirea drogurilor. Știrea a fost preluată de presă și răspândită în întreaga lume prin intermediul radioului și al presei scrise: Muzica rock are un efect asemenea drogurilor. Acest efect nu este mai puțin prezent în muzica rock așa-zis creștină. Necesitatea de a consuma droguri este trezită prin ea și de asemenea dependența de droguri.

Volumul muzicii rock este voit ales la o frecvență de șapte decibeli deasupra graniței de toleranță a neuronilor, celulelor creierului. Cu această ocazie are loc o iritare a sinapselor, care, în funcție de starea sufletească a persoanei, provoacă depresii, agresioni, excесе sexuale. Cercetările au scos la iveală pe lângă aceasta că, ascultătorii suferă de deficiențe de auz datorită volumului și, după puțin ani, au un auz greoi, iar la vârsta de 25-30 ani au nevoie de aparate auditive. Mulți au devenit inutilizabili în profesia lor. Potrivit unor recente cercetări medicale, 60% dintre tinerii care ascultă muzică rock au deficiențe de auz.

Calea oscilațiilor acustice în ureche duce prin urechea externă apoi prin timpan, ciocan, nicovală, scăriță și prin fereastra ovală în melcul umplut cu lichid. Fereastra rotundă are grijă de echilibrarea presiunii între melc și urechea medie, umplută cu aer. Melcul este organul auzului care constă din două spirale și jumătate. Ele cuprind organul cortic unde se află aproximativ 16.000 de celule auditive. De la melc trece spre creier un cablu gros de nervi auditivi. În sistemul de transmisie a sunetelor din aer în sunete ale substanței lichide, în melc are loc o amplificare de douăzeci de ori a semnalului. Datorită unui volum sonor prea ridicat, după un anumit timp celulele sunt așa de solicitate încât își încetează activitatea. Aceste deficiențe de auz nu mai pot fi reparate, individul este și rămâne surd.

Mesaje de comandă subliminale adresate subconștientului sunt redade în textul muzicii rock în sens invers în așa-numitele *reverse-masking*. Subconștientul înregistrează aceste mesaje și le întoarce din nou, astfel că aceste ordine sunt memorate ca în cazul hipnozei. Consacrare

diavolului, predarea vieții lui Satana, crimă și sinucidere, blestem asupra lui Dumnezeu și Hristos, excese morale și perversiuni sexuale formează conținutul acestor mesaje hipnotice ale muzicii rock. În medie, tinerii ascultă șapte până la opt ore de muzică rock pe zi.

Rolling Stones aparțineau unei secte satanice din jurul orașului San Diego, și răspândeau în unele titluri cultul Satanei. Gary Funkell a produs muzica rock cu scopul de a conduce tinerii la satanism. Alice Cooper a recunoscut deschis: “Într-o ședință spiritistă, *duhul faimei* mi-a promis dominația lumii prin muzică rock și bogăție în exces. Astfel am devenit cunoscută la nivel mondial. Pentru acest lucru el a cerut trupul meu”.

Ritchie Blackmore admite public că oficiază ședințe spiritiste și că în timpul concertelor sale plutește cu trupul său astral prin sala de concert. Cântecul său are texte oculte iar concertele sale au efectul unei slujbe satanice.

David Bowie unul dintre cei mai de succes muzicieni rock a spus: “Muzica rock a fost totdeauna muzica diavolului. Tu nu mă poți convinge că nu este”.

Efectul muzicii ezoterice tehnice asupra maselor culminează cu *Parada dragostei*, unde, numai în Berlin, aproape un milion de adepți entuziaști degenerază în excese sexuale. De neconceput este faptul că și autoritățile permit acest lucru asemănător paradei homosexualilor și lesbienele din Berlin, conduse de primarul homosexual, de președintele camerei federale și de către ministrul mediului. Chiar și cancelarul a numit această petrecere care a degenerat într-o orgie sexuală “o petrecere pentru noi toți”.

Este de neconceput faptul că și curtea federală de justiție a luat sub protecție pe homosexuali și lesbiene, cu toate că este probat științific că nu există homosexualitate nativă, ci este vorba de o rățăcire voită de la ordinea sexuală creată de Dumnezeu. Homosexualii nu aduc pe lume copii, devenind astfel goparii populației Germaniei. Ei luptă și împotriva “imperativului categoric” a lui Emanuel Kant și pierd astfel categoric calificarea în problemele de conducere ale poporului german.

La fel de neînțeles este faptul că biserica evanghelică nu numai că tolerează pe homosexuali și lesbiene în biserică și în serviciul de pastorație, ci chiar îi binecuvântează. Ordinea din Vechiul Testament

arată clar că homosexualii erau omorâți cu pietre. Orașele Sodoma și Gomora au fost distruse de Dumnezeu deoarece nu voiau să se lase de homosexualitate și dominau tot poporul.

Ca urmare a depărtării de Dumnezeu, homosexualii sunt înfierăți în Noul Testament ca păcătoși care sunt excluși din împărăția lui Dumnezeu, dacă nu se întorc la Hristos și nu se îndepărtează de perversiunile lor. Ca o speranță minunată ne este relatat în epistola către Corinteni faptul că mulți creștini din primele timpuri au fost eliberați de patimile lor nefirești prin Hristos (1 Corinteni 5:11-13). Astăzi mulți care iau în serios creștinismul, au experimentat această eliberare prin Hristos.

Recunoașterea homosexualității ca fiind o practică necreștină a dezbinat multe biserici. Un atac împotriva unor astfel de preoți, care susțin încă adevărul biblic, i-a îndepărtat din serviciul lor chiar cu acordul conducerii bisericii. Li se reproșează că nu sunt “gata pentru conciliere”, și astfel ar fi devenit inapți pentru serviciul de predicare. Niciunul nu se poate apăra împotriva acestei defăimări. Împotriva atacului nu există nici un mijloc ci numai distanțarea.²¹

Homosexualitatea și promiscuitatea actului sexual prin schimbarea repetată a partenerului a adus moartea miilor de oameni prin transmiterea virusului HIV. Nici prezervativele nu pot proteja împotriva virusului SIDA, care este de treizeci de ori mai mic decât un spermatozoid adică 0,1-0,3 microni. Impermeabilitatea unui prezervativ este între 1-5 microni, deci acționează ca o sită care filtrează spermatozoizii dar nu și toți virușii SIDA. SIDA se răspândește tot mai mult deoarece nu numai spermatozoizii ci și lacrimile, saliva, urina, secrețiile vaginale, laptele matern și lichidul amniotic transmit această boală mortală. Fidelitate în loc de prezervative înseamnă salvare. Morala creștină, care limitează sexualitatea doar în cadrul căsătoriei este cea mai bună protecție.

Cauza principală pentru problemele din căsnicie, potrivit traducerii lui Martin Luther a epistolei către Efeseni, este lipsa dispoziției de a sluji și a se supune unul altuia. Hristos a venit pe pământ să slujească.

²¹ Volker u. Martina Kessler, Die Machtfälle – Machtmenschen in der Gemeinde, Gießen-Basel 2001.

Loialitatea față de El se vede în modul în care-ți slujești partenerul de căsătorie. Este o misiune încredințată de Dumnezeu să slujești partenerului cu credință, în ciuda imperfecțiunilor care există indiscutabil de ambele părți. Aici este vorba de părăsirea egoismului, căreia omul și împrejurările trebuie să-i slujească. În realitate este vorba de patima de a domina, opusul misiunii de slujire și nu de conducere. Această smerenie sau curajul de a servi, necesită din partea multora o schimbare interioară radicală, dar este totuși răsplătită prin refacerea și menținerea unei bune căsnicii.

În biserici și în comunitățile creștine și-a făcut intrarea așa-numita muzică rock creștină. Expresia muzică rock “creștină” este o contradicție în sine, o înșelare a ascultătorului și o autoînșelare a muzicianului. Textele creștine nu schimbă cu nimic felul distructiv al muzicii, care pe baza cercetărilor științifice și a observațiilor medicale distrug ireparabil auzul. Efectele psihologice și morale cântăresc atât de greu, potrivit cuprinzătoarelor experiențe statistice, încât este clar că această muzică este o operă a Satanei. Hristos a atras serios atenția în predica de pe munte “*Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni*”. Cine dorește să-l urmeze în adevăr pe Hristos nu trebuie să permită ca muzica rock cu texte creștine să fie cântată în biserici sau săli ale comunităților.

Prin ascultarea muzicii rock omul se așează de bunăvoie sub o influență demonică. Prin deținerea de compact discuri și casete audio cu acest gen de muzică omul se pune sub dominația lui Lucifer. Cel mai bun lucru care poate fi făcut în acest sens este distrugerea acestor lucruri. Este mai bine să arunci aceste lucruri în foc, decât să-ți găsești mai târziu sfârșitul în focul judecății de apoi.

Harismatici adevărați și falși

Cea mai mare mișcare religioasă care se strecoară în toate bisericile creștine, cuprinzând deja cinci sute de milioane de oameni, este așa-numita “mișcare harismatică”. Cuvântul grecesc *charisma* provine din Noul Testament, și înseamnă *darul harului*, o capacitate specială, care este dăruită prin Duhul Sânt omului credincios pentru a sluji semenilor lui. Sunt numite zece daruri ale vorbirii și zece daruri de

activități. Între acestea se află darul vindecării, al profeției și darul limbilor care se află astăzi în centrul discuției.

În mari adunări de mase și chiar în cercuri mai mici apare acest dar. Totuși se pot vedea daruri adevărate sau false. Deja în urmă cu o sută de ani, medii spiritiste printre care și Sir Arthur C. Doyle, au prezis că și creștinismul tradițional trebuie transformat complet printr-o descoperire a duhurilor “din lumea de dincolo”. Creștinătatea divizată se va uni din nou într-o societate mondială, într-o “unitate spirituală religioasă atotcuprinzătoare” care va include toate religiile lumii. Cu această ocazie duhurile lumii de dincolo vor conduce lumea într-o nouă spiritualitate, care va fi mult mai puternică decât revărsarea Duhului Sfânt din ziua Cincizecimii, cu darurile minunate ale vindecării, ale profeției și ale limbilor. Acele evenimente din ziua Cincizecimii vor păli în importanță, dacă vor fi comparate cu ceea ce este gata să înfăptuiască spiritismul modern îmbrăcat în haina creștinismului.

“În punctul de pornire îi putem înțelege pe adepții mișcării harismatice. Comunitățile bisericești reci cu agitația lor tradițională și anostă, nu mai pot satisface foamea spirituală a multor creștini. Dacă această foame și această căutare ar fi rămas pe căi biblice, mișcarea harismatică ar fi adus binecuvântare creștinătății. Așa însă, acest așa-numit curent harismatic s-a vărsat într-un bazin larg al demonstrațiilor de forță și al rătăcirilor religios-sugestive, isterice, hipnotice și oculte. Pseudo-harismaticii sunt elita, avangarda Satanei, care vrea să atace cu ei cel mai bun miez al bisericii lui Isus... De ce se găsesc creștini veritabili și în rândurile harismaticilor? Este vorba de darul deosebirii duhurilor, altfel ar părăsi această tabără. Este o experiență generală, că în cercurile unde se vorbește cel mai mult despre darurile spirituale, acestea se găsesc cel mai puțin”.

“Mark era un creștin care aparținea unei biserici moarte, din punct de vedere spiritual, după cum spunea el. S-a mutat de aceea în biserica penticostală. Acolo se rugau împreună cu el prin punerea mâinilor, el experimentând ceea ce se numește în America “slain in the spirit” “omorât în duhul”. El se afla într-un fel de transă culcat la pământ. Când și-a recăpătat cunoștința, a preamărit și laudat fără încetare pe Isus. Din acel moment s-a rugat chiar în limbi. După o consfătuire

duhovnicească Mark era pregătit pentru o cercetare a duhului. Duhul limbilor s-a dat drept a fi Dominogaio. La porunca în numele Domnului Isus, Dominogaio a explicat că ar fi pătruns în Mark când se afla la pământ ‘ucis în duhul’. Misiunea sa dată de Satana ar fi fost să-l înșele pe Mark și să-i ruineze credința făcându-l un urmaș al Satanei. I-am poruncit în numele Domnului Isus Hristos să-l părăsească pe Mark, însă acesta nu s-a liniștit, așa că am întrebat:

“Mai este un demon? Răspunsul a venit:

Da, “Isus”

Ce fel de “Isus”? am întrebat mai departe.

Isus al Satanei

Care este misiunea ta?

Să îl amăgesc și să iau onoarea lui Dumnezeu.

Când ai pătruns în Mark?

Când a fost ‘ucis în Duhul’”.

Și acest duh a trebuit să se dea înapoi din fața numelui și autorității Domnului Isus Hristos. Vedem în mod repetat cum demonii se dau drept Isus. Mai departe devine clar că botezul cu Duhul Sfânt din cadrul mișcării harismatice este de regulă poarta de intrare a demonilor. Experiențele cu așa-zisa mișcare harismatică ne învață mai mult ca niciodată să ne rugăm pentru a face diferența între duhuri și să ne lăsăm conduși, de Duhul Sfânt în tot adevărul, în credința și în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu”²²

În mișcarea harismatică cel mai mult se pune accent pe darul limbilor. Prin acesta se înțelege emiterea de sunete extatice, neînțelese de nimeni, care sunt pronunțate repede și tare. Această vorbire babilonică încurcată, se regăsește și în alte religii necreștine fiind privită ca o dovadă a posedării unui duh interior. Darul limbilor din ziua Cincizecimii, de acum aproape două mii de ani în urmă, a fost de cu totul altă natură. Cu acea ocazie, în Ierusalim erau adunați oameni din toate națiunile care vorbeau împreună șaisprezece limbi diferite. De aceea Duhul Sfânt a dat apostolilor darul limbilor, ca să poată predica vestea cea bună a

²² K. Koch, Okkultes ABC, Basel, S. 79. 80. 84.

învierii lui Isus în aceste șaisprezece limbi. Aceasta nu a fost o bâlbâială extatică, ci o limbă străină perfect înțeleasă.

Există un raport despre rezultatul unei verificări a unor vorbitori în limbi, care s-au supus de bună voie unui test, fiind deplin încredințați că vorbesc sub influența Duhului lui Dumnezeu. La peste 90% din cei verificați a reieșit clar originea demonică a darului lor. Nici la restul de 5-8% nu s-a putut dovedi originea divină, totul fiind bazat pe puterea minții în domeniul psihic”.

“Trebuie luat în considerare că majoritatea celor ce vorbesc în limbi sunt supuși unei anumite presiuni căreia nu i se pot opune și care nu este o caracteristică a Duhului Sfânt ci a unui duh nesfânt. Satana constrânge și conduce la robie”.

Când se verifică darurile vindecării și al profeției, între harismatici, se ajunge la aceeași rezultat. Aceste daruri nu sunt provocate de Duhul Sfânt ci de demoni.

Dintre cele douăzeci de daruri diferite ale Duhului Sfânt harismaticii pun accent doar pe trei sau patru iar celelalte, printre care este și darul deosebirii duhurilor, cu ajutorul căruia se poate recunoaște dacă la lucru este un demon sau Duhul Domnului, nu sunt luate în considerare. Cel mai mare dar, care le întrece pe toate, este darul dragostei, căci (Romani 5:5) *“dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat”*. Dragostea nu constrânge și nu minte, și chiar aceste lucruri lipsesc pseudo-harismaticilor după cum este relatat mai sus.

Adevăratele daruri spirituale se arată astăzi în măsură bogată, spre exemplu, în cea mai mare misiune protestantă, societatea misionară a Adventiștilor de Ziua a Șaptea cu cei 14 milioane de membri ai săi răspândiți în întreaga lume. La ei vindecarea este pe primul loc, prin cele cinci sute de spitale și clinici cu aproape douăzeci de mii de medici și surori medicale, cu vapoare și avioane medicale în special în țările în curs de dezvoltare. Medicina preventivă, care este mult mai importantă decât vindecarea, este predată și învățată în universități și în aproape șase mii de școli și prin cele o mie de grupuri de întraajutorare. Există însă și multe relatări cu privire la vindecări cu ajutorul rugăciunii în cazuri fără speranță.

Darul profeției se găsește de asemenea în această societate misionară. Cartea *Marea Luptă* de E.G. White oferă o privire profetică pătrunzătoare în lumea nevăzută a îngerilor și a demonilor arătând drumul omenirii în viitor. Prin mii de programe radio și de televiziune este transmisă în jurul lumii *Vocea profeției*. Seminarii cu privire la profeția biblică din Daniel și Apocalipsa sunt ținute în peste douăzeci de mii de locuri.

Darul limbilor străine se reflectă prin cele 852 de limbi în care această misiune vestește Evanghelia despre dragostea mântuitoare a lui Isus Hristos și despre revenirea Sa în curând pentru salvarea omenirii. Dar și în caz de nevoie, de exemplu în Islanda, Africa și Filipine, a fost manifestat darul limbilor străine, la fel cum s-a întâmplat cu apostolii în ziua Cincizecimii.

Peste toate acestea se află darul dragostei, care caracterizează în special această misiune. Cu ocazia seminariilor pentru pastori din Ucraina, circa două sute dintre ei au recunoscut că dragostea lui Hristos este motivația lor în propovăduirea Evangheliei. Într-un singur an au câștigat pentru Hristos opt mii de oameni. Cu un an înainte, numai în Kiev, au fost botezați 3.283 de oameni adulți, pe baza credinței lor în Isus. În Butare, sudul Ruandei, țara unde are loc un sângeros război civil, cu ocazia unei serii de conferințe care s-au desfășurat pe un stadion de fotbal, s-au adunat aproximativ 2.000 de adventiști care au afirmat că sunt gata să ierte și să se roage pentru ucigașii rudelor lor, ca să fie și ei salvați pentru viața veșnică. Această dragoste față de dușman este într-adevăr cel mai mare dar al Duhului Sfânt.

Prin această dragoste, ca efect al Duhului Sfânt, în fiecare zi sunt botezați în această biserică, prin botezul lui Isus Hristos, peste trei mii de oameni. La fiecare două ore ia ființă o biserică nouă. Numai în orașul Sao Paulo, din Brazilia, există mai mult de o mie de biserici adventiste. În Zimbabwe potrivit unui raport al prorectorului Universității Solusi, în următoarele două decenii o treime din populație va fi adventistă. În fiecare an la nivel global creșterea este de 6%. Populația globului crește cu doar 2%. Din punct de vedere statistic, în anul 2060 pe pământ vor fi zece miliarde de oameni dintre care cinci miliarde vor fi adventiști. Nu se ia în calcul împlinirea acestor statistici deoarece se crede că Hristos va reveni înainte de această perioadă, pentru a salva lumea de la haos.

Noua ordine mondială

Dacă ne gândim la catastrofa ecologică din fața noastră, care pătrunde fără nici o reținere în omenire, atunci putem înțelege, că trebuie încercat totul, pentru a o evita. Într-un “proces de conciliere” o serie de instituții și-au luat ca țintă salvarea omenirii. Programul lor se numește “Pace, Dreptate și Protejarea Creațiunii”. În fruntea tuturor, biserica catolică propagă o “nouă ordine economică mondială” unde Papa însuși vrea să fie conducător. Bisericele protestante și ortodoxe sunt legate prin Ecumenism de Consiliul Mondial al Bisericilor, care prin societățile naționale, continentale și locale au ca țintă crearea unei singure religii mondiale, care să pună capăt tuturor neînțelegerilor dintre religii și biserici. ONU dorește să vadă dreptatea și drepturile omului împlinite pe pământ, iar Iluminații și alte societăți secrete lucrează cu toate forțele, pentru a crea o “nouă ordine mondială”. O monedă unică, un tribunal mondial, cu poliție mondială și un parlament mondial vor trebui să asigure această nouă ordine mondială. Spiritiștii au prezis această nouă ordine mondială, iar prin mișcarea harismatică și mișcarea New Age ne apropiem tot mai mult de această țintă.

La prima vedere această țintă este foarte promițătoare, părând a fi unica soluție logică pentru a proteja omenirea de catastrofa care stă să vină. Dar nu poate fi trecut cu vederea că acest guvern mondial va fi și o dictatură mondială. Toți cei care nu sunt de acord cu noua ideologie și noua religie vor fi eliminați. Pentru ei nu este loc în această împărăție veșnică a păcii creată de oameni. Toți cei care au experimentat nașterea din nou prin credința în Isus Hristos și așteaptă revenirea Sa pentru a instaura împărăția veșnică a lui Dumnezeu, potrivit profeției biblice, vor fi persecutați ca fiind dușmani ai “Nouii Ordini Mondiale”. Toate dictaturile din istoria omenirii vor fi depășite de această nouă dictatură globală în mărime și putere.

Ultima înșelătorie a pământului

În profeția biblică Hristos prezice următoarele: *“Atunci dacă vă va spune cineva: Iată, Hristosul este aici, sau acolo”, să nu-l credeți. Căci*

se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Iată, că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: 'Iată-L în pustie', să nu vă duceți acolo! 'Iată-L în odăițe ascunse', să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului." (Matei 23:23,26,27)

"Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa" (Apocalipsa 3:10,11)

"Ca fapt culminant în această dramă a înșelătoriei, Satana se va da drept Isus. Biserica a mărturisit vreme îndelungată așteptarea revenirii Mântuitorului, ținta speranțelor ei. Acum marele înșelător va trezi aparența că Hristos ar fi venit. În diferite părți ale globului, Satana se va arăta printre oameni ca o făptură maiestuoasă și de o strălucire năucitoare, care se aseamănă cu descrierea făcută de Ioan Fiului lui Dumnezeu în Apocalipsa. Splendoarea care îl înconjoară nu este întrecută de nimic din ceea ce a văzut vreodată ochiul omenesc. Răsună strigăte de bucurie "Hristos a sosit!", "Hristos a sosit!" Poporul se aruncă la picioarele lui adorându-l, în timp ce el își ridică mâinile și îi binecuvântează la fel cum Hristos a binecuvântat pe ucenicii săi când a fost pe pământ. Vocea sa este moale și atenuată totuși plină de armonie. Cu un ton lin plin de compătimire prezintă unele din adevărurile cerești pe care Mântuitorul le-a rostit odată; el vindecă pe infirmii poporului, apoi susține prin caracterul său arogant că a schimbat sabbatul în duminică, și poruncește tuturor să păzească ziua peste care se află binecuvântarea sa. Apoi spune că toți cei care rămân la păzirea zilei a șaptea hulesc numele lui, pentru că se opun ascultării de îngerii Săi pe care i-a trimis la ei cu lumină și adevăr. Aceasta este cea mai puternică și impresionantă înșelătorie. Poporul lui Dumnezeu nu va fi înșelat. Învățăturile acestui Hristos mincinos nu corespund cu Biblia"²³

²³ E. G. White, Marea Luptă, Hamburg, pagina 624

O ÎNȘELĂTORIE RELIGIOASĂ LA NIVEL MONDIAL

Apariții supranaturale ale Mariei în toată lumea

Maria este supranumită “Profetesa aleasă a secolului nostru”. Se vorbește de un potop de apariții ale Mariei. În fapt sunt aproape o mie de manifestări supranaturale, despre care vizionarii sunt convinși că li s-a arătat Maria. Acestea sunt fără excepție așa-numitele “descoperiri private”

Thomas d’Aquino (1224-1274) scria deja în opera sa “Summa Theologica”, care a avut o mare influență asupra învățăturii catolice și protestante, că în toate secolele, oamenii deosebiți au posedat darul profeției, spiritul prezicerii. Este vorba de profeții individuale, pe care nimeni nu este obligat să le accepte. Biserica îl lasă pe fiecare liber să creadă în ele sau să nu creadă, după cum le consideră adevărate sau neadevărate. Fiecare are dreptul, dar și datoria să examineze aceste apariții. Din multe sute de apariții ale Mariei, au fost alese aici cele mai importante și chiar în ordine cronologică, după anul, locul și persoana “vizionară”:

1846 - La Salette, Franța, Melanie Calvat și Maximin Giraud.

1858 - Lourdes, Franța, Bernadette Soubirous.

1871 - Pontmain, Franța, Eugene și Joseph Barbadette.

1879 - Knock, Irlanda, 15 persoane.

1904 - Polonia, părintele Maximilian Kolbe.

1917 - Fatima, Portugalia, copiii Lucia, Francesco, Jacinta.

1932 - Beurain, Belgia, copiii Voisin, Degeimbre.

1932 - Banneux, Belgia, Mariette Beco.

1937 - Polonia, sora Faustina.

1940 - Ungaria, Maria Natalia.

1945 - Zagreb, Iugoslavia, Julka.

1945 - Amsterdam, Olanda, Ida Perleman.

1947 - Marienried, Germania, Barbara Reuss.

1947 - Tre Fontana, Italia, Bruno Cornacchiola.

1953 - Sabana Grande, Porto-Rico, trei copii.

1954 - Servedne, Ucraina, Anna Hanya.

1954 - Fostoria, Ohio, Statele Unite, Mildred Mary.
 1961 - Garabandal, Spania, patru copii.
 1963 - Vietnam, Rosa Maria.
 1968 - Zeitoun, Egipt, mai multe sute de mii.
 1972 - Milano, Italia, părintele Stefano Gobbi.
 1973 - Akita, Japonia, Agnes Sasagawa.
 1974 - Canada, părintele Joseph Francis.
 1976 - Betania, Venezuela, Maria Esperanza și alții.
 1980 - Cuapa, Nicaragua, Bernardo Martinez.
 1980 - Taiwan, cinci persoane.
 1981 - Kibeho, Rwanda, Africa, șapte copii.
 1981 - Medjugorje, Iugoslavia, șase copii.
 1982 - Eisenberg, Austria, Aloisia Lex.
 1982 - Damasc, Siria, Mirna Nazzour.
 1985 - Elveția, Vassula Ryden.
 1985 - Surrey, Anglia, Patricia.
 1990 - Melbourne, Australia, Josefina Maria.
 1991 - Mossul, Irak, Dina.

Aceasta nu este decât o mică parte dintr-un puhoi de apariții în aproape toate țările lumii.

Se poate crede sau nu în aceste apariții. Maria este denumită profetesa timpului sfârșitului, împărăteasa profeților. Hristos ne avertizează să cercetăm:

“Păziți-vă de proorocii mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor...Nu orișicine-Mi zice: “Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: “Doamne, Doamne! N-am proorocit Noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: “Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelegea.” (Matei 7:15-23).

“Se vor scula mulți prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți. Atunci, dacă vă va spune cineva: “Iată, Hristosul este aici, sau acolo”, să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor

face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.” (Matei 24:11,23, 24). Din acest motiv, apostolul Pavel ne avertizează: *“Cercetați toate lucrurile!”* (1 Tesaloniceni 5:21). Și apostolul Ioan ne previne: *“Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși.”* (1 Ioan 4:1).

Avem deci obligația să verificăm aceste apariții ale Mariei. Maria care apare diferiților vizionari și se dă drept profetesă, este o profetesă adevărată sau falsă?

Adevărul despre aparițiile Mariei

Ar fi prea mult să-i numim imediat impostori pe toți vizionarii cu aparițiile lor. Dar trebuie să-i întrebăm dacă au verificat evenimentele trăite de ei, după cum ne-a recomandat Isus. Hristos ne-a spus dinainte că aceste amăgiri vor semăna atât de mult cu adevărul încât până și slujitorii pe care El și i-a ales pot fi înșelați. *“...chiar Satana se preface într-un înger de lumină”* (2 Corinteni 11:14). El se declară că este chiar Hristos, iar oamenii pot gândi atunci că le-a apărut Hristos. În așa-zisele apariții ale morților, el își lasă demonii să se prezinte ca prooroci. Poate el să apară și sub înfățișarea Mariei? Ea a murit cu adevărat și a fost pusă în mormântul care se găsește la Efes, în Turcia de astăzi, și pe care autorul l-a vizitat. Este posibil ca îngerii căzuți care, ca extraterestri și ființe planetare cu OZN-urile lor înșeală lumea, să o poată imita pe Maria atât de bine încât oamenii să creadă că este adevărata Maria?

Hristos l-a învins pe Satana prin Cuvântul Sfințelor Scripturi. Când dușmanul l-a ispitit, Hristos a răspuns fiecăreia dintre cele trei ispitiri prin: *“Stă scris!”*. Numai Cuvântul lui Dumnezeu are puterea să-l pună pe fugă pe dușman. De aceea, apostolul Pavel îl numește *“sabia Duhului”* cu care putem demasca duhurile înșelătoare (Efeseni 6:10-17).

O doamnă din ținutul Renania cunoscuse Biblia. Ea stătea în bucătăria ei și citea Biblia. Brusc, o lumină puternică a inundat încăperea și ea a văzut în această lumină o femeie tânără, foarte frumoasă, îmbrăcată în albastru deschis. Ea a surâs și i-a spus cu o voce blândă și prietenoasă:

“Eu sunt Sfânta Fecioară și am venit pentru a te împiedica să o iei pe drumul erorii. Așează-te în genunchi, fiica mea, vreau să te binecuvânteț și să-ți aduc un mesaj din partea Mântuitorului”.

Această femeie cunoștea deja puterea înșelătoare a demonilor și amăgirile religioase ale epocii noastre, după cum prevestise Biblia. Ea nu a crezut că frumoasa fecioară este Maria. Atunci a făcut ceva care este singurul mijloc prin care se pot demasca întotdeauna înșelătoriile demonilor. Ea a spus: “Îți poruncesc, în numele lui Isus să-mi spui cine ești cu adevărat!”

Astfel, ea s-a așezat sub puterea protectoare a Domnului Isus Hristos, care a promis că este cu noi în toate zilele, până la sfârșitul lumii. Dacă ne adresăm Lui pentru a-I cere ajutorul, El este cu noi prin prezența Sa invizibilă. În acel moment demonii nu au nici o putere și sunt obligați să recunoască adevărul.

Deodată, această fecioară minunată s-a transformat într-un demon respingător care blestema, s-a dezlănțuit cu furie, i-a dat o lovitură neașteptată care a făcut-o să sufere mult timp și a dispărut.

Nu am cunoscut-o personal pe această doamnă dar un coleg de-al meu a cunoscut-o bine și mi-a relatat această întâmplare. Într-un alt caz m-am străduit să aflu personal o informație autentică. Este vorba despre Bruno Cornacchiola, al cărui nume se află pe lista de mai sus a aparițiilor.

Bruno a cunoscut Biblia în biserica Adventistă din Roma, în capela Via Trieste 23, pe malul Tibului, în apropiere de Vatican. El era comunist, dar dorea să afle adevărul creștinismului de la izvor. A participat acolo la serviciile divine și a primit o Biblie pe care o studia cu ardoare.

Într-o dimineață de duminică, împreună cu cei doi copii ai săi au făcut o plimbare în pădurea Trefonante de la marginea Romei. Copiii se jucau în pădure, iar el stătea sub un copac citind în Biblie. Deodată, copiii au avut parte, într-o grotă în care se jucau, de aceeași apariție a Mariei, asemenea femeii din Renania. Bruno s-a lăsat înșelat de această apariție. A îngenuncheat în fața frumoasei fecioare, care i-a spus că a venit să-l protejeze de calea pierzaniei. Ea i-a dat profeții care s-au împlinit cu exactitate. În aceea grotă s-au produs vindecări ale bolnavilor, devenind astfel un loc de pelerinaj.

Bruno a avut în continuare mult succes, și a devenit un candidat de frunte într-un partid politic creștin. Biblia a devenit pentru el fără importanță. El nu a verificat apariția, după cum ne poruncise Hristos. Hristos ne-a avertizat că demonii vor face chiar minuni în numele Său, scoțând chiar draci. Toate aceste lucruri s-au împlinit în viața lui Bruno Cornacchiola. Împreună cu el au fost înșelați mii de oameni care au crezut în miracole dar nu au crezut în Hristos. Ei s-au bazat pe înțelepciunea lor și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu, s-au bazat pe puterea omenească, nu pe puterea lui Dumnezeu.

Măsura celor zece porunci

În predica de pe munte Isus a spunea că în ziua din urmă, mulți vor veni la El, numindu-L Hristos și Domn și îi vor cere să-i ia cu El în Împărăția veșnică. Motivarea lor nu era harul lui Hristos ci propriile lor fapte bune: “Nu am proorocit noi în Numele Tău, nu am vindecat bolnavii, nu am scos demonii?” Dar Isus le-a dat verdictul: “Niciodată nu v-am cunoscut!” (Matei 7:21,23). El le spune și de ce: “Nu ați păzit poruncile Mele” (în greacă, *anomia*, călcarea legii).

Cele zece porunci sunt expresia dragostei lui Dumnezeu, de aceea ele sunt de neschimbat și întotdeauna valabile (Romani 13:8-10; 1 Ioan 5:3; Ioan 14:21). Iată de ce Isus declara: “Este mai ușor să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de literă din Lege” (Luca 16:17). De aceea noi citim cele zece porunci complete și neschimbate, așa cum se găsesc în Exodul 20:1-17:

“Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, și a zis:

‘Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeuului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.

Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeuului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău.

Să nu ucizi.

Să nu preacurvești.

Să nu furi.

Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

Să nu poștești casa aproapelui tău; să nu poștești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.’”

Porunca a patra, cu privire la Sabat, ne dăruiește odihna de toată munca și înseamnă odihnă corporală, sufletească și spirituală. În același timp are și o semnificație religioasă, fiind o sărbătoare a creațiunii pământului prin Isus Hristos ca Creator. Acest lucru ne aduce aminte și de odihna lui Hristos în ziua a șaptea în mormânt, după jertfa Sa pe cruce. El a murit pentru noi vinerea, S-a odihnit în Sabat în mormânt, iar în prima zi a săptămânii a înviat din morți (Luca 23:54-56. 24:1-6). Dacă Îl primim pe Hristos în inimile noastre prin pocăință și naștere din nou, El ține toate cele zece porunci în noi și prin noi, inclusiv Sabatul. Dacă nu păzim Sabatul sau una din poruncile Sale, îl dăm afară din inimile noastre.

Aceasta este piatra de încercare pentru aprecierea pretinselor apariții ale Mariei. Dacă analizăm în ansamblu declarațiile acestor apariții, suntem surprinși de faptul că cele zece porunci sunt abia menționate sau deloc. Dimpotrivă, constatăm că cele zece porunci au fost modificate

de foarte mult timp. Prin aceasta s-a împlinit profeția din Daniel 7:25, în care s-a prezis că legea și vremurile vor fi schimbate de oameni, în mod nelegiuit. Apariția Mariei la Lubbock în Texas, la 1 august 1988 confirmă această schimbare când s-a pretins că Dumnezeu vorbește prin Maria:

“Eu, Domnul Dumnezeu, creez din nou... un nou Sabat. Vechiul Sabat trebuie să dispară... “ Aflăm după aceea că noi nu mai trăim după legea Vechiului Testament și că acum respectăm duminica. Duminica era ziua de sărbătoare a zeului soare, a cultului lui Mythra, în Roma antică și a fost impusă Bisericii printr-o lege din 7 martie 321 de către împăratul păgân Constantin.

Nu găsim nici măcar o singură dată în Biblie cuvântul duminică; de la prima până la ultima pagină, Sfintele Scripturi nu vorbesc decât de Sabat, care aparține Domnului Isus Hristos. Sâmbăta este a șaptea zi a săptămânii. Lucifer s-a aflat mereu în spatele cultului soarelui, iar acum, prin falsele apariții ale Mariei, el încredințează miracolelor justificarea schimbării legii (1Corinteni 10:20-22; Ezechiel 8:16; 2 Împărați 23:5-11; Ieremia 5:8-10,18). Aici Astartea, soția zeului soare Baal, este desemnată ca regina cerului.

Cultul Mariei ca înlocuitor al lui Hristos

Sfânta Scriptură ne arată, că Maria a fost o femeie credincioasă și evlavioasă, fiind un model pentru toate femeile. Ea a fost mama pământească a lui Isus, dar nu a fost așa-zisa mamă a lui Dumnezeu, deoarece a fost un om muritor. După moartea și învierea lui Isus, Maria a trăit la Ioan, în Efes, unde a murit și a fost îngropată. Ea a crezut cu credință în cuvintele lui Isus din Ioan 5:28,29:

“Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” ... “Și voia Celui ce M-a trimes, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața vecinică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața vecinică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. (Ioan.6:39.40.44.54).

Conciliul din Efes din anul 431 avut loc în locul unde Diana, sau Astartea, a fost adorată ca zeița fertilității, . Ea a fost doar înlocuită cu Maria cu pruncul Isus în brațe. Astfel a luat ființă cultul Mariei, fără Sfânta Scriptură și total împotriva ei. “Învățăturile despre Doamna noastră nu sunt învățate categoric în Sfânta Scriptură, ci au ajuns la noi prin sfânta tradiție”.

Cine încearcă să-l înfrunte pe merele ispititor fără Sfânta Scriptură care este Sabia Duhului, va fi înșelat și învins de el în mod viclean. Cu privire la aceste înșelăciuni Hristos ne-a avertizat foarte clar, dar mulți au uitat cuvintele Sale.

Nu se poate să nu remarcăm înlocuirea dragostei pentru Hristos prin cultul Mariei. Deseori Hristos a fost prezentat ca judecătorul aspru al lumii, pe care numai mama Sa Îl poate influența în favoarea noastră. Astfel, se uită invitația calduroasă și plină de dragoste, pe care Isus o adresează celor care sunt întristați: *“Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.”* (Matei 11:28-30).

Declarațiile următoare se îndreaptă direct împotriva cuvintelor lui Isus și trădează astfel adevărata lor origine:

La 22 noiembrie 1992, apariția pretensei Maria spunea părintelui Gobbi că ea, Maria, ar fi profetesa ultimelor zile ale pământului. Următoarele titluri sunt despre această convorbire: Imaculata Concepție, mama Bisericii, noua Eva, regina cerului și a pământului, regina păcii, calea spre cer, regina rozariului, regina și mama familiei, co-mântuitoarea, mijlocitoarea între Dumnezeu și oameni și în sfârșit, *parakleitos*, ceea ce, în Noul Testament este un nume dat Duhului Sfânt. În alte apariții ea își spune: “preacurata și cea fără de păcat”, în alte locuri “mijlocitoarea harului”, care pregătește lumea pentru a doua venire iminentă a lui Hristos, revenirea Sa. “Eu sunt mama celei de-a doua veniri a lui Isus, eu vă pregătesc pentru venirea Sa”. Prin aceste false apariții ale Mariei, vorbirea, cuvintele care îl privesc exclusiv pe Isus,

sunt transferate asupra așa-zisei Maria. Hristos este înlocuit și această pretinsă Maria este înălțată:

Isus este singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni (1Timotei 2:5). În prezent, Maria este desemnată ca mijlocitoare între Dumnezeu și oameni.

Hristos este singurul care ne mântuiește, în nimeni altul nu există mântuire (Fapte 4:12). Acum, oamenii se adresează Mariei, ca unei co-mântuitoare.

“Hristos este Împăratul împăraților și Domnul tuturor domnilor” (Apocalipsa 19:16). Dar acum Maria este numită regina cerului și a pământului.

Singur Hristos este fără de păcat, nimeni altul (Evrei 7:26-27; Romani 3:10-12). Maria se numește singură cea preacurată și fără păcat.

Harul și adevărul au venit numai prin Hristos (Ioan 1:6-7). Acum Maria este numită mijlocitoarea harului, deși ea însăși are nevoie de har. În Luca 1:30 îngerul o anunță că ea a găsit har la Dumnezeu

Hristos este Păstorul cel bun, va fi o turmă condusă de un singur Păstor bun (Ioan 10). În apariția de la 31 mai 1976 de la Zagreb, se spune că turma cea mică (Luca 12:32) “va fi împărăția prea sfintei mele Mame”

Conform Genesei (cap. 3:15), Hristos trebuie să zdrobească capul șarpelui. Maria a apărut călugăriței Natalia din Ungaria, cu mesajul lui Isus despre o lume nouă și despre un New Age în care omenirea recăpăta ceea ce pierduse în Paradis: “Atunci Imaculata Mea Mamă va zdrobi capul șarpelui și porțile iadului se vor închide”

Hristos a spus că El este poarta oilor și că nimeni nu va veni la Tatăl decât prin El. (Ioan 10:7-11; 14:6.) Prin aparițiile Mariei se solicită:

“Maria este poarta cerului prin care Eu vin la voi și prin care voi veniți la Mine... Cel care o iubește pe Mama mea, Mă iubește și pe Mine”. “Maria, fecioara binecuvântată este Mama Mea și Mama voastră, regina tuturor sfinților, regina îngerilor și regina cerului și a pământului. Ea vă va conduce la cer dacă o veți lăsa să acționeze în acest sens”

Isus Hristos, Însuși va reveni cu o mare putere și glorie (1Tesaloniceni 4). La 24 decembrie 1978, pretinsa Maria se adresează “Congregației mariane a preoților” de care aparțineau mai mult de 50.000 de preoți: “La a doua venire, Fiul va veni la voi prin Mama Sa”. Prin Theresa Lopez din Denver Colorado SUA, ea a anunțat: “Când blândul

meu Isus va veni pentru a doua oară pe acest pământ... el va veni prin Maria!”

Comparația ar mai putea continua, totuși aceste exemple ne arată clar că Lucifer care Îl invidia deja pe Hristos în cer, se străduiește la sfârșit să acapareze toată onoarea care îi aparține lui Hristos. Medium pentru aceasta sunt aparițiile inventate ale Mariei.

Profeții false și contradictorii

La 17 iunie 1989 a apărut așa-zisa Maria în cadrul congregației Mariane a preoților, oferind o interpretare escatologică a textelor din Apocalipsa 12 și 13. În însăși interpretarea Bibliei este amintită prima dată împărăția Romei și apoi statele ce urmează, puterile lumesti și religioase. “Mama binecuvântată” explică totuși, că Lucifer, șarpele cel vechi, Diavolul sau Satana, Dracul cel roșu este Antihrist. Numărul 666 din Apocalipsa 13:18 exprimă anul 1998, prin cuvintele nouă sute nouă zeci și opt. Apoi francmasonii trebuiau să ridice un Hristos fals și o biserică falsă cu imaginea fiarei. Aproape toți oamenii vor urma pe acest Hristos fals și această biserică falsă. Apoi ușa este deschisă pentru apariția antihristului. Nimic din aceste lucruri nu s-a întâmplat!

Patru antihriști diferiți sunt numiți aici, dar cele cincisprezece caracteristici ale antihristului care în Daniel 7 indică clar cornul cel mic drept antihristul adevărat, sunt trecute sub tăcere.

Într-o altă viziune, la data de 13 ianuarie 1991, Jim Singer din Ontario, Canada, spune că Satanei îi mai sunt dați încă șapte ani pentru atacurile și furia sa. Aceste calcule ne aduc în anul 1998. Din nou o profeție falsă!

La data de 18 septembrie 1988 părintele Gobbi din Italia a relatat potrivit unei apariții a fecioarei Maria, că după zece ani, deci în anul 1998, va începe marea strâmtorare, care va avea loc înaintea revenirii lui Isus. Toate tainele care au fost împărtășite prin intermediul Mariei, atunci își vor găsi împlinirea. Nimic din toate acestea nu a devenit realitate!

La 1 ianuarie 1990, lui Jim Singer i s-a prezis că următorii doi ani, 1990 și 1991 vor fi hotărâtori pentru toți copiii pământești ai Mariei.

Apoi urmează o amenințare teribilă: “Fiecare cămin în care nu voi fi invitată, va fi umplut cu șapte noi duhuri rele, care vor fi mai rele decât primul”.

La La Salette, în secolul trecut, Maria prezicea că “Roma avea să-și piardă credința și că va deveni locașul lui anticrist”.

S-a mai prezis un al III-lea război mondial, apoi în opoziție cu acesta, un nou guvern mondial, după aceea, din nou un mare miracol în lumea creștină. Poate că evanghelizarea comună a lumii de către protestanți și catolici din următorii ani, constituie un asemenea miracol. “Eu sunt mama evanghelizării”, anunța Maria care a apărut aici.

Aparițiile Mariei ca înșelătorii ale demonilor

Biblioteca catolică Elvira M. Slade, a apărut închinarea la fecioara Maria dar și aparițiile Mariei împotriva atacurilor protestante.

Ea a cercetat foarte exact cele peste nouă sute de apariții ale așa-zisei Maria. Afirmările “mamei lui Dumnezeu” le-a comparat cu Biblia, care este recunoscută și de biserica catolică ca fiind Cuvântul autentic al lui Dumnezeu.

Ceea ce promova doamna Slade, are puterea unei explozii, de a dărâma unul din stâlpii de credință ai bisericii catolice: închinarea la fecioara Maria. În cercetările sale a descoperit ceva care până acum nu era cunoscut publicului: de la prima apariție a fecioarei Maria, – la puțini ani după Isus Hristos – până în zilele noastre, toate aparițiile Mariei urmează o construcție logică de acțiuni, al cărui rol, costume și solii se răsfrâng asupra publicului cu grijă, urmând același țel. Cercetătoarea a descoperit că “Maria”, – pe care Slade o numește “fantoma Maria” – și-a planificat pas cu pas poziția sa ca “intermediar”, “co-mântuitoare” până la cea de “salvatoare a lumii”. Chiar și conținutul dogmelor Mariei provin de la ea. De fapt sunt practic dictări ale fantomei Mariei din lumea de dincolo, pe care papii le-au ridicat la rang de principii de credință bisericești. În anul 1917 apare fantoma Mariei în satul portughez Fatima și se prezintă a fi “calea care duce la Dumnezeu” punându-se astfel pe aceeași treaptă cu Dumnezeu.

În anul 1972 o clarvăzătoare din Austria a primit mesajul că “Isus mi-a predat lucrarea salvării, mie, mamei Sale, deoarece mama Sa poate totul prin sângele Său.

Pe baza numeroaselor apariții ale Mariei doamna Slades afirmă că mesajele propovăduite contrazic în totalitate afirmațiile Bibliei. Chiar și în fața unei cercetări logice, afirmațiile Mariei nu stau în picioare. Maria apare uneori ca Aztecă, apoi ca și arabă, indiană, sau evreică potrivit lui Slade.

Un aspect neluat în seamă până acum prin descoperirile doamnei Slade revine în actualitate în mod exploziv: Cât de mult au fost influențate activitățile ecumenice catolice de afirmațiile “Mariei”? În aparițiile “Mariei” de la Amsterdam, nerecunoscute de biserica catolică (1945-1957), fantoma a cerut nu numai ca toate popoarele Europei să se unească, ci cere și o politică mondială comună cu un guvern mondial unic și unificarea bisericilor. În Polonia în anul 1989 “Maria” profetiză că Papa Ioan Paul II, va unifica toate popoarele sub o singură turmă. Slade scrie în această privință următoarele: “țintele ecumenice ale actualului papă se îndreaptă direct spre însărcinările unei Marii fantomă, pe care le aduce la îndeplinire cu credincioșie.”

Cum nu s-a mai prezentat vreun papă înainte, Ioan Paul II se prezintă ca un împătimit slujitor al Mariei, și a scris chiar o carte în cinstea “Mamei lui Dumnezeu” care poartă ca titlu “Maria, steaua dimineții” În lumina Bibliei catolice Slade i-a devenit clar că în spatele Mariei nu se poate afla de fapt “Mama lui Isus”: După verificarea aparițiilor Mariei care au stat la dispoziție trebuie observate următoarele: Aparițiile urmează o procedură planificată care cuprinde întreaga lume și care folosește un plan bine ținut, fiind vorba despre solii străine Bibliei, care sunt intenționat folosite pentru a duce în eroare prin inteligențe anti dumnezeiești. Acestea sunt numite în Sfânta Scriptură forțe, puteri și imperii ale întunericului al căror țel este – pe cât posibil – să-i ademenească și pe cei credincioși.²⁴

²⁴ TOPIC Informationen und Meinungen zum Zeitgeschehen aus biblischer Sicht, 23. Jahrgang Nr.7/1.

Fantoma Mariei și ecumensimul

În aceste apariții, euharistia este scoasă în evidență tot mereu. Maria este “Mama euharistiei”. Se face astfel referință la pretinsa transsubstanțiere care se realizează în timpul Sfintei Cine, când se afirmă că pâinea și vinul se transformă cu adevărat în corpul și sângele lui Hristos și că astfel Hristos, prin mâna preotului, este sacrificat din nou, fără vărsare de sânge, în timpul mesei. În acest caz se neglijează faptul că Noul Testament, chiar după această transsubstanțiere, numește încă pâinea pâine și vinul vin (1Corinteni 11,23-26). La ultima Sfântă Cină, Isus a folosit pâinea și vinul ca simboluri pentru corpul Său care trebuia să fie jertfit pe cruce, și asta chiar în ziua următoare. În aceeași seară nu a existat nici o așa zisă transformare. De altfel, Isus s-a jertfit El Însuși pe cruce și nu prin intermediul unei bucăți de pâine, care nu era decât un simbol, o pildă pentru trupul lui Hristos. De aceea bisericile protestante, bazându-se pe Biblie, au respins învățătura transsubstanțierii, ca fiind nebiblică: “Hristos s-a jertfit o singură dată... Și nu ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine Însuși... Noi am fost sfințiți prin jertfirea trupului lui Isus Hristos odată pentru totdeauna... Oferind o singură jertfă, El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți... Acolo unde este iertare de păcate, nu mai este jertfă pentru păcate” (Evrei 9:25, 27; 10:10,12,18).

În prezent Maria apare și anunță victoria: “Euharistia va fi din nou inima și centrul întregii vieți bisericești.”

Acestei vieți bisericești îi aparțin și bisericile Consiliului Mondial al Bisericilor și bisericile Colectivului de lucru al Bisericilor Creștine din Germania (ACK), care, în prospectul lor din 1994, scrie la pagina 8: “Unitatea Bisericii la care suntem chemați, koinonia (gr.), care este dată și exprimată în profesiunea comună a credinței apostolice, printr-o viață sacramentală comună, în care intrăm printr-un singur botez și pe care o celebrăm împreună într-o unică comuniune EUHARISTICĂ... Scopul căutării unei depline comuniuni este atins când fiecare biserică poate să recunoască în celelalte pe una, sfânta, catolică și apostolică Biserică, în toată plenitudinea sa. Această deplină comuniune se va exprima la nivel local ca și la nivel universal, în forme conciliare ale vieții și acțiunii.”

Cine se opune pe motive de conștiință acestor ținte este dat la o parte. Astfel se ajunge la sciziuni și la retrageri din biserică. Un atac împotriva celor fideli Bibliei duce la răspândirea calomniilor la adresa lor, le reproșează “depășirea atribuțiilor”, incapacitatea de comunicare și că ar fi “neiertători” și necooperanți. “Societatea evanghelică de criză” și “Mișcarea de mărturisire, nici o altă Evanghelie” au adunat documente despre “calomnierea din biserică”²⁵ Numai într-un land, în “Biserica din Renania” au fost îndepărtați din serviciul lor cincizeci de preoți.

Cu ocazia zilei Bisericii Evanghelice Germane de la München din 1993, catolici și protestanți au participat împreună la procesiunea *de Joia verde*. În această sărbătoare, jertfa mesei este punctul central; ostia trebuie să se transforme în corpul lui Hristos, care, acum, trebuie jertfit a doua oară de către preot. Astfel, această sesiune a fost numită “ziua catolicilor-evangelici”.

“În ecumenism noi am descoperit că EUHARISTIA face parte în mod firesc din evlavia creștinului. Acesta este un lucru care nu se mai poate anula” spunea președintele EKD (Sinodul Bisericilor Protestante din Germania), Engelhardt într-un interviu în revista catolică “Weltbild” din 6 iunie 1997, pagina 13.

“Noi suntem mânați de viziunea unei biserici, care aduce pe toți oamenii în comuniune cu Dumnezeu, o biserică care în mod vizibil este una împărțind botezul, sărbătorind împreună euharistia, bucurându-se de serviciul de conciliere (ACK 2/97 iunie 97 pagina 43)”.

“O ‘Zi a bisericilor ecumenice’ a fost plănuită în anul 2003. Cele două părți (Comitetul Central al Catolicilor Germani și Congresul Sinodal al Bisericii Evanghelice Germane) și-au confirmat hotărârea pentru această împărtășire comună dintre creștinii catolici și evanghelici din cadrul zilei ecumenismului. Roma a fost reținută, cu toate acestea au avut loc astfel de sărbători euharistice comune cu ocazia sesiunii zilei bisericilor ecumenice din Berlin. Deja aproximativ două sute de preoți evanghelici au primit din partea Romei o consacrare suplimentară, pentru a ține astfel de sărbători după ritualul roman.

Din “Viața bisericească comună” după cum o numește așa-zisa Maria, nu fac parte doar celelalte biserici creștine, ci vor fi incluse și

²⁵ idea-Dokumentation, Mobbing in der Kirche, 1997

religiile necreștine, potrivit unui plan al Vaticanului și al Consiliului Ecumenic. Fosta secretară generală al Centrului de lucru al Bisericii Creștine, Bärbel Warkemberg-Potter, a dat în judecată în 1997 pretenția de absolutism a creștinismului și a cerut suprimarea condamnărilor doctrinale între religii. Mesajul că numai Hristos, în calitate de Creator și Mântuitor, a murit pentru păcatele noastre și ne-a mântuit, este condamnat aici ca “gândire rasistă”. Printre participanții la această conferință interculturală, găsim pe reprezentanții ACK, Comitetul de lucru al bisericilor creștine, adică toate bisericile evanghelice germane, aproape toate bisericile libere, bisericile catolice și ortodoxe, dar și reprezentanții invitați ai budiștilor, evreilor și musulmanilor.

La 27 octombrie 1986, papa a invitat deja toate religiile mondiale la o întâlnire comună de rugăciune, la Assisi. Aceasta s-a sărbătorit ca o “zi istorică mondială”. În 1993 a avut loc la Assisi a doua întâlnire de rugăciune, cu delegați din toate religiile lumii și din toate confesiunile creștine. Aceasta face parte din pregătirile pentru crearea unei Biserici mondiale, sub conducerea papei. Astfel consacrase atunci papa lumea întreagă “inimii Mariei”. A treia și cea mai mare conferință de la Assisi s-a ținut în anul 2002.

Cu ocazia întâlnirii mondiale a tinerilor, de la sfârșitul lunii august 1997, papa a spus următoarele: “Adresez un salut special tuturor personalităților celorlalte biserici și societății creștine reprezentate cu această ocazie. De asemenea salutul meu este valabil și pentru reprezentanții societăților evreiești și musulmane, iar acum adresez salutul meu delegaților mișcărilor, uniunilor și societăților internaționale. Când primiți mirul sfânt, angajați-vă cu toate forțele voastre la creșterea darului primit cu răbdare prin primirea sacramentelor, în special euharistia și căința. Numai iertarea oferită și primită duce progresiv spre un dialog fructuos, care pecetluiește atunci o conciliere creștină deplină.”

Dialogul drept cale către unitate a fost de asemenea accentuat cu ocazia celei de-a doua întâlniri ecumenice care a avut loc la Graz cu un an înainte:

“Dialogul inter-religios, pentru ca dreptul religiilor mondiale să devină legitim, procese de înțelegere care au ca țintă binele comun și

totodată interzic simplificări fundamentaliste și totalitare. (Ökumenische Rundschau 3/96 pagina 331-339). În Hong Kong protestanți, catolici, confucianiști, taoiști, musulmani și budiști au format o organizație, care se întrunește regulat din anul 1978 (FAZ 15.7.97. pagina 6)”.

“Consiliul papal” de evanghelizare a popoarelor arată clar decăderea, care este profetizată în Apocalipsa 14:8:

“Adepții celorlalte religii răspund totdeauna pozitiv invitației lui Dumnezeu și primesc mântuirea în Isus Hristos, atunci când transpun în fapt în mod loial binele conținut de tradițiile lor religioase și urmează sentința conștiinței lor. Acest lucru este de asemenea valabil și în cazul în care ei nu Îl cunosc sau recunosc pe Hristos ca Mântuitor personal. (O.R.,2.8.91: Nr.31/32, Beilage XX Dokumente)” .

Încurcată este și concepția că necreștinii “primesc mântuirea în Hristos”, chiar și atunci când “nu-L recunosc pe Isus Hristos ca Mântuitor”. Încurcătura înseamnă potrivit Genezei 11:9 “Babel” care provine din verbul ebraic *balal*, a amesteca, a zăpăci. Faptul că această concepție abate privirea de la Hristos, este cu siguranță scopul lui Lucifer. Babilonul, o amestecare de religii, sincretism, sau încâlcire, împreună cu pluralismul lor, potrivit mesajului îngerului, a căzut de la Hristos și nu cunoaște întoarcere. Cuvântul ebraic *balal* înseamnă și a iriga, a inunda. Cu vinul decăderii, Babilonul modern “a îmbătat” toate popoarele. (Apocalipsa 14:8).

Pentru atingerea acestui scop, iezuiții s-au constituit în “armata secretă a papalității”. “Primul obiectiv a fost puterea politică mondială, al doilea - construirea unei Biserici mondiale... În acest scop iezuiții s-au pus pe treabă pentru a infiltra în secret toate grupurile protestante... Astăzi, iezuiții aproape că și-au încheiat misiunea. Biblia încredințează conducerea bisericilor locale în mâna unor păstori evlavioși, totuși, cu anii, mașinațiile iezuiților au avut drept consecință devierea acestei puteri către centrele de decizie ale denominațiunilor, secularizarea bisericii și, prin urmare, împingerea grupărilor protestante în brațele Vaticanului.

“Scopul papalității și al armatei sale secrete este identic cu cel pe care l-a avut întotdeauna: dominarea lumii, căreia trebuie să i se supună fiecare om. Mișcarea ecumenică nu este bazată pe solia evanghelică liberă, și nici pe revărsarea Duhului Sfânt; aceasta a

fost pusă la cale de cardinalul iezuit Bea, pe coridoarele întunecoase ale Vaticanului”.

Un al doilea moment al Rusaliilor este așteptat, și a fost profetizat cu aproape o sută de ani în urmă prin mediile spiritiste. “Mișcarea harismatică”, ce îi unește pe catolici și protestanți, reprezintă împlinirea acestor profeții spiritiste și mariale. Consiliul ecumenic și Comitetul de lucru al Bisericilor creștine vor să restabilească comuniunea euharistică. Maria își atinge obiectivul. Reforma și Contrareforma s-au sfârșit. Transformarea creștinătății, care fusese prezisă de spiritism (vezi mai sus), a devenit o realitate:

“42 de cardinali și aproape 500 de episcopi, cu 4,5 milioane de catolici din 157 de state, cer o nouă dogmă. Chiar înainte de anul 2000, “Mama lui Dumnezeu” trebuie să fie recunoscută drept co-mântuitoare!” În acest sens petiția cere trei principii noi de credință:

1 - Că Maria a participat personal la mântuire, prin Fiul său.

2 - Că tot harul, care a decurs din suferința și moartea Mântuitorului nu este eficace fără mijlocirea Mariei.

3 - Că toate rugăciunile credincioșilor nu ajung la Isus decât prin intermediul Mariei. La cel de-al II-lea Conciliu al Vaticanului (1962-1965), episcopii ceruseră deja ca “Mama lui Dumnezeu” să fie recunoscută drept Co-Redemptrix (Co-mântuitoare) și “Mediatrice” (mijlocitoare)...

Pentru creștinii care recunosc numai autoritatea Sfințelor Scripturi, nu există nici o discuție despre acest subiect: “*Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos* (1Timotei 2:5)..

Nimeni să nu se lase înșelat. Strategii ecumenismului vor vorbi, cu siguranță, despre o întoarcere în urmă, dar nu vor înceta să împingă ecumenismul înainte, chiar dacă, între timp ar trebui să introducă în cadrul trinității o a patra persoană. E clar că sunt orbi față de înșelăciunile lui Lucifer, despre care Hristos avertiza (Matei 24:11.23-26).

Contradicțiile în preziceri din aparițiile Mariei, au, de asemenea, aceleași trăsături spiritiste ale duhurilor mincinoase, împotriva cărora la spiritiști nu există nici un mijloc. “Marile spirite ne înșală spre binele nostru!”

După cum fiecare eroare trăiește dintr-o scânteie de adevăr care se află în ea, așa rămâne un adevăr transparent în toate aceste mesaje îndoielnice ale așa-ziselor apariții; este recunoașterea că trăim foarte aproape de revenirea lui Hristos. Această realitate vorbește atât de tare, încât nimeni nu poate să nu o audă. Pentru lumea noastră pieritoare, salvarea care vine din univers, din Centrala universului, prin Hristos, Domnul universului, este iminentă. Această minunată speranță permite tuturor să respire ușurați și să găsească mângâierea, care nu se găsește nicăieri în altă parte în lume.

Viziuni din peșteră

Copiii de la Fatima ca și copiii de la Medjugorje au fost înspăimântați de îngrozitoare viziuni de iad în care pretinsele suflete ale morților nemântuiți trebuie să suporte veșnic suferințele teribile ale unui foc.

Hristos spusese deseori și repetase foarte clar că oamenii se odihnesc în mormânt până la înviere, atât cei care au făcut binele, cât și cei care au făcut răul (Ioan 5:28-29). Cele două categorii de oameni se odihnesc în același loc, adică în mormânt și ambele vor fi înviate în ziua de apoi de Hristos, Creatorul și Restauratorul lumii; ei vor ieși din mormânt, creați din nou. După cum Hristos l-a creat prima dată pe om, el va fi creat a doua oară, la învierea sa. Până atunci mortul poate să se odihnească și să doarmă, el nu mai știe nimic de nici o suferință. Când în ziua de apoi, chemarea lui Hristos la trezire îl va învia din mormânt pentru o nouă viață, i se va părea că nu a dormit decât un moment.

Învățătura unui iad veșnic de suferință nu este biblică și nu este conținută nici măcar într-un pasaj al Sfințelor Scripturi. Ea este în mod grosolan contrară dragostei plină de îndurare a lui Dumnezeu.

Suntem revoltați de cruzimea față de animale și chemăm în ajutor Societatea pentru Protecția Animalelor, mai ales contra experiențelor îngrozitoare din laboratoarele medicale. “Amnesty international” intervine pretutindeni împotriva torturării oamenilor, pentru a împiedica chinurile. Putem să ne imaginăm un Dumnezeu al dragostei și un Tată care să-i facă să sufere veșnic pe oamenii pe care i-a creat, în tortură și în chinuri fără sfârșit?

Să presupunem că unicul fiu al unei mame cucernice a comis o faptă rea și că din acest motiv trebuie să ispășească pedeapsa în așa-zisul foc al iadului. Zi și noapte el ar îndura suferințe cumplite. După un an, mama îi cere lui Dumnezeu să-i oprească chinul. Răspunsul ar fi: “Nu, trebuie să mai sufere!”

După zece ani, mama imploră din nou milă pentru fiul ei, dar primește același răspuns. După o sută de ani, ea se prezintă din nou în fața lui Dumnezeu și se roagă pentru fiul ei. Dar acesta trebuie să sufere mai departe. După o mie de ani, același răspuns, apoi după zece mii de ani și așa mai departe. Dacă această învățătură îngrozitoare ar fi adevărată, s-ar mai putea crede în dragostea lui Dumnezeu? Ar fi cerul un loc de odihnă și de bucurie pentru mama care știe că fiul ei trebuie să sufere îngrozitor?

O asemenea învățătură este o invenție a diavolului, care vrea să discrediteze dragostea lui Dumnezeu față de oameni.

Hristos ne spune exact contrariul în Biblie: nu există suferință veșnică în iad. Hristos îi iubește atât de mult pe oameni, chiar și pe cei răi, încât își dă El însuși viața pentru a-i salva. A preferat să moară El însuși, decât să piardă un singur om. Acela care crede în dragostea Sa, care se încrede în Hristos ca Mântuitor al său și care îl urmează, acela este salvat. Totuși Dumnezeu nu forțează pe nimeni, căci El respectă libertatea de alegere a omului, deoarece dragostea poate să existe numai în libertate.

În cartea despre aparițiile Mariei se afirmă totuși că Isus a vorbit de aproximativ cincisprezece ori despre o suferință veșnică în iad. Este evident că este vorba de o confuzie deoarece 130 de texte biblice spun clar că cei răi vor fi șterși din existență: “Ei vor fi ca și cum n-ar fi fost niciodată” (Obadia 16); “cei răi vor fi ca cenușa” (Maleahi 4:3). Ei vor arde în focul ce va purifica pământul în ultima zi a lumii. Acest foc nu se va stinge înainte ca toți cei răi să fie distruși. El durează deci mai mult timp decât cei răi. Este, după cum scrie Petru, un foc atomic: “...trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” (2 Petru 3:10).

La revenirea lui Hristos și credincioșii vor fi de asemenea transformați până la atom și vor primi un corp nou și veșnic. Cât despre nelegiuīții, ei

vor dispărea până la atom și nu vor mai exista (Apocalipsa 20:9-15; 1Corinteni 15:52). Limba greacă spune: “en atomo” = în atom. El este numit focul de nestins dar și focul veșnic pentru că el arde mult mai mult timp decât nelegiuiții care mor în el și pentru că efectul lui este veșnic, dar nu suferința. Această realitate a fost întotdeauna și este învățată de Biblie, dar, din nefericire, rău înțelege de ignoranți, pentru că nu cunosc semnificația cuvintelor grecești și ebraice. Satan profită de această ignoranță pentru a-i înspăimânta pe oameni și a le răpi credința în dragostea lui Dumnezeu. Pentru a atinge acest obiectiv, el se folosește și de falsele apariții ale Mariei.

Cea mai mare înșelătorie a istoriei pământului

Astăzi, cel mai mare semn printre noi este cel al “Mamei binecuvântate” Ea însăși este mesagera (lui Dumnezeu) pentru timpul nostru. În mesajul din 8 decembrie 1990 către preotul Gobbi, Maria declara în termeni preciși că ea a fost aleasă de Sfânta Treime, pentru a deveni “Mama celei de a doua veniri a lui Hristos”. “Astfel, este de datoria mea de mamă să pregătesc Biserica și toată omenirea să-L primească pe Isus, care va reveni la voi, în slavă”... Vizionarii de la Medjugorje ne-au comunicat câteva puncte deosebit de importante: 1) Aparițiile de la Medjugorje sunt ultimele apariții pe pământ ale Mamei binecuvântate... 2) După atenționările Mariei, se va ivi un semn vizibil la locul aparițiilor de la Medjugorje și lumea întreagă îl va vedea... După apariția semnelui vizibil, supraviețuitorii nu vor mai avea decât foarte puțin timp pentru a se converti... Aceste timpuri sunt mai aproape decât crezi”.

“Ceea ce se va petrece este atât de important, încât va depăși tot ce s-a întâmplat pe pământ de la crearea lumii. Va fi ca la judecata din urmă, la scară mai redusă și fiecare își va vedea personal propria viață și tot ceea ce a făcut, direct în lumina lui Dumnezeu. Aceasta se va întâmpla înainte să expire o perioadă de zece ani, pornind de la anul 1998”.

Aceste indicații spiritiste privind timpul sunt, de obicei, puțin credibile și nu servesc decât pentru a-i înspăimânta pe oameni. Falsa

Maria este grăbită să pregătească lumea pentru cel mai mare eveniment de la creație, falsa revenire a lui Hristos. În Apocalipsa 3:10, Isus ne prevestește această imitare a revenirii Sale, ca fiind ceasul mării încercări pentru toți oamenii de pe acest pământ: “Dacă cineva vă va spune atunci: ‘Iată, Hristosul este aici sau acolo’ să nu-l credeți” (Matei 24:23).

Satana va putea cu siguranță să imite splendoarea și strălucirea lui Hristos și chiar să arate ca El, dar nu va putea imita alte evenimente concomitente: coborârea miliardelor de îngeri, învierea morților, trâmbița lui Dumnezeu, distrugerea întregului pământ, transformarea credincioșilor și primirea lor în orașul de sus al lui Dumnezeu, pentru întâlnirea cu Hristos.

PĂMÂNTUL CA CENTRALĂ A UNIVERSULUI

Hristos revine

Privind din cea de a patra dimensiune putem înțelege bine că revenirea lui Isus va fi văzută în același timp pe întreg pământul. Nu va apărea ascuns în nori, dar nici nu va reveni numai în duh, ci *“orice ochi Îl va vedea”* (Apocalipsa 1:7). Vine El Însuși, real, adevărat, personal, vizibil, auzit, cu mare putere și slavă, atotputernic, într-o clipă peste tot.

Ioan a văzut următoarele într-o viziune: *“Cerule s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: “Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?”* (Apocalipsa 6:14-17)

“Cerule s-a strâns ca o carte de piele”. Acest eveniment cosmic este relatat în Isaia 25:7-9: *“Și, pe muntele acesta, înlătură mahrama care acopere toate popoarele, și învelitoarea care înfășură toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele, și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea, vor zice: “Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!”*

Între lumea văzută și cea nevăzută mai există acum o perdea, un zid de despărțire, care desparte lumea tridimensională de cea a celor patru dimensiuni. Ce este aceasta, ne putem imagina tot atât de puțin cum ne putem imagina cea de a patra dimensiune. Această perdea este asemenea unei funcții geometrice atotcuprinzătoare, asemenea noțiunii de lățime, lungime și înălțime. Sau se poate asemana cu un strat de protecție a pământului, asemenea atmosferei. Acest înveliș va fi făcut sul, el nu va mai exista. În acest moment cea de a treia și cea de a patra dimensiune vor deveni una. Aceasta va fi transformarea întregii existențe de pe

planeta Pământ, iar cea de a treia dimensiune a spațiului nostru va înceta să mai existe, va fi absorbită de cea de a patra dimensiune.

Dacă dorim să comparăm această transformare geometrică pe care Hristos o numește în Matei 19:28 PALIGENESIA “înnoirea tuturor lucrurilor” cu cele trei funcții ale lumii noastre tridimensionale, atunci o dimensiune trece în cea superioară ei și încetează să mai existe, ea va fi o parte a dimensiunii superioare; de exemplu: un punct sau o linie sunt doar o parte a suprafeței, suprafața este doar o parte a spațiului, și acesta este noul, spațiul nostru este numai o parte a supraspațiului, a celei de a patra dimensiuni.

Prin aceasta, lumea noastră încetează să mai existe, aici toate formațiunile se destramă asemenea unui castel din cărți de joc, dealurile, insulele, clădirile, toate vor fi mișcate de la locul lor. Va fi ca într-un cutremur atotcuprinzător în care nimic nu va mai rămânea la locul său.

În același timp, noul, dimensiunea superioară va fi activă și integrată în lumea noastră. Vor intra în funcțiune legi noi și necunoscute. Rotundul va deveni plan, muntele este numai o suprafață, iar globul planetei numai un disc, parte a unei noi bile, a unei noi lumi. Departele este aproape, lărgimea este aproape de noi. Astfel putem înțelege că fiecare om de pe acest pământ va vedea în același timp revenirea lui Hristos. Îl vor vedea așa de aproape de ei, încât creatura și Creatorul se vor putea uita unul în ochii celuilalt.

Biblia relatează că vor exista doar două grupe de oameni. Unii vor evita privirea lui Isus și vor urla de teamă, dorindu-și moartea și implorând munții să cadă asupra lor. Acest comportament Îl face mânios pe Creatorul plin de iubire. Îl va privi pe fiecare întrebând: De ce nu ai răspuns dragostei Mele față de tine? De câte ori în viața ta te-am chemat și avertizat, de ce ai dat la o parte mila și dragostea Mea? Din dragoste pentru tine Mi-am dat viața, pentru a te salva. De ce vrei mai bine să fii pierdut? De ce? Iar întunericul, pe care și l-au dorit, îi va lua din fața ochilor Săi în neant.

Cealaltă grupă, își are întreaga privire ațintită spre Isus. Întreaga lor viață au tânjit să-L vadă pe Isus. Acum strigă plini de fericire “*Iată, acesta este Dumnezeu în care aveam încredere...*” (Isaia 25:8.9).

Lacrimi de bucurie se preling pe obraji. El îi ia în brațe și le șterge lacrimile cu dragoste. Orice suferință, teamă, grijă, durere sau mâhnire, au trecut. Acasă la Isus pentru totdeauna! Pe baza noii dimensiuni, relația ‘Tu și Eu’ a devenit reală și fără sfârșit.

Revederea cu cei morți

“Tot așa și voi: acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura, și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră.” (Ioan 16:22), Acest lucru l-a promis Hristos ucenicilor Lui. El este valabil și pentru noi și pentru cei decedați, după cum ne arată Hristos:

“Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:26-29).

În clipa noii creațiuni, când nevăzutul, lumea veșnică, va absorbi pe vecie lumea noastră, timpul va înceta, trecutul va deveni prezent. Cei morți vor trăi din nou, se vor ridica din morminte chemați de Cuvântul creator al Domnului Isus Hristos, Dumnezeuul lumii, al celei vechi și al celei noi, al timpului și al veșniciei.

Bucuria nedescrisă a revederii cu cei dragi ai noștri decedați este confirmată de Isus: *“...veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, și pe toți proorocii în Împărăția lui Dumnezeu... Vor veni de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miază-zi, și vor ședea la masă în împărăția lui Dumnezeu”*. (Luca 13:28.29). *“Căci după cum cerurile cele noi, și pământul cel nou, pe cari le voi face, vor dăinui înaintea Mea – zice Domnul – așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, – zice Domnul.* (Isaia 66:22.23).

Aici este prezisă recunoașterea și revederea personală. Patriarhii Avraam și Isaac sunt numiți pe nume, de asemenea și profeții, chiar și numele nostru va putea avea un loc acolo, astfel noi vom rămâne personal acolo pe vecie. Acolo vor fi și înaintașii și urmașii noștri. Îi vom întâlni

din nou și nu ne vom mai despărți. Aceasta va fi o bucurie de nedescris și fără sfârșit.

Sfârșitul răzvrătirii

“Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: “Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte. De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi cari locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. (Apocalipsa 12:7-12)

“Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii cari au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întunec, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată” (2 Petru 2:4).

Când revine Hristos, termenul lui Satana a expirat. De aceea încearcă el acum, să răscoale întreaga lume împotriva lui Dumnezeu. La judecata de apoi își va găsi sfârșitul cu toți îngerii și oamenii decăzuți.

La învierea celor răi, Satana “va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi muncii zi și noapte în vecii vecilor. Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost

deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții cari erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc; Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.” (Apocalipsa 20:8-15.21:1).

Biblia nu relatează nimic despre un chin veșnic în acest foc. Noi recunoaștem clar că iazul de foc va dispărea cu primul pământ, și va fi creat un nou pământ. Pentru extraterestrii decăzuți și pentru oamenii cei răi nu se va mai găsi un loc. De la cuvântul grecesc *topos*, vine cuvântul topografie. Nu mai există un loc geografic pentru ei, nici o existență, deci nici suferință.

Biblia ne arată în 130 de texte distrugerea totală a celor răi. Efectele focului vor fi veșnice, de aceea se vorbește în Biblie de opt ori de focul veșnic. Chinurile vor lua sfârșit odată cu iazul de foc care va face loc noului pământ. Au existat călugări în evul mediu, care nu au înțeles corect Biblia și au schimbat cuvântul veșnic. Dumnezeu dă fiecărui om ceea ce își dorește. Cine Îl dă la o parte pe Dumnezeu și viața veșnică primește neființa, dispariția totală de pe pământ. Astfel fiecare primește după alegerea sa: pe Dumnezeu sau nimic, existența sau inexistența.

Pământenii și extraterestrii

În clipa revenirii lui Hristos, lumea văzută va fi una cu cea nevăzută. Atunci noi, pământenii, îi vom putea vedea pe cei din afara planetei noastre, pe îngerii căzuți și pe cei necăzuți.

“Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale” (Matei 25:31). Când numai un singur înger din cer a apărut vizibil, s-a cutremurat pământul. Acest lucru a avut loc la înviere.

“La sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze în spre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit

să vadă mormântul. Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului, și a șezut pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți. Dar îngerul a luat cuvântul, și a zis femeilor: “Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul” (Matei 28:1-6)

Aceasta a fost apariția unui singur extraterestru, care a venit din Centrala universului. Când Hristos revine, va apărea cu toți îngerii Săi “Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui” (Daniel 7:10). Întregul firmament va fi plin de îngeri, atât cât vom putea vedea, de la răsărit la apus, de la miazănoapte la miazăzi vor zbura spre pământ. Deasupra lor se află un tron pe care stă Hristos. “El va trimete pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.” (Matei 24:31).

Aceasta va fi o sărbătoare de nedescris a victoriei, un cântec de triumf, un cor de *Aleluia* cântat de milioane și milioane de voci ale îngerilor, a căror sunet de bucurie umple întreg pământul trecând dincolo, în univers, unde nenumăratele lumi trăiesc și ele clipa pe care mulți au așteptat-o cu atâta dor. În sfârșit, suferința și nedreptatea, durerea și moartea, sărăcia și foametea, teama și nesiguranța au luat sfârșit pe acest pământ. Ziua cea mare a lui Dumnezeu, victoria lui Isus asupra forței întunericului a sosit.

În fața acestei uriașe bucurii, a fericirii întregului univers și a tuturor îngerilor lui Dumnezeu, nimeni nu se mai uită către făpturile întunecate ale îngerilor decăzuți care se ascund de fulgerul revenirii lui Hristos. Ei au luptat împotriva Domnului și Creatorului lor de-a lungul vieții pământului fără motiv sau sens și au fost înfrânți. Cel mai groaznic în această tragedie este că nu le pare rău de ceea ce au făcut pe acest pământ, că nici nu doresc să se schimbe și să accepte dragostea și iertarea lui Hristos. Ura lor îi face să se afunde în haos și întuneric. “Vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată.” (Obadia 16).

Armonie veșnică

Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. (Apocalipsa 21:1).

Ioan a văzut viitorul și a descris ceea ce a văzut, cu toate că nu devenise o realitate istorică. Totuși a văzut faptele, înainte de a fi evidente. Sunt lucruri reale nu vise sau dorințe închipuite. Pentru Dumnezeu viitorul este acum, ceea ce va veni este prezent. El i-a permis lui Ioan să ia parte la expunerea Sa asupra viitorului, oferindu-i o imagine a ceea ce urma să vină. Astfel transmite Ioan adevărul dumnezeiesc, realitatea absolută.

“Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: “Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țișt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: “Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și a adăugat: “Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.” Apoi mi-a zis: “S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu.

Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.” (Apocalipsa 21:3-8).

“Astfel Dumnezeu va arde materia lumilor în foc, o va descompune în elementele sale de bază, va sfărâma atomii săi, îi va elibera de toate reținerile, va transfigura totul și va zidi piatra vechii construcții, după un nou plan, într-o clădire nouă ca și cum ar închide o bucată de carbon murdar într-o retortă, care s-ar volatiliza și după aceea s-ar reclitaliza într-un splendid diamant. Dumnezeu nu vrea să distrugă ci să transforme (Psalmi 102:26), nu să desființeze ci să mântuiască, nu să execute ci să corecteze, nu numai să creeze ci să creeze din nou, nu să nimicească ci

să trasfigureze. Tot ceea ce este material este germeul existenței fizico-spirituale.”²⁶

Să citim mai departe în ultimele două pagini ale Bibliei. Acolo vom găsi o descriere, uimitoare, a vieții veșnice, la Dumnezeu pe noul pământ. Aici va sta tronul lui Dumnezeu. De aceea această planetă, Pământ, va fi punctul central și Centrala întregului univers (Apocalipsa 22:3).

În acest sens există o serie de motive. După rebeliunea extraterestrilor, a îngerilor decăzuți, sub comanda lui Lucifer, acești îngeri căzuți au fost aruncați din cer. Hristos a venit pe această planetă să-l învingă pe Satana și să elibereze universul de tot ce este rău, să salveze omenirea pierdută, să învingă moartea, să reinstaureze armonia universului pe acest pământ. Atenția întregului univers, cu nenumăratele planete locuite, a fost îndreptată către acest pământ, acești “extraterestri” au observat aici timp de mii de ani lupta între bine și rău, între Hristos și Satana, între copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Aici a devenit evidentă victoria dragostei lui Dumnezeu la cruce. Satana dorea să domnească, Hristos a venit ca să slujească; Satana dorea viața Sa pentru sine, Hristos și-a dat viața Sa pentru a ne mântui pe noi. Ura Satanei a aruncat acest pământ în haos, dar dragostea lui Hristos l-a condus înapoi la armonie. Dumnezeu a făcut totul, a dat tot ceea ce a putut pentru a demonstra întregii lumi dragostea Sa. Acest pământ este câmpul de luptă decisiv al universului, aici este și locul victoriei lui Hristos, triumful dragostei Sale. De aceea se află acum aici tronul lui Dumnezeu, aici este Centrala întregului univers. Acesta este un “cer nou” pe un “pământ nou”.

Oamenii care au trăit pe această planetă aparent foarte departe de Dumnezeu, în nevoi și suferință, durere și moarte, trăiesc acum foarte aproape de Dumnezeu, la tronul lui Dumnezeu. *“Ei vor fi poporul lui iar El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor!”*

Apoi se va împlini ceea ce Joh. A. Bengel, numea cea mai mare făgăduință, cea mai mare profeție a Bibliei: *“Ferice de robii aceia, pe cari stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le slujească.”* (Luca 12:37).

²⁶ E Sauer, Der triumph des Gekrenzigkeiten, Gütersloh 1946, p.207

Isus a pregătit pentru fiecare mântuit în parte locuințe (Ioan 14:1-3), care sunt mai frumoase decât orice lucru de pe pământ. Aceste locuințe arată, că au fost pregătite din dragoste pentru fiecare dintre noi. Acum ne invită să luăm loc la masă. El se încinge cu un ștergar, se plimbă încoace și încolo și așează bucatele pe masă. Totul este atât de natural, atât de real, atât de simplu, ca și atunci când doi prieteni buni se întâlnesc, și totuși este neînțeles ca El să ne servească. Cel Prea Înalt, Domnul Domnilor, Atotputernicul și Veșnicul Domn al universului, El coboară de la tronul Său, se așează la masă cu noi și ne servește. El nu numai că și-a dat viața pe cruce pentru noi, pentru a ne salva, acum lasă la o parte rangul și maiestatea Sa și ne slujește, pentru a ne bucura. Acesta este punctul culminant al dragostei Sale slujitoare, coroana smereniei, blândității și a prieteniei Sale față de noi.

O mulțime de preziceri și făgăduințe ale Bibliei se vor împlini în aceste momente. *“Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că-L vom vedea așa cum este.”* (Ioan 3:1-3) *“Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea Fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi satura de chipul Tău.”* (Psalmi 17:15)

Față către față cu Creatorul și Mântuitorul nostru, El va răspunde la toate întrebările noastre, care ne-au chinuit pe acest pământ, taine neînțelese din viața noastră, gânduri și temeri pe care le-am predat, în sfârșit, în mâna Sa în vederea răspunsului viitor din împărăția Sa. “Când căile Domnului ni se par întunecate” a spus cândva Martin Luther, atunci “întinericul nu se află pe calea lui Dumnezeu ci în ochii noștri”. “Așa vorbește Domnul: *“Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte. Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta!... Cum mângâie pe cineva mamă-sa, așa vă voi mângâia Eu; da, veți fi mângâiați în Ierusalim!”* (Isaia 65:17,24; 66:13). *“El va șterge orice lacrimă din ochii lor”* (Apocalipsa 21:4).

Poate cineva să-și închidă inima în fața unei astfel de dragoste? Cine își deschide inima și se predă cu totul Lui, acum, astăzi și aici, va fi cu El pe vecie într-o armonie veșnică.

Ellen White scria: “Am văzut dragostea plină de compasiune pe care o are Dumnezeu pentru poporul său, și aceasta este foarte mare. Am văzut îngeri deasupra sfinților, cu aripile întinse în jurul acestora. Fiecare sfânt avea un înger însoțitor...”

Domnul mi-a oferit o priveliște a altor lumi. Mi-au fost date aripi și un înger m-a însoțit de la cetate până la un loc care era măreț și strălucitor. Iarba aceluia loc era de un verde crud, iar păsările de acolo scoteau trilurile unui cântec plăcut. Cei ce locuiau acolo erau de toate mărimile; erau încântători, cu o înfățișare plină de noblete și măreție. Chipurile lor exprimau imaginea lui Isus și înfățișarea lor strălucea de o bucurie sfântă, reflectând libertatea și fericirea aceluia loc. L-am întrebat pe unul din aceștia de ce erau atât de minunați, de o frumusețe care o întrecea cu mult pe a celor de pe pământ. Răspunsul a fost: ‘Am trăit într-o strictă ascultare de poruncile lui Dumnezeu și nu am căzut prin neascultare, ca aceia de pe pământ... Apoi am fost dusă într-o lume care avea șapte luni [aștri]... L-am rugat fierbinte pe îngerul meu însoțitor să mă lase să rămân în locul acela, Nu puteam suporta gândul de a veni din nou în această lume întunecată. Atunci îngerul a zis: ‘Trebuie să te întorci și, dacă vei fi credincioasă ... vei avea privilegiul de a vizita toate lumile și de a vedea lucrarea mâinilor lui Dumnezeu’”.²⁷

“Acolo, minți nemuritoare vor contempla, cu o bucurie care nu va slăbi niciodată, minunile puterii creatoare, tainele iubirii răscumpărătoare. Orice facultate va fi dezvoltată, orice capacitate va fi mărită. Acumularea de cunoștințe nu va mai obosi mintea și nu va mai secătui puterile. Acolo, cele mai mari planuri vor fi realizate, cele mai înalte aspirații vor fi atinse, cele mai înalte ambiții vor fi îndeplinite; și încă vor mai fi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, ținte noi care să solicite puterile minții, ale sufletului și ale corpului.

²⁷ E. G. White, *Experiențe și viziuni*, Brookfield 1947, pag. 30

Toate comorile universului vor fi deschise spre studiu mântuiților lui Dumnezeu. Neîncătușați de moarte, ei își iau zborul neobosit către lumile îndepărtate - lumi care au fost mișcate de durere la vederea necazului oamenilor și au tresăltat în cântări de bucurie la vestea despre un suflet salvat. Cu o bucurie de nedescris, copiii pământului ajung părtași la bucuria și înțelepciunea ființelor necăzute. Ei se împărtășesc din comorile de cunoștință și înțelegere câștigate prin veacuri și veacuri din contemplarea lucrărilor mâinilor lui Dumnezeu. Cu o viziune neumbrită, ei privesc slava creațiunii - sori, stele și sisteme, toate în ordinea rânduită lor înconjurând tronul Dumnezeirii. Cu cât oamenii Îl vor cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său.

Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și într-o bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire.”²⁸

Ultima invitație adresată acestei planete

Dumnezeu avertizat întotdeauna pe oameni și a vrut să-i salveze de marile catastrofe de pe acest pământ. La începutul omenirii, El a avertizat pe Adam și pe Eva cu privire la moarte (Genesa 3:16.17). Înainte de prima crimă, El a trezit conștiința criminalului în devenire, Cain (Genesa 4:6.7). Înainte de potop, a transmis prin intermediul lui Noe o solie de salvare (Genesa 6). Înainte de căderea Sodomei și Gomorei au venit doi îngeri, pentru a încerca să salveze locuitorii. (Genesa 19:1-29). Înainte de groaznicele plăgi care s-au abătut asupra Egiptului, Dumnezeu l-a trimis pe Moise, pentru a-l determina pe Faraon să acționeze corect (Exod 4). Poporul Israel, de-a lungul întregii sale istorii, a fost avertizat tot mereu de îngerii Domnului și de profeți. În final, Isus Însuși a încercat

²⁸ E.G.White, Tragedia veacurilor, pag. 679

să câștige poporul încăpățânat, pe drumul dreptății și al dragostei. El a avertizat cu privire la marile catastrofe, la distrugerea Ierusalimului, unde au pierit peste un milion de oameni. Între victime nu s-a aflat nici măcar un singur creștin, deoarece aceștia au luat în considerare avertizarea Domnului lor și au fugit la timp (Matei 24:20). Acum, înainte de sfârșitul acestei lumi, El trimite trei înger pentru a avertiza omenirea:

“Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evangheligie vecinică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și ori cărui norod. El zicea cu glas tare: “Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: “A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: “Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:6-12).

Primul înger a vestit judecata de cercetare, care a început la sfârșitul perioadei amintite în Daniel 8:14 adică la jumătatea secolului trecut (vezi capitolul: Reinstaurarea armoniei). Sfârșitul perioadei de timp prezise a fost recunoscut, pe lângă părintele bisericii din Württemberg, prelatul Johann Albrecht Bengel, de către aproximativ trei mii de preoți catolici și evanghelici din toată lumea.

Cel de al doilea înger arată căderea Babilonului, a unei biserici, care este descrisă în Apocalipsa 17 și 18. Cel de al treilea înger avertizează cu privire la fiară, la chipul său, și asupra semnului fiarei. Aceste simboluri explicate în Apocalipsa 13 și 17, au de a face cu guvernul mondial și religia mondială care ne stau în față.

Interpreții creștini au recunoscut de-a lungul a 2000 de ani de la apariția și împlinirea istorică a Apocalipsei, că aici este vorba de puterea statului Roman, a cărui putere și ale cărui metode au fost impuse bisericii. Două sute de ani, împărații au condus biserica în așa-zisul “cezaropapism”, până în evul mediu întunecat. Profesorul catolic Karl Adam scrie: “Păstorii cei mai înalți ai bisericii au fost cuprinși de o beție demonică de putere și de abuzul sacrileg de cele sfinte”.

Toți catolicii adevărați, care doresc să-L urmeze pe Domnul Isus Hristos, regretă această evoluție, care a fost posibilă prin împărații romani: Episcopul Eberhard din Salzburg, teologii din perioada marii schisme, împărații care s-au luptat cu papa pentru putere, teologii catolici care au devenit reformatori, preoții și episcopii din ziua de astăzi care recunosc că biserica a decăzut și este cuprinsă de un duh care este descris de Hristos în Apocalipsa 13:2-4. Ei văd astăzi în Martin Luther pe profetul pe care Dumnezeu l-a trimis să protejeze biserica de decădere. Adevărații protestanți și adevărații catolici recunosc că bisericile reformei au fost molipsite de acest duh, și împreună cu Vaticanul, prin ecumenism, năzuiesc la conducerea lumii.

Semnul care le unește pe amândouă, este sfințirea duminicii, care nu este bazată pe Biblie ci, prin împărații romani, pe tradiția evului mediu. Se crede că duminica va deveni zi obligatorie de școlarizare pentru principiile noului guvern mondial și ale noii religii mondiale, va fi impusă tuturor oamenilor acestui pământ. Toți creștinii adevărați se vor uni atunci și vor forma “turma cea mică, sub conducerea unui singur păstor”, a lui Isus Hristos, după cum prevăzuseră cele douăzeci de semne ale bisericii sfârșitului în Apocalipsa 13 și 14. (vezi cartea *Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu?*). Ei se pregătesc pentru revenirea lui Hristos, care este foarte aproape, este la ușă.

Solia celor trei îngeri ca ultima invitație adresată omenirii, este întărită de încă un sol din Centrala universului:

“După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: “A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut

din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei. Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18:1-4)

În aceste zile ale deciziei pentru fiecare om, se va forma biserica mondială, ca “marea turmă”, iar rămășița, ca “mica turmă” (Apocalipsa 12:17. 13:16. Luca 12:32). Acum cerul mai avertizează încă o dată pe toți locuitorii pământului, tot pământul va fi luminat, va primi o înțelegere clară “Biserica mondială a căzut de la Hristos devenind un loc de acțiune al îngerilor căzuți. Trei puteri pornesc o dictatură mondială: “Religia mondială – Babilon, puterea mondială – împărații pământului, comerțul mondial – omenii de afaceri ai lumii. Dumnezeu Însuși, – vocea cerului – cere celor care cred în El să se despartă de această mișcare. Din toate religiile vor ieși oameni și vor forma “mica turmă”: “Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12)

Apocalipsa lui Isus Hristos începe astfel: “*Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile cari au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimetând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*” (Apocalipsa 1:1-3)

Ultima carte a Bibliei se încheie cu cuvintele: “*Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. Și Domnul, Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile, cari au să se întâmple în curând. Și iată, Eu vin curând! Ferice de cel ce păzește cuvintele proorociei din cartea aceasta!*” “*Eu, Ioan, am auzit și am văzut lucrurile acestea. Și după ce le-am auzit și le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui. Cel ce adevărește aceste lucruri, zice: “Da, Eu vin curând. Amin! Vino, Doamne Isuse! Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin.”*” (Apocalipsa 22:6-8.20.21)

ANEXA A

Îngerii în Biblie

Vechiul Testament:

Genesa – 3:24; 16:7; 19:1; 22:11; 24:7.40; 28:12; 31:11; 32:1
32:25; 48:16.

Exodul – 3:2; 13:21; 14:19; 23:20.21; 32:34; 33:2.

Numeri – 20:16; 22:22-35.

Deuteronomul – 32:17.

Judecători – 2:1-4; 5:23; 6:11-14; 13:3-25.

2 Samuel – 24:16.17.

1 Regi – 13:18; 19:5-7.

2 Regi – 1:3.15; 19:35.

1 Cronici – 21:1.15-30.

2 Cronici – 32:21

Iov – 1:6-12; 2:1-10.

Psalmi – 8:6; 34:7; 78:25; 91:11; 103:20; 148:2.

Isaia – 37;36

Daniel – 3:28; 6:22.

Zaharia – 1:9 - 2:3; 4:1-6.10-14; 5:5-11; 6:4-8.

Noul Testament:

Matei – 1:20-24; 2:13.14. 19-21; 4:1-11; 8:16.17.28-34; 9:32-34;
10:8; 13:39-41.49; 15:22-28; 16:27; 17:14-20; 18:10;
22:30; 24:31; 25:31.41; 28:2-8.

Marcu – 1:12.13.32-39; 3:15; 5:1-20; 6:13; 8:38; 16:9;

Luca – 1:11-25; 2:9-15; 4:33-36.40.41; 8:12; 9:1.26.37-45; 10:17-20;
12:8.9; 13:10-17; 15:10; 22:31.43.

Ioan – 1:51; 8:44; 13:2; 20:12.13.

Faptele Apostolilor – 5:3.19-21; 7:30-38.53; 8:36; 10:3-8.22;
12:7-15.23; 23:8.9; 27:23-26.

Romani – 8:38.39; 16:20.

1 Corinteni – 4:9; 5:5; 6:3; 7:5; 10:20-22; 11:10;

2 Corinteni – 2:12; 11:14.15.

Galateni – 1:8; 4:14.

Efeseni – 4:27; 6:10-13.

1 Tesaloniceni – 2:18.

2 Tesaloniceni – 1:7; 2:9-12.

1 Timotei 3,16; 4:1; 5:21.

2 Timotei – 2:26.

Evrei – 1:4-14; 2:5-9; 2:14; 12:22; 13:2.

Iacov – 2:19; 4:7.

1 Petru – 1:12; 3:22; 5:8.

2 Petru – 2:4; 2:11.

1 Ioan – 3:8.10.

Iuda – versetele 6 și 9

Apocalipsa – de la 1:1 până la 22:16 face peste 30 de menționări
despre îngerii lui Dumnezeu sau cei ai lui Satana.

ANEXA B

Urme ale legii armoniei

Vechii evrei au văzut în Dumnezeu unicul și singurul, prezentat prin litera Alfa prima literă din alfabet având valoarea numerică unu. Alfa este capul, conducătorul, care este deasupra tuturor. Astfel Dumnezeu este puterea însăși, puterea de la început, atotputernicia, unicul numărul unu fără de care nu există nici un număr, deoarece cea de-a doua este de două ori unu, trei este de trei ori unu, ș.a.m.d. Zero este fără valoare numerică, este nimic. Din nimic, El, Unul, creează lumea vizibilă, care este alcătuită așadar din nevăzut, din extrapământesc (extraterestru), din supranatural din cele văzute, din cosmos.

Limbajul computerului cunoaște doar numerele zero și unu, toate celelalte numere sunt doar o multiplicare a acestei unități binare de zero și unu. În era computerului suntem foarte aproape de tainele existenței. Din păcate, aici rămânem pe loc cu gândirea noastră și nu vedem cum computerul, cu al său *hardware* și împreună cu programele sale au fost inventate de un gânditor genial, asemenea planetei noastre care a fost concepută și creată de un gânditor genial. Lumea noastră este în realitate cea mai bună dintre toate lumile posibile. Dar Leibniz a mers mai departe cu gândirea sa și a ajuns la “ipoteza armoniei prestabilite”.

Noțiunea de stabil și a stabiliiza, ne este binecunoscută, prefixul “pre” arată că înainte era ceva foarte stabil și fundamental, și aceasta este legea armoniei din univers.

Titius, care a trăit pe vremea lui Leibniz, a descoperit în rândul planetelor care înconjoară soarele nostru, o anumită ordine a numerelor în funcție de distanța lor de soare: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun.

Între Soare și Mercur este o distanță de 58 de milioane de kilometri. Dacă aceasta se socotește ca patru, numărul lumii și trei ca numărul lui Dumnezeu – rezultă din distanțele acestor planete șirul de numere al așa-numitei “secțiuni de aur” ca expresie a armoniei despre care scria deja Pitagora.

Această ordine a numerelor a fost confirmată în zilele noastre de către Prof. Bode.

“În cartea sa, *Manualul armoniei*, dar și în alte lucrări, Hans Kayser a așternut pe hârtie rezultatul cercetărilor sale cu tabele, diagrame și imagini, în cea mai riguroasă formă științifică.

Prin combinații de idei îndrăznețe, explicate cu multe amănunte demonstrate exact și prin reprezentări grafice, Kayser a ajuns la tezele sale despre Ordinea armonică a lumii. De această ordine unitară și cuprinzătoare nu sunt stăpânite doar domenii ca muzica și matematica, ci și distanțele planetelor față de soare și întreaga structură astronomică a universului, structura cristalelor, creșterea și alcătuirea organismelor plantelor și animalelor, dar și ritmul limbajului poetic, statica și estetica arhitecturii (secrete canonice ale lojelor masonice medievale), sculptura și pictura (până la pictura abstractă). În universalismul structurii sale despre structura armonică a lumii – întotdeauna cu scop precis de depășirea metafizică, umanist-religioasă a crizei omenirii noastre – Kayser a putut pune la adăpost cosmologia, mistica teologico-cosmologică și simbolică, psihologia subconștientului colectiv și a arhetipurilor sale, dar și cele mai noi rezultate ale fizicii atomice, ale teoriei cuantice (Plank) și ale teoriei despre relația de nedeterminare (Heisenberg) acauzală”²⁹

“Secțiunea de aur” arată că într-un corp, într-o structură, părțile mai mici se comportă față de cele mai mari precum cele mai mari față de întreg. Biologul german R.H. Francé scrie: Dacă se adună două lungimi de linie care sunt în relație una cu alta în ‘secțiunea de aur’ rezultă o linie mai mare care, față de următoarea mai mică în lungime decât ea, are din nou o relație de ‘secțiune de aur’; astfel se ajunge la un ‘șir de aur’ (Șirul lui Lamé), unde fiecare membru se raportează față de următoarele potrivit proporției 5:8. Acest rând armonic arată după cum urmează: 1–2–3–5–8–13–21–34–55–89...”

Gândirea noastră științifică este obligată să se specializeze pe subdomenii ale universului, și acest lucru, din păcate, este pierdut din vedere. Gândirea totală a existat la Pitagora, Heraclit, Platon, Hipocrate,

²⁹ (G. Stolzenberg, *Medizin zwischen Heil und Unheil*, Zürich 1976, S.38.)

apoi l-am pomenit pe Leibniz, dar și Shaftesbury, Goethe, Schelling și Hegel aparțin acestei linii. Astăzi mulți naturaliști, medici, biologi, ingineri și artiști accentuează așa-numitul *holism*, gândirea totală. Unii vor chiar să vadă universul ca pe o făptură vie, așa-numita '*Ge*'. Aici ne împotmolim totuși în lumina lumească, a celor vizibile, fără să ținem seama de cele nevăzute, de transcendența lui Dumnezeu ca și Creator.

“Totul în univers este armonic legat împreună. Noi înșine suntem părți din întregul pământului, nesfârșit de mici, dar totuși părți necesare. Împreună cu Pământul, suntem în același timp părți ale sistemului nostru solar și în final ale întregului univers. În același timp suntem un întreg, ca personalitate în sine, fiind asamblați din părți componente. Aceste părți sunt, referitor la ele însele, de asemenea ceva întreg și din nou asamblate din părți mai mici și așa continuă la infinit, deoarece în întinderea universului nu există margini, nu există sfârșit în nesfârșit”.

ANEXA C

Semnificația biblică a numărului 7

La fel cum curcubeul are șapte culori, la fel numărul șapte este un număr semnificativ, cosmic. Sistemul nostru solar are șapte planete importante, 4 ori 7 rotații ale pământului dau o rotație în jurul lunii, 7 ori 7 rotații ale lui Mercur dau un an Jupiter, șapte rotiri ale lui Jupiter sunt egale cu un an Uranus, 2 ori 7 rotații ale lui Jupiter sunt un an Neptun, 3 ori 7 rotații Jupiter dau un an Pluto.

Dar și pe pământul nostru numărul șapte este de găsit peste tot. Dacă elementele chimice sunt notate în ordinea greutății atomilor, de fiecare dată șirurile cu șapte unele sub altele, atunci se vede că elementele care stau de fiecare dată unele sub altele, arată o comportare asemănătoare în raport cu alte substanțe. Sistemul periodic al elementelor chimice are 7 trepte. Gama muzicală are 7 trepte. Scala culorilor cuprinde 7 culori. Metabolismul omului este de 7 ani, 7 glande principale reglează acest metabolism, omul are 7 vertebre ale gâtului, 7 ori zece bătăi ale inimii are omul în medie pe minut, 7 contracții ale intestinului într-un minut, de 7 ori lungimea corpului dă lungimea intestinelor, 7 straturi de scoarță cerebrală ș.a.m.d.

Săptămâna are 7 zile, crearea lumii a fost desăvârșită în 7 zile. La evrei anul sabatic era alcătuit din 7 ani, anul jubiliar era de 7 ori 7 ani. Paștele, sărbătoarea corturilor și alte sărbători durau câte 7 zile. În Biblie numărul 7 se regăsește în Noul și în Vechiul Testament de nenumărate ori. De asemenea în culturile multor popoare numărul 7 apare deseori.

Cifra 7 este alcătuită din 3 și 4. Trei este numărul simbolic pentru Dumnezeu, care apare în această lume în trei forme, patru este cifra pământului nostru, 4 puncte cardinale, 4 anotimpuri, 4 perioade ale zilei. Biblia ne arată multe exemple ale numărului dumnezeiesc 3 și a numărului lumesc 4. Numărul 7 simbolizează de asemenea legătura lui Dumnezeu cu această lume. De aceea acest număr revine deseori în descrierea Centralei universului.

De numărul 7 este legată o calitate a lui Dumnezeu care reprezintă transcendența și omniprezența Sa. În fața tronului Său stau 7 făclii sau

sfeșnice (Apocalipsa 4:5). Prin numărul 7 este exprimat interesul lui Dumnezeu pentru lume și cosmos simbolizat prin numărul patru. Pentru lumea chemată la existență prin El, El este Cel care luminează, izvorul luminii. El Însuși este lumină (1Ioan 1,5), lumina luminează în întuneric, este viața omului (Ioan 1:4,5).

Toți locuitorii pământului sunt chemați să se îndrepte spre această lumină:

Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunerecul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine.” (Isaia 60:1. 2).

Cele șapte sfeșnice sunt numite “șapte ochi”. Dumnezeu are ochii ațintiți asupra tuturor creaturilor sale și asupra a tot ce a creat. El vede orice făptură de pe planetele locuite și de pe planeta noastră, fiecare este prețuit și respectat de către Creatorul său cu toată bunătatea și dragostea.

Domnul “Își întinde privirile peste tot pământul” (2 Cronici 16,9) “*iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El*” (Psalmi 33:18). Nu există nimic ascuns de ochii Lui, “*Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face.*” (Evrei 4, 13). El ne-a avut deja în planul Lui, înainte ca noi să fi existat. “*Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele*” (Psalm 139:16).

Noi suntem o capodoperă a creațiunii, și El explică: “*De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine, și popoare pentru viața ta.*” (Isaia 43:4). Cu o privire iubitoare ne păzește zi și noapte și promite, dacă suntem atenți la conducerea Sa, să ne ajute în toate deciziile și greutățile, în toate necazurile și problemele fără ieșire: “*Eu-zice Domnul – te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie să o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta.*” (Psalmi 32:8)

Acești “șapte”, prin urmare ochii lui Dumnezeu prezenți neîncetat, sunt explicați ca fiind “*cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul*” (Apocalipsa 5:6). Astfel se spune că Dumnezeu este

prezent pretutindeni prin Duhul Său. În timp ce ochii se referă la vederea din afară, Duhul lui Dumnezeu este mai ales pe dinăuntru în noi. Duhul lui Dumnezeu ne oferă și ne menține viața. (Iov 33:4)
El ne oferă inteligența și cunoașterea. (Iov 32:8)
El ne iubește pe fiecare dintre noi. (Romani 15:30)
El ne face cunoscută vinovăția noastră. (Fapte 2:37. Ioan 16:8)
El ne arată dragostea lui Dumnezeu prin jertfa lui Hristos. (Romani 5:5.6)
El ne oferă putere să-l vedem pe Hristos ca Mântuitor. (1 Corinteni 12:3)
El ne eliberează de vina noastră. (Romani 8:2)
El ne face oameni noi. (Ioan 3:3-16)
El ne dă siguranța iertării. (Romani 8:11-16)
El ne umple cu dragostea lui Hristos. (Romani 5:5)
El ne conduce ca învățător al nostru în tot adevărul. (Ioan 16:13)
El ne arată și viitorul. (Ioan 16:13)
El este chiar și în moarte aproape de noi. (Iov 34:14.15)

ANEXA D

Douăzeci de vorbe ale lui Isus cu privire la o judecată înaintea judecății finale.

Hristos a spus de douăzeci de ori că prin iertarea păcatelor, la nașterea noastră din nou, mântuirea nu este încă încheiată. *“Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezgduită de la început”* Evrei 3:14. Aici se află cuvântul *telos*, care înseamnă țintă sau sfârșit. Mai departe este verbul *katecho*, care înseamnă a lua în posesie, a câștiga, a dobândi, întărit prin adverbul *bebajos* care înseamnă: sigur, demn de crezare, desigur, statornic. Salvarea noastră constă deci în părtășia cu Hristos, o relație vie, nu o stare formală, ci un proces activ. Un exemplu ar fi căsătoria, o legătură durabilă dintre două persoane. Hristos ne invită: *“Rămâneți în dragostea Mea!”* Ioan 15:9,10.

În Romani 11:22 se spune: *“Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminterlea, vei fi tăiat și tu”*.

Doar ultima oră decide asupra salvării noastre. Atunci viața noastră va fi supusă încă o dată unei ultime probe. Înainte de încheierea planului de mântuire, la a doua venire a lui Hristos, va trebui să aibă loc un proces de reabilitare a credincioșilor într-o judecată de cercetare. Aici are loc hotărârea definitivă: viață veșnică sau moarte veșnică.

1. Matei 18:21-35 – Unui datornic îi este iertată toată datoria, el este reabilitat și are dreptul de a-și păstra funcția, ca și cum nu ar fi făcut nimic rău. Dar acest om nu-l iartă pe vecinul său care are o mică datorie la el. El îl aruncă în temniță distrugându-i viața. Pe baza acestei fapte are loc o judecată de cercetare, apoi acestui om îi este retrasă iertarea. El este pierdut cu toate că odată fusese achitat.

2. Matei 7:21-23 – Urmași ai lui Isus, care au făcut lucruri mari în numele Său sunt găsiți totuși vinovați de către Hristos, deoarece nu au ținut seama de legea Sa, numită aici NOMOS, cele zece porunci.

3. Matei 22:1-14 – Împărăția lui Dumnezeu este prezentată aici ca o nuntă. Unul dintre oaspeții așezați la masă nu are costum de nuntă. Acest lucru este considerat un act de desconsiderare și ofensă adusă gazdei, fiind sancționat public, după ce gazda a supus unor verificări pe toți oaspeții asemenea unei judecăți de cercetare.

4. Matei 23:1-36 – Aici este vorba despre cei chemați de Dumnezeu, teologi și conducători ai poporului lui Dumnezeu. Ei se pretind a fi de neatins, și fără cusur, refuzând un consiliu de verificare. Hristos nu mai poate face nimic pentru ei, ei au blocat intrarea spre Împărăția lui Dumnezeu. Hristos le anunță mesajul judecătorului. "...voi nu intrați! [în Împărăția cerurilor]"

5. Matei 24:45-51 – Doi slujitori ai lui Dumnezeu ajung la judecata de cercetare a lui Hristos. Unul va fi salvat, iar celălalt pierdut, deoarece viața lui nu corespunde cu mărturia lui, neobservându-se o părere de rău din partea sa.

6. Matei 25:1-13 – Aici sunt relatate două categorii de fecioare. Amândouă au înalta onoare de a însoți mirele în sala de nuntă. Dar jumătate din ele s-au descalificat datorită nesocoținței și neglijenței lor și astfel sunt pierdute. Au fost chemate dar nu alese, nu au putut face față cercetării publice.

7. Matei 25:14-30 – Aici se vorbește despre servii lui Dumnezeu, cei chemați de Dumnezeu. Lor le-a fost încredințată zecimea în monede de argint pentru a o administra, iar pentru acest lucru vor da socoteală. Când a venit vremea socotelilor s-a dovedit că unul dintre ei era un slujitor rău și leneș, care nu și-a îndeplinit misiunea sa. Personal a fost recunoscut ca serv al lui Dumnezeu, dar cu ocazia cercetării publice nu face față. În fața judecății de cercetare își pierde postul și viața.

8. Matei 26:20-25; 47-50 – Între cei doisprezece apostoli unul a fost trădător. Isus a încercat să-l salveze, și cu ocazia trădării i-a vorbit cu iubire numindu-l “prietene”. Dar Iuda nu a primit salvarea și s-a pierdut în mulțime.

9. Luca 12:8-10 – Aici Hristos ne vorbește despre soarta urmașilor Săi. Ei vor fi supuși unei judecăți de cercetare în fața “*Tatălui și a îngerilor Săi*”. Pentru unii este o judecată de rehabilitare cu achitare publică, iar pentru alții o judecată de revizuire cu condamnare publică.

10. Luca 13:1-9 – Prin exemplul smochinului neroditor se arată soarta urmașilor lui Isus, care în ciuda cunoștințelor lor bune nu fac ceea ce este bine. “Răbdarea și harul lui Dumnezeu are limitele sale. Dacă bunătatea și seriozitatea nu au putut crea vlăstarul roditor, vine securea”, spune o notă a Bibliei jubiliare.

11. Luca 13:23-27 – Exemplul ușii închise ar trebui să atragă atenția slujitorilor lui Dumnezeu, pentru a nu trata cu ușurință cuvintele Sale. Va veni momentul când intențiile bune nu mai sunt de ajuns. Ușa harului din Sanctuarul ceresc va fi închisă, acum judecata s-a sfârșit; este prea târziu.

12. Luca 13:28-30 – “Cei din urmă vor fi cei dintâi, iar cei dintâi vor fi cei de pe urmă...” vor fi dați afară. O judecată de cercetare va hotărî asupra acestui lucru.

13. Luca 14:15-24 – Cu ocazia unei mari cîine sunt invitați ca oaspeți prietenii gazdei. Dar nu apare nici măcar unul, toți se scuză. Erau de fapt prieteni, dar acum datorită comportamentului lor greșit sunt repudiați.

14. Ioan 6:66-68 – “*Voi nu vreți să vă duceți?*” a întrebat Hristos pe ucenicii Săi. El a chemat șaptezeci de conlucrători, dar aceștia au fost deranjați din pricina cuvintelor rostite de Isus pe care nu le înțelegeau. Ar fi putut aștepta și întreba, dar din cauza nerăbdării lor s-au pierdut. Întrebările fără răspuns nu sunt un obstacol în calea credinței, când este

vorba de relația cu Creatorul atotștiutor și înțelept. “Dumnezeul meu nu te înțeleg dar mă încred în tine”, scria deasupra capului unui bolnav grav. Martin Luther a spus odată următoarele: “Când căile Domnului, în ceea ce ne privește, par uneori întunecate, atunci întunericul nu este în căile Lui Dumnezeu ci în ochii noștri”. Cei șaptezeci de ucenici ai lui Isus au pus inteligența lor mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și L-au părăsit pe Isus. Cuvintele lui Isus le-au devenit judecată.

15. Ioan 15:2 – În parabola cu privire la viță și mlădițe, urmașii lui Hristos sunt asemănați cu vița, care aduce sau nu roade. Cel ce aduce roade va fi curățat de Dumnezeu, pentru a aduce mai multe roade. Iar cine nu aduce roade, își pierde poziția de urmaș al lui Hristos și va fi pierdut. Și în acest caz va decide o judecată publică.

16. Ioan 15:9.10 – Hristos ne cere să rămânem în dragostea Lui. Există o piatră de încercare care arată dacă dragostea față de Hristos este durabilă și sinceră, aceasta este ținerea celor zece porunci (1Ioan 2:4) *“Cine zice: ‘Îl cunosc’, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el”*. Acest lucru atrage atenția asupra judecății din Sanctuarul din ceruri, unde este vizibil chivotul cu cele zece porunci. Fiecare urmaș a lui Hristos va fi judecat potrivit celor zece porunci; în urma judecății fie va fi reabilitat, fie va fi condamnat.

17. Ioan 8:31-44 – Ucenici ai lui Hristos adevărați sau falși. Cei adevărați vor rămâne cu Isus iar cei falși vor sta de partea Satanei și vor fi nimiciți împreună cu el. Decizia cu privire la acest lucru se va lua la judecata din ceruri, public, în fața ochilor întregului univers.

18. Apocalipsa 2:4.5 – Judecata cu privire la Biserica din Efes. *“Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”*. Dacă iubirea de sine este mai mare decât iubirea față de Hristos, va cădea în fața judecății, deoarece nu există un motiv întemeiat pentru a disprețui dragostea lui Hristos.

19. Apocalipsa 3:5 – Numele nostru poate fi iarăși șters din cartea vieții. *“Cine crede în Fiul are viața veșnică”* Ioan 3:36. *“Bucurați-vă, că numele voastre sunt scrise în ceruri”* Luca 10. 20. *“...cu ceilalți tovarăși de lucru ai mei, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții”* (Filipeni 4.3) În cer *“în fața Tatălui Meu și a îngerilor Lui”* are loc doare o revizuire a cărții vieții. Cu ocazia judecății se va decide, dacă numele nostru va rămâne scris sau nu.

20. Apocalipsa 2:7.11.17.26.,3.5.12.21 – În aceste șapte pasaje Isus vorbește despre “învingătorii” care vor veni în împărăția lui Dumnezeu. Aici se găsește în greacă cuvântul *nicao* = a învinge, a rămâne victorios într-un război sau într-un proces. În lupta cu sine însuși, cu lumea, și cu Satana fiecare poate să învingă prin Hristos. La procesul judecății din ceruri, isus garantează pentru noi. Salvarea și ajutorul vin numai prin El.

“Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa vecinică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii. 1 Petru 5:10.

În această judecată din ceruri Isus este singura noastră scăpare. De aceea strigă și mesagerul, care zboară prin mijlocul cerului cu o ultimă solie adresată tuturor oamenilor în toate limbile: *“Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”* (Apocalipsa 14:7).

ANEXA E

Cele șaptezeci de însușiri ale extratereștrilor

Milioane de oameni au văzut cu ani în urmă filmul “Exorcistul” și aproape că nu au găsit nimic deosebit în faptul că în zilele noastre un om ar putea fi posedat de diavol și că întreaga problemă este o afacere pur religioasă și spirituală. Nu au fost chemați psihiatri, ci preoți în ajutor, pentru a scoate demonii. Aceștia s-au servit de metode duhovnicești pentru exorcizare.

Un astfel de lucru îl găsim credibil la cinema, dar în privința OZN dimpotrivă, suntem înclinați să ne înspăimântăm în fața explicațiilor unor astfel de fenomene. Dacă cercetăm Biblia, atunci observăm că acțiunea demonilor, exact cum ne este descrisă în Biblie, corespunde exact criteriilor pe care le regăsim în unele privințe la obiectele zburătoare neidentificate.

În Biblie citim adesea despre posedările demonice. Aflăm că duhuri rele, care au cuprins un om, pot cauza acestuia surditate, orbire, epilepsie, și alte leziuni corporale (Matei 9:32.33. 12:22. 17:15.18). Demonii s-au străduit să ia în posesie corpurile oamenilor dar și pe cele ale animalelor (Matei 8:30-32 Genesa 3:1-5) pentru a locui în ele. Potrivit temei noastre, posedarea apare și la persoanele care au contact cu OZN-uri, iar animalele intră în panică atunci când în apropiere se găsesc OZN-uri sau ființe din OZN-uri.

Duhurile rele posedă capacitatea de a controla evenimentele și acțiunile omenești într-o anumită măsură sau chiar să le împiedice. (1Cronici 21:1, Daniel 10:13, 1Tesaloniceni 2:18). Ele doresc închinarea (Deuteronom 32:17, Coloseni 2:18) și încearcă să ducă pe toată lumea în eroare (Apocalipsa 12:9. 20:8; 2 Corinteni 4:4. Efeseni 6:12). Îngerii pot lua înfățișare omenească (Luca 1:26; Ioan 20:12; Fapte 12:19). Iau contact cu oamenii și vorbesc cu ei (1 Împărați 19:5; Fapte 23:9, Luca 1:19.20), iar după dorință se pot materializa sau dematerializa (Luca 2:9; 13:15). Ei posedă o putere impresionantă (Psalmi 103:20; 2Tesaloniceni 1:7; 2Petru 2:11) și pot ucide chiar oameni (2 Samuel 24:17; 2 Împărați 19:35; 2 Cronici 21:12-16; Fapte 12:23). Demonii

sunt făpturi îngerești, dar sunt căzuți și alungați de Dumnezeu. Ca făpturi, cu caracter de îngeri, au puteri asemănătoare cu ale îngerilor buni, dar se deosebesc de ei prin faptul că își exercită puterea în scopuri rele, în loc să facă bine (Daniel 10:12-13). (Demonii apar ocultiștilor adesea cu înfățișări omenești, impresionante). Toate atributele îngerilor menționate mai sus sunt amintite în relatările cu privire la OZN-uri.

Este impresionant faptul că aproape toate cele șaptezeci de puteri și capacități, care sunt atribuite în Biblie în mare parte îngerilor căzuți, se regăsesc la OZN-uri sau la ocupanții lor. (Weldon/Levitt: UFO's und Okkultismus, Asslar 1977, p.45)

Bibliografie

- Abhisheki, J., Religion as Knowledge, Pune 1989
Anderson, G.T., The Past is Always Present, Washington 1977
Angermeier, W.F., Psychologie für den Alltag, Düsseldorf 1983
Asratyan/Simonow, The Learning Brain, Moskau 1983
Bezzel, H., Sterbensnot und Sterbenstrost, Stuttgart 1932
Bordiert, O., Der Goldgrund d. Lebensbildes Christi, Konstanz 1924
Breasted J., Ancient Times, Chicago 1963
Brockmann, J., Neue Realität, München 1990
Buell/Hyder, Jesus: God, Ghost or Guru?, Grand Rapids 1978
Calder, N., Technopolis, Düsseldorf 1971
Ceram, C., Hands on the Past, New York 1966
Chidbhavananda, Hg. The Bhagavad Gita, Tiruchirappalli 1984
Christopher, M., Geister, Götter, Gabelbieger, München 1979
Claeys, K., Die Bibel bestätigt das Weltbild der Naturwissenschaften, Stein am Rhein 1979
Davies, P., Prinzip Chaos, Goldmann TB 1988
Dawe, D., Jesus: The Death and Resurrection of God, Atlanta 1985
Eccles, J., Gehirn und Seele, München 1987
Ehrensverd, G., Nach uns die Steinzeit, München 1973
Evans, C., Kulte des Irrationalen, Rowohlt TB 1976
Eysenck, H., Wege u. Abwege d. Psychologie, Rowohlt TB 1956
Fox/Sheldrake, ENGEL – die kosmische Intelligenz, Bechtermünz 2003
Frei, G., Probleme der Parapsychologie, München 1969
Froom, L., The Conditionalist Faith of Our Fathers, Wash. 1966
Gandhi, M., An Autobiography, Ahmedabad 1987
Gish, D., Fossilien und Evolution, Stuttgart 1982
Gilt, W., Logos oder Chaos, Stuttgart 1980
Göda, H., Heilung des Todes, Wuppertal 1971
Green, W., Runaway World, Bombay 1982
Gruehn, W., Die Frömmigkeit der Gegenwart, Konstanz 1960
Grunlau/Mayers, Cultural Anthropology, Grand Rapids 1980
Guinness, O., Asche des Abendlandes, Stuttgart 1976
Hall, A., Kultismus-Geheimnisvolle Sitten, Ullstein TB 1979

Har Dayal, L., Hints for Seif Culture, Bombay 1990
 Heide, M., Irrwege des Heils, Aßlau 1985
 Hitzbleck, E., Und dieses Leben hat doch einen Sinn, Wptal. 1951
 Hoppenworth, K., Neue Heilswege aus Fernost, Bad Lieben. 1978
 Hörn, S., Mit dem Spaten an biblischen Stätten, Berlin 1965
 Hunt, D., Götter, Gurus u. Geheimnisvolle Kräfte, Basel 1984
 – Die Verführung der Christenheit, Bielefeld 1987
 Kahl, B.+V., Aufgestanden gegen den Tod, Offenbach 1987
 Kakar, S., The Inner World, Delhi 1986
 Kissener, H., Die Logik der Großen Pyramide, München 1965
 Knoll/Schoeps, Von Kommenden Zeiten, Stuttgart 1984
 Kobialka, M., The Challenge of India, Pune 1989
 – Mehr als Brot, Frankfurt 1975
 Weltregierung oder Gottesreich, Heidelberg 2002
 – Vorausgesagt - Daniel sieht die Zukunft, Wuppertal 1993
 Revolution im Vatikan, Heidelberg 1999
 Koch, K., Seelsorge und Okkultismus, Tübingen 1953
 – Okkultes ABC, Basel 1986
 Koehler/Baumgartner, Lexicon in Veteris Test. Libros, Leiden 1953
 Kooroor, A., Gods - Demons and Spirits, Bombay 1984
 – Begone Godmen!, Bombay 1984
 Kopp, R., When Someone You Love is Dying, Grand Rapids 1984
 Kübler-Ross, E., Interviews mit Sterbenden, Stuttgart 1977
 Küng, H., Ewiges Leben?, München 1982
 Lal, B., Contemporary Indian Philosophy, Delhi 1987
 Llanares, R., Qui Dominera Le Monde? Dammarie Le Lys 1980
 Lanczkowski, G., Die Neuen Religionen, Fischer TB 1974
 Leibold, G., Wörterbuch der Psychologie, Wiesbaden 1988
 Le Seur, P., Die Zukunft der Toten, Wuppertal 1976
 Lührs, G., Die Schöpfung aus dem Nichts, Zürich 1986
 Lurker, M., Wörterbuch Biblischer Symbole, München 1987
 Mahadevan, T., Outlines of Hinduism, Bombay 1971
 Maharaj/Hunt, Death of a Guru, London 1977
 Marsh, F., Evolution or Special Creation?, Washington 1963
 McMillen, S., Vermeidbare Krankheiten, Wuppertal 1967

Mendelsohn, K., Das Rätsel der Pyramiden, Augsburg 1993
 Morneau, R., Die Welt des Übernatürlichen, Zürich 1984
 Mühr, A., Was geht in unserem Kopfe vor?, Berlin 1959
 Negev, A., Archäologisches Lexikon zur Bibel
 Nelles, W., Das Rote Tuch, Bhagwan Kommunen, Heyne TB 1985
 Otto, E., Wesen und Wandel der ägyptischen Kultur, Berlin 1969
 Ovenden, M., Leben im Weltall?, München 1961
 Panikkar, R., The Unknown Christ of Hinduism, Bangalore 1982
 Pritchard, J., Die Archäologie und das Alte Testament
 Randall, J., Parapsychologie, Freiburg 1979
 Ranganathananda, S., Science and Religion, Calcutta 1982
 Ray, M., Yoga - Ja oder Nein?, Winterthur 1976
 Richter, H., Wozu leben wir?, Freiburg 1968
 Rimmer, D., Dead Men Tell Tales, Grand Rapids 1962
 Riviere/Needham, Asien und der Westen, Rowohlt TB 1978
 Roessle, J., Blicke ins Jenseits, Konstanz 1940
 Rohrbach, N., Mit dem Unsichtbaren Leben, Wuppertal 1976
 Scheven, J., Daten zur Evolutionslehre, Stuttgart 1979
 Slade, Elvira M., Maria-Die unbekannten Seiten, Wuppertal 2003
 Schneider, W., Überall ist Babylon, Knaur TB 1968
 Schoeps, H., Religionen, Gütersloh
 Schrader, H., Der Mensch wird umgebaut, Frankfurt 1970
 Schultz, H., Tendenzen der Theologie im 20. Jh., Stuttg. 1967
 Silverstein, A., Sieg über den Tod, München 1979
 Staudinger, H., Die historische Glaubwürdigkeit d. Evangelien, 1971
 Stemman, R., Fliegende Untertassen, Glarus 1979
 Stott, J., Issues Facing Christians Today, London 1984
 Strong, A., Systematic Theology, London 1965
 Sundkler, B., Bantupropheten in Südafrika, Stuttgart 1964
 Tagore, R., Our Universe, Bombay 1985
 Taylor, G., Zukunftsbewältigung, Hamburg 1976
 Thielicke H., Auf d. Suche nach dem verlorenen Wort, Hbg. 1988
 Tibusek, J., Die neue religiöse Kultur, Gießen 1988
 Tiwari, K., Comparative Religion, Delhi 1987
 Thomas/Chettimatam, Images of Man, Bangalore 1974

Van Dam W., Dämonen und Besessene, Aschaffenburg 1975
 Vandenberg, P, Der Fluch der Pharaonen, München 1988
 Venzmer, G., Psyche-Hormon-Persönlichkeit, Stuttgart 1953
 Vivekananda, S., Selection from Complete Works, Calcutta 1982
 – Hinduism, Madras 1982
 Watzlawick, N., Wie wirklich ist die Wirklichkeit?, München 1980
 Weldon/Levitt, UFO's und Okkultismus, Asslar 1980
 Widmer, D., Kein Platz für Menschen, Hamburg 1971,'
 Wilder-Smyth, A., Herkunft u. Zukunft des Menschen, Stgt. 1978
 Wilkens, W, Hindu Mythology, Calcutta 1981
 Wilson, C, Rätsel Uri Geller, Ullstein TB 1979
 – Fremde Unbekannte Mächte, Ullstein TB 1980
 Woltersdorf, H., Geist, Gehirn und Quanten, Stuttgart 1978
 Wurm/Blum, Religionsgeschichte, Calw 1929
 Zahrnt, H., Die Sache mit Gott, Zürich 1966

ALTE CĂRȚI

LA EDITURA ZAPPY'S:

- ***Scăpare la Dumnezeu*** - Jim Hohnberger - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- ***Viață din belșug*** - Jim Hohnberger - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- ***Evanghelia este despre oameni*** - Jim Hohnberger - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- ***Veniți deoparte*** - Jim Hohnberger - Continuare a cărții *Scăpare la Dumnezeu*

- ***Educație pentru părinți*** - Sally Hohnberger - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților — prin Duhul!

- ***Revoluție la Vatican*** - Martin Kobiałka - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- ***Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu?*** - Martin Kobiałka - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair — care este un promotor al globalizării — și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profeției biblice.

- **Îmbrăcămintea și podoabe** - S. Bacchiocchi - Cartea este dedicată tuturor celor care aleg să urmeze simplitatea stilului de viață a lui Isus Hristos, chiar în îmbrăcămintea și înfățișarea lor.

- **Ultimul tren** - Morris Venden - Ultimul tren oferă puncte de vedere noi, revelatoare (unele chiar șocante) asupra problemelor cu care urmează să ne confruntăm în zilele care vor veni. Ceea ce veți citi în această carte va influența viața dumneavoastră pentru totdeauna.

- **Trâmbița dimineții** - Lewis Walton - Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profeției biblice, a spiritului profeției și a evenimentelor la care suntem cu toții martori.

- **A patra uimire** - Alberta Mazat - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- **Mă socoteam desăvârșit** - George R. Knight - Un studiu despre păcat și mântuire.

"Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 334 775 e-mail: zappys@spymac.com

